

คำนำ

พุทธธรรมสำหรับนักบวช เล่ม 11 เป็นพระไตรปิฎกกึ่งพุทธกาล ที่พระยาธรรมมิกราช ได้น้อมสือพระธรรมจากองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ว่าด้วยหมวดของสมาธิ มีกรรมฐานเกี่ยวกับอนุสติ พุทธานุสติ อัมมานุสติ สังฆานุสติ สีลานุสติ จาคานุสติ สอนให้ฝึกปฏิบัติได้พิจารณา 3 แบบ ในกรรมฐานแต่ละกอง แล้วแต่นักบวชนักปฏิบัติเลือกจะฝึกแบบใด

ฉะนั้น หนังสือเล่มนี้ จึงเป็นคำสอนในกึ่งพุทธกาล ที่สอนละเอียดมาก เหมาะสำหรับทุกคนที่ปรารถนาจะใช้เป็นแผนที่การบอกทาง ในการดำเนินไปสู่ความพ้นทุกข์

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
ตอนที่ 160 พุทธธานุสติ แบบที่ 1	1
ตอนที่ 161 พุทธธานุสติ แบบที่ 2	8
ตอนที่ 162 พุทธธานุสติ แบบที่ 3	14
ตอนที่ 163 ธรรมธานุสติ แบบที่ 1	20
ตอนที่ 164 ธรรมธานุสติ แบบที่ 2	25
ตอนที่ 165 ธรรมธานุสติ แบบที่ 3	30
ตอนที่ 166 สังฆธานุสติ แบบที่ 1	37
ตอนที่ 167 สังฆธานุสติ แบบที่ 2	42
ตอนที่ 168 สังฆธานุสติ แบบที่ 3	49
ตอนที่ 169 สीलธานุสติ แบบที่ 1	55
ตอนที่ 170 สीलธานุสติ แบบที่ 2	63
ตอนที่ 171 สीलธานุสติ แบบที่ 3	69
ตอนที่ 172 จาคธานุสติ แบบที่ 1	74
ตอนที่ 173 จาคธานุสติ แบบที่ 2	80
ตอนที่ 174 จาคธานุสติ แบบที่ 3	85
รายนามผู้พิมพ์หนังสือ	90

ตอนที่ 160 **พุทธานุสติ แบบที่ 1**

ในเช้าของวันที่ 2 กันยายน พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานกุสววรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าได้กราบขอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้นอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า..

“ ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าชา วันนี้ ลูกจะมาเฝ้าทูลถาม ถึงกรรมฐานทั้ง 10 กอง ของหมวดที่ 3 คือ การตามระลึก และการตามระลึกในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ที่ถูกกำหนดขึ้นมา ให้เราตามระลึกนึกถึงสิ่งนั้น เพื่ออะไร เพราะอะไรหรือ เจ้าคะ ขอพระพุทธองค์ โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้เข้าใจด้วยเถิดพระพุทธเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. การตามระลึกนึกถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ที่เรากำหนดเอาไว้ให้เป็นสิ่งที่คุมจิตของเราให้หยุดอยู่กับสิ่งนั้น ง่ายๆ เลยก็คือ เพื่อไม่ให้จิตนั้นฟุ้งซ่านไปในทางอื่น และอีกอย่างหนึ่ง ก็คือ เมื่อจิตเราระลึกนึกถึงที่ที่มีพลัง พลังที่มีความบริสุทธิ์ พลังที่มีความดี และมีพลังบวก คือพลังงานที่ดีที่เข้ามาสัมผัสกับจิตของเรา ที่จิตของเราส่งไปสัมผัสกับสิ่งนั้น ก็จะทำให้จิตของเราไปในทิศทางที่ดี ก็เหมือนคบเพื่อนดีนั้นแหละลูก เราส่งจิตของเราไปคบเพื่อนที่ดี เพื่อนำพาให้เราทำในสิ่งที่ดี

พระยารธรรมเอย.. ก็จิตของเรานี้ ถูกกิเลสและตัณหาครอบงำ จนเรานั้น ไม่รู้ไม่เห็น ไม่เข้าใจตามความเป็นจริง ก็เลยมีแต่ความมُرุ่มร้อน

วันนี้ ที่ฝึกทำกรรมฐาน ก็เพื่อให้เรานั้นสงบ สบาย จิตของเรา ก็เลยต้องรับสิ่งที่ดี พลังที่บวกเข้ามาเติมในจิต เพื่อขจัดพลังที่ไม่ดีออกไป มันเลยเป็นเรื่องของการตามระลึกนึกถึงเพื่อนำพาจิตของเรา ให้ไปคบกับเพื่อนที่ดี ให้เพื่อนที่ไม่ดีนั้นถอยออกจากเราไป เช่นนี้น้อย่างนั้นล่ะ

พระยารธรรม.. และถ้าจะให้รู้ และเข้าใจ ก็ต้องลองทำเองดู เพราะการที่เราฟังเฉยๆ ก็อาจจะไม่ได้เข้าใจอะไรมากมาย เพราะว่ามันเป็นเรื่องละเอียดอ่อน เป็นเรื่องของจิต ที่เรานั้นจะต้องเข้าถึงด้วยการสัมผัส ด้วยตัวของเราเอง กับข้าวอร่อยแค่ไหน เราก็ไม่รู้

หรือกว่าอร่อยยังไง ถ้าเราไม่ได้กินเอง รสชาติของมันกลมกล่อมเป็นแบบไหน เราก็ไม่รู้หรือ ถ้าเราไม่ได้กินเอง

ฉะนั้น.. จงพากันฝึกฝน และทำตามเถิดลูก ลูกก็จะเข้าใจลึกเข้าไปมากกว่านี้ แต่การตามระลึกนึกถึงนั้น ก็ให้ประโยชน์หลักๆ 2 อย่าง คือเช่นนี้ที่กล่าวมานั้นละ

พระยารธรรม.. คือ การคุมจิตของตนไม่ให้ฟุ้งซ่านไปเรื่องอื่น เมื่อจิตอยู่ในที่เดียวที่ใดที่หนึ่ง ย่อมสงบ เมื่อจิตนึกถึงที่มีพลัง มีความสุข มีพลังงานที่ดี จิตย่อมได้สัมผัส และน้อมเอาพลังที่ดีนั้นมาสู่ตนเพื่อนำพาให้ตนทำสิ่งที่ดี

เอาละนะ ที่นี้ ลูกจะถามคำถามต่อไป ก็ลองถามดูว่าจะทำกรรมฐานในแบบไหนต่อ เลือกเอาสักกองหนึ่งในหมวดนี้ ก็แล้วกัน

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาอธิบายเรื่อง “ตามระลึกนึกถึง” พระพุทธเจ้าค่ะ

วันนี้ ลูกจะขอกราบทูลถาม ถึงกรรมฐานกองที่ 21 ในแบบที่ 1 คือ การระลึกนึกถึงคุณพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ นะเจ้าค่ะ ขอพระพุทธองค์ โปรดทรงแสดงธรรมเรื่องนี้ให้ลูกได้น้อมประพฤติปฏิบัติตามด้วยพระพุทธเจ้าค่ะ

พระยารธรรมเอย.. การตามระลึกนึกถึงองค์พระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ เราก็สามารถที่จะนึกได้หลายรูปแบบ ตามแต่เรานั้นจะสะดวก แต่วันนี้ จะยกตัวอย่างขึ้นมา 1 อย่างก็แล้วกันนะ ก็ลองทำดู

ลูกเอย.. ถ้าเราเพิ่งเริ่มทำใหม่ๆ ฝึกทำใหม่ๆ ให้เรามองดูพระพุทธรูป พระพุทธรูปที่เรากราบไหว้ทุกวัน ที่เป็นองค์สมมุติขึ้นมา

เป็นตัวแทนขององค์พระพุทธเจ้า

เป็นที่เชื่อมต่อระหว่างจิตของเรา กับองค์พระพุทธเจ้า

เป็นที่ที่เรานึกว่าที่นั่น คือองค์พระพุทธเจ้าที่เราสามารถที่จะมองเห็นส่งจิตเชื่อมต่อไปได้

พระยารธรรมเอย.. เมื่อเรานั้นจะทำกรรมฐาน ก็จงปรับจิต ปรับใจ ปรับกายของเรานั้นให้สงบ สงบ คือ เตรียมพร้อมที่จะทำสมาธิ บอกตนให้ระลึกรู้ว่า ณ ตอนนี้ เรากำลังจะทำอะไรอยู่ เพื่อควบคุมให้ตนอยู่ในขอบเขตของการทำสมาธิ แล้วก็ให้จำภาพองค์พระพุทธรูปองค์ใดก็ได้ ที่เราพอจะนึกได้ ที่เราพอจะจำได้ และภาพแห่งองค์พระนั้นก็ติดตาเราอยู่

หรือถ้าสมมุติว่า เรานึกองค์ไหนไม่ออก ก็ให้นึกตามองค์ที่อยู่ตรงหน้าของเราที่อยู่ในห้องพระ อยู่ที่หิ้งพระ อยู่ในโบสถ์ ในวิหารที่ไหนก็ได้ลูก

ให้เราตามระลึกนึกถึงองค์พระพุทธรูป เมื่อหลับตาลงให้จำองค์พระที่เรานึกถึงนั้นไว้ให้ดี เมื่อเรานั้นจำภาพแห่งองค์พระได้แล้ว เราก็อยู่กับพลังที่สงบ พลังที่เย็น เอากายสัมผัสผืนนั้น สัมผัสกับพลังที่เย็นสบาย

จิต ความจำของเรา ให้ตั้งมั่นอยู่กับองค์พระพุทธรูป แล้วเราก็น้อมพลังที่เย็น ที่สบาย เข้ามาสู่จิตสู่ใจ สู่ศูนย์กลางกายของเรา นึกถึงองค์พระพุทธรูปอยู่ตรงหน้าของเรา เราก็น้อมพลังที่เย็น เข้าไปสู่ในตัวของเรา องค์พระพุทธรูปอยู่ตรงหน้าของเรา เราก็น้อมพลังเย็นเข้ามาสู่ตัวของเรา องค์พระพุทธรูปอยู่ตรงหน้าของเรา เราก็น้อมพลังเย็น เข้าสู่กายของเรา จนองค์พระพุทธรูปนั้น เริ่มเปลี่ยนสี

สมมุติว่า ถ้าเราจำภาพแห่งพระพุทธรูปสีทอง องค์พระนั้นก็จะเริ่มเปลี่ยนสี เป็นสีเขียว สว่างไสว แล้วก็เปลี่ยนไปเป็นสีเหลืองอ่อน สว่างไสว เปลี่ยนแปลงไปเป็นสีขาว สว่างไสว แต่แสงสว่างนั้นก็อยู่ตรงหน้าเรา เรายังคงอยู่กับพลังที่เย็นสบาย ยังคงน้อมพลังที่สงบ ความชุ่มเย็น

จิตและความจำ เรายังคงจำภาพแห่งองค์พระพุทธรูป ที่ปรากฏขึ้นชัดเจน อยู่ตรงหน้าของเรา เราก็น้อมพลังตรงนั้น อาจจะเข้ามาแตะบนฝ่ามือ แตะบนศีรษะของเรา เหมือนคล้ายคลึงกันกับว่า องค์พระพุทธรูปนั้นส่องแสงสว่างที่เย็นสบาย ลงมาแตะที่ตัวของเราอย่างนั้น

เราก็อยู่กับสภาวะธรรมเช่นนั้นไปเรื่อยๆ เรายังคงเห็นภาพองค์พระปรากฏขึ้น สว่างและงดงาม เป็นแสงสีขาว สว่างไสว

ตอนนี้องค์พระก็ขยายใหญ่ขึ้นๆ จากที่เราระลึกนึกถึง อาจจะเป็นองค์พระพุทธรูปองค์เล็กขนาดแค่ 9 นิ้ว แต่ตอนนี้องค์พระขยายใหญ่ขึ้น ใหญ่ขึ้นมาก คล้ายคลึงกันกับว่าเรานี้นั่งอยู่ต่อหน้าองค์พระพุทธรูปที่มีขนาดใหญ่ เท่ากับหน้าตักกว้างสัก 2 เมตร และอยู่ใกล้กับองค์พระมาก องค์พระก็ตั้งอยู่ตรงหน้าของเรา ลูก

เรามีความรู้สึกคล้ายคลึงกันกับว่าเรานั้นเข้าไปสู่พลังแห่งพุทธะ พลังแห่งองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นแก้วใส เป็นพลังงานที่เย็นและสว่างระยิบระยับ เรากียังคงทรงอารมณ์ตรงนั้นไว้ จนองค์พระท่านสว่างมาก

บางที เราก็รู้สึกว่าคุณไม่ใช่ว่าแค่พระพุทธรูปแล้ว ท่านสามารถที่จะพูดคุยกับเราได้ ท่านนั้นสามารถที่จะขยับตัวได้ เหมือนกับว่าท่านนั้นกลายเป็นองค์พระที่มีชีวิตขึ้นมา

เรากียังคงนั่งอยู่ต่อหน้าองค์พระพุทธรูปอย่างนั้นไป เรายังรู้สึกตัวเบา..สบาย รู้สึกว่า ที่นั่นเป็นที่อีกที่หนึ่ง เป็นโลกอีกโลกหนึ่ง รู้สึกว่า พื้นที่นั้นนั้นโล่ง.. ว่าง.. เบาสบายไปหมด เหมือนคล้ายคลึงกันกับว่าเราได้ละทุกสิ่ง ปล่อยทุกอย่างทิ้งไป แล้วได้มาอยู่ต่อ

หน้าองค์พระพุทเจ้า

เราในช่วงมีความสุข เป็นความสุขที่ไม่สามารถอธิบายออกมา นอกจากต้องให้เข้าไปสัมผัส ด้วยตัวของตนเอง

เราไม่สนใจใครแล้ว ใครจะเชื่อไม่เชื่อตามใจเขา ใครเขาจะเข้าใจความรู้สึกตอนนี้หรือไม่ ก็ช่างเขา แต่เรานั้นรู้สึกดีมาก เหมือนคล้ายคลึงกันกับว่ามีเส้นพลังงานสีขาวเย็นสบาย ลงมาแตะที่ฝ่ามือของเรา ยิ่งพลังลงมาเป็นเส้น ฝ่ามือของเรา จากที่เป็นเนื้อเป็นหนัง กลายเป็นแสงสีขาว สว่างระยิบระยับ

เราค่อยๆ เห็นกายของเราแข็งคล้ายคลึงกันกับก้อนหิน หรือว่า คล้ายคลึงกันกับก้อนน้ำแข็งที่แข็งที่อ ชยับไม่ได้ แต่กายนั้นใสเป็นแก้ว ผ้าที่สวมใส่อยู่อีกกลายเป็นแก้วใส ตัวของเราที่นั่งอยู่ก็กลายเป็นแก้วใส

ที่นี้ เราเอาความรู้สึก กลับมาดูกายของเรา หน้าของเราเป็นแก้ว ดวงตาที่หลับตาอยู่ก็เป็นแก้วใส ตัวของเราเป็นแก้วใส สว่างใส

เราก็ยังคงน้อมพลังอย่างนั้นไปเรื่อยๆ จนกายของเราที่รู้สึกว่ามีหนักตรงจุดใดจุดหนึ่ง ที่ใดที่หนึ่ง มันเบาไปหมด ไม่มีความหนักตรงจุดไหนของร่างกาย ที่เรารู้สึกว่ามีหนัก รู้สึกว่ามีไม่สว่าง มันก็สว่างใสไปหมด

เหมือนว่า เราอยู่ในโลกที่เย็นสบาย อยู่ในโลกที่ไม่มีความหนักหนื่อย ไม่มีควมมีดมนอยู่ในโลกที่มีแต่แสงสว่าง

องค์พระพุทธรูปที่อยู่ตรงข้างหน้าของเรา ก็สามารถเปลี่ยนเป็นปางปรินิพพาน คือ เป็นองค์พระนอน องค์พระยืน หรือว่า เป็นปางไหนก็ได้ เปลี่ยนไปมา บางที เราก็จะเห็นเป็นองค์พระพุทเจ้า มีผิวกาย เป็นแสงสว่างแวววาว มีรูปลักษณะ รูปร่างคล้ายคลึงกันกับมนุษย์ เดินจงกรมอยู่ตรงหน้าของเรา เราก็ดูภาพต่างๆ เหล่านั้นไป นึกถึงแต่องค์พระ นึกถึงแต่องค์พระพุทเจ้าเดินไปเดินมา อยู่ตรงหน้าของเรา เปลี่ยนเป็นปางนั้น ปางนี้ อยู่ตรงหน้าของเรา

แสงสว่างระยิบระยับ พื้นที่เรานั่งก็สว่างใส ที่ที่เราอยู่สว่างยิ่งนัก จนอาจจะเห็นเป็นองค์พระพุทธรูปหลายๆพระองค์ เป็นร้อย เป็นพันองค์ สว่างใส ส่องแสงลงมาที่ตัวของเรา

เราสุขแล้ว สบายแล้ว กิเลส และตัณหา ออกห่างจากเรามากแล้ว เพราะตอนนี้ เราได้เข้าถึงพลัง ชุ่มเย็น ได้รับพลังแห่งพุทธบารมี ขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าลงมาปกคลุมจิต กาย และใจของเราจนหมด กิเลสตัณหาใดไม่มีในเรา เราก็เลยโล่งว่าง เบาสบาย สุขยิ่งนักที่อยู่ตรงนี้

เราก็รับพลังเช่นนั้นไปเรื่อยๆ จนกว่าเรานั้นจะต้องการที่จะถอยออกจากภวน หรือว่า จะทำให้ความรู้สึกค่อยๆ สลายหายไป ดับเข้าไปในความไม่มี

มองภาพแห่งองค์พระพุทธรูป เห็นแสงระยิบระยับเหล่านั้น แล้วก็เข้าไปสู่ความ สว่าง โลง ว่าง ที่มันไม่มี หรือว่าเมื่อเราน้อมพลังพุทธบารมีจนเต็ม ซึ่งก็เป็นภสณแห่งการ มีแสงสว่าง หรือว่ามีกรน้อมรับแสงสว่าง จนเต็มกำลังของจิตของเราแล้ว

เราจะอธิษฐานขอพลังพุทธบารมี

เพื่อรู้กรรมในอดีต

เพื่อรู้สิ่งที่ติดขัดอยู่ และเราต้องเผชิญพบเจอต่อไปในภวภคหน้า

เพื่อรู้สวรรค์ ฐนรก

เพื่อรู้กฎแห่งกรรม รู้กิเลสและตัณหา ในตัวของเรายังมีอยู่

เราก็สามารถที่จะน้อมเอาพลังงานเหล่านั้น มาเป็นสิ่งที่นำพาจิตของเรา หรือ ว่าฉายภาพภวแห่งกรรม การไปและการมาของจิตเราให้เรานั้นดูได้ด้วย ขึ้นอยู่กับแต่ละ บุคคล

พระยารธรรมเอย.. การทำสมาธิ ด้วยการตามระลึกนึกถึงองค์พระพุทธรเจ้า ในแบบ ที่ 1 ก็ให้ลองทำกันเช่นนี้ ก็แล้วกัน พระยารธรรม..

ปรับจิตใจให้สบาย พร้อมทำสมาธิ

แล้วก็ระลึกนึกถึงองค์พระ องค์ใดองค์หนึ่ง ที่เราพอจะจำภาพได้

ดูจนกว่าองค์พระนั้นจะเปลี่ยนสี หรือว่าขยายตัวใหญ่ขึ้น หรือว่าเล็กลง

แล้วก็น้อมพลังแสงสว่างจากองค์พระนั้น จนกว่ากายของเราจะสว่างไสวเบาโลย และสบาย จิตนั้นเป็นสุข

ถ้าเราจะสลายตัวของเราเพื่อเข้าสู่ภวนที่ลึกเข้าไปกว่านั้น เราก็สามารถตั้งอารมณ์ อยู่กับอากาศ กับความว่าง กับสิ่งที่ไม่มี

ถ้าเกิดว่าเราต้องการที่จะใช้กำลังของภวนนี้มาพิจารณา ตามรู้อดีต รู้อนาคต ก็ สามารถอธิษฐานได้ และหากว่าเราข้องใจสิ่งใดเราก็สามารถที่จะถาม หรือว่าทูลถามองค์ พระพุทธรูป องค์พระพุทธรเจ้า ที่อยู่ตรงหน้าของเรา

พระยารธรรมเอย.. บางคน อาจจะไม่เคารพบูชาพระพุทธรูป แม้จะเป็นชาวพุทธ แต่นั่นก็ขึ้นอยู่กับความรู้ ความคิดของเขา

ลูกเอย.. แต่ในมุมมองความคิดที่ดี หรือว่าในความเป็นจริง องค์พระพุทธรูป ก็คือ สิ่งสร้างขึ้นมาแทนองค์พระพุทธรเจ้า เพื่อให้จิตที่หยาบของเรา ที่ไม่ละเอียดพอที่จะนึกออก นึกได้นั้น ได้ใช้เป็นสิ่งที่นำพาจิตของเรา จนเชื่อมเข้าหาองค์พระพุทธรเจ้าองค์ที่ละเอียด

เข้าไป สูงขึ้นไป ที่อยู่ในที่ที่ละเอียด ที่ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยจิตที่หยาบ หรือกายหยาบ
ฉะนั้น.. เมื่อเราเข้าใจอย่างนี้ เราเอาองค์พระพุทธรูปเป็นที่ตั้ง จิตเราเชื่อมต่อกา
องค์พระพุทธรูป ก็เหมือนจิตนั้นส่งผ่านไปเชื่อมต่อกับองค์พระพุทธรูป จึงสามารถทำกรรม
ฐาน ด้วยการตามระลึกนึกถึงองค์พระพุทธรูปให้เป็นอารมณ์ เช่นนี้ละ พระยาธรรม ซึ่งก็
ไม่ได้ผิดอะไรหรอก

พระยาธรรม : สาธุเจ้าคะ แล้วองค์พระพุทธรูปก็จะสามารถส่งพลังกลับคืนมา
หาเรา ผ่านองค์พระพุทธรูป อย่างนั้นหรือเจ้าคะ

พระยาธรรมเอย.. เมื่อจิตของเรา เชื่อมต่อไปสู่ที่ที่มีพลังงานที่ดี หรือว่าไปสู่องค์
พระพุทธรูปได้ องค์พระพุทธรูปก็เชื่อมต่อกลับมาสู่เราได้เหมือนกัน ลูก

พระยาธรรม : ถ้าอย่างนั้น องค์พระพุทธรูป ก็คือ สิ่งเชื่อมต่อกันระหว่างจิตของเรา
ไปหาองค์พระพุทธรูปองค์จริง ๆ เพราะว่าจิตของเราจะตั้งมั่นอยู่กับพระพุทธรูป ซึ่งก็นึกถึง
พระพุทธรูป แบบนั้นหรือเจ้าคะ

พระพุทธรูป : ถูกต้องแล้วละพระยาธรรม ก็เลยต้องฝึกกันไป อย่างนี้ละลูก

พระยาธรรม : สาธุเจ้าคะ.. แล้วถ้าเป็นสมัยที่ไม่มีพระพุทธรูปละเจ้าคะ เราจะ
ทำยังไงดี

พระยาธรรมเอย.. เดียววันพรุ่งนี้ ก็จะแสดงในแบบที่ไม่ได้นึกถึงพระพุทธรูป
ก็แล้วกัน เพราะมันเป็นเรื่องของจิตที่ละเอียดอ่อนเข้าไป

ในแบบที่ 1 ก็ให้ฝึกฝนทำกันในแบบ ที่จิตนั้นยังไม่ค่อยได้ฝึกฝนมากอย่างนั้นละ
พระยาธรรมเข้าใจหรือยัง ลูก

พระยาธรรม : สาธุเจ้าคะ เข้าใจแล้วพระพุทธรูปเจ้าคะ

พระพุทธรูปเจ้าคะ.. แล้วถ้าอย่างนั้น คนที่เขาเป็นศาสนาพุทธ แต่เขาไม่เคารพ
พระพุทธรูป เป็นยังไงหรือเจ้าคะ มันจะเกิดผลอย่างไรหรือเจ้าคะ

พระพุทธรูป : ไม่เป็นไรหรอก ลูก ก็แล้วแต่ความรู้ความเข้าใจของแต่ละคน
เขาอาจจะไม่ได้ยึดเอาพระพุทธรูปเป็นที่ตั้งแห่งจิต แต่เขาอาจจะยึดเอาธรรมคำสอนสั่ง
ขององค์พระพุทธรูป หรือระลึกนึกถึงองค์พระพุทธรูปเลย เพื่อประพฤติปฏิบัติตาม
ก็สามารถเข้าถึงความดีได้ เหมือนกันลูก แต่หากจะมีโทษมีกรรมนั้น ก็คือ เราเห็นเส้น
ทางของเราว่า “ถูก” และเราก็เลยไปเบียดเบียนกล่าวว่าผู้อื่นว่า “ผิด” แล้วก็ไปทำร้าย
ทำลายพระพุทธรูป ไปทำลายความดีของผู้อื่น นั่นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ที่จะทำให้เป็นบาป
เป็นกรรม

พระยารธรรมเอย.. คือ หมายความว่า เดินเส้นทางไหนก็ถึงเหมือนกัน แต่ว่าเราอย่า
คอยแต่แะวะไปในเส้นทางของผู้อื่น และไปเบียดเบียนเขา ไปว่าเขา กล่าวติเตียนเขาในทาง
ที่ไม่ดี แค่นั้นละลูก

การตามระลึกนึกถึงองค์พระพุทธเจ้า จะมีองค์พระพุทธรูปหรือไม่ ก็ไม่ผิดอะไร
ถึงนิพพานเหมือนกัน ขอเพียงให้เคารพบูชาองค์พระพุทธเจ้า ด้วยการ

ประพฤติปฏิบัติ ตามคำสอนสั่ง

อยู่ในกรอบขอบเขตของ ศีล ธรรม สมาธิ ปัญญา

ไม่ทำในสิ่งที่เบียดเบียนผู้อื่น

และตนนั้นก็ขยันทำความดี เพื่อล้างกิเลสแห่งตน เพื่อดับการเกิดเท่านั้น ก็ไม่ผิด
อะไร เดินทางไหนก็ถึงเหมือนกัน ลูก ขอเพียงแต่อย่าสร้างกรรมเบียดเบียนกันและกัน
ก็พอ

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ เข้าใจแล้วพระพุทธเจ้าค่ะ กราบขอบพระคุณพระพุทธ
องค์ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมให้ลูกฟังในวันนี้ เจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 161 **พุทธานุสติ แบบที่ 2**

ในเย็นของวันที่ 2 กันยายน พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าได้รับพระเมตตาจากองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านเพื่อขึ้นเข้าเฝ้าฟังธรรม และจะได้นำธรรมนั้นมาเผยแผ่ให้แก่ญาติธรรมทั้งหลายได้ฟังกันเมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้น้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า..

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอทูลถามถึงกรรมฐานกองที่ 21 แบบที่ 2 นะเจ้าคะ ว่าเรานั้นจะมีการตามระลึกนึกถึงองค์พระพุทธรูปอย่างไรบ้างละเจ้าคะ เราจะได้เข้าถึงฌานได้นะเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. ถ้าอย่างนั้น ก็จงนั่งให้สงบ ตั้งใจฟัง แล้วพิจารณาตามนะลูกนั่งให้กายนั้นสบาย แล้วมาสมมุติกันว่า

กายนี้ เขาก็คือโครงสร้างที่สร้างขึ้นมาเป็นรูปธรรม เรียกว่า “กาย” เรียกว่า “คน” คือ มาสมมุติเป็นตัวเป็นตนของเรา

จิตของเรา ก็คือผู้มาครองกายนี้ ก็คงไม่ต่างอะไรจากบ้านที่มีคนอาศัยอยู่ในบ้านหลังนั้น

กาย เปรียบเสมือนบ้านหลังหนึ่ง

จิต เปรียบเสมือนคนที่อาศัยอยู่ในบ้าน

ซึ่งบ้านหลังนั้น ก็สามารถที่จะปิดประตูล็อกเอาไว้ ทิ้งเอาไว้ โดยที่เจ้าของนั้นไม่อยู่ ไปทำธุระในที่อื่น เจ้าของบ้านสามารถที่จะอยู่บ้านก็ได้ ไม่อยู่บ้านก็ได้

พระยารธรรมเอย.. ให้ทำความเข้าใจ เรื่องของจิตกับกาย เช่นนี้แหละลูก เราทำความเข้าใจว่ากายนี้ก็เหมือนบ้านหลังหนึ่ง จิตก็เหมือนผู้อาศัยอยู่ในบ้าน

ฉะนั้น.. ธรรมชาติของจิต จึงสามารถออกนอกกายได้ และจิตนั้นสามารถที่จะเดินทางไปในที่ใดก็ได้ตามความนึกคิดของเราได้อย่างรวดเร็ว ว่องไว จิตสามารถที่จะไปในที่นั้นๆ ได้อย่างแท้จริง โดยเดินทางทางจิต ที่ไม่เกี่ยวกับกายนี้

เราจะพิสูจน์ในเรื่องของจิตกับกาย สมมุติง่ายๆ ก็คือ ถ้ามีภพชาติการเวียนว่ายตายเกิดแปลว่าจิตออกจากกายได้

แปลว่ากายนี้ เขาก็เหมือนคนๆ หนึ่ง ที่สร้างบ้านไว้ 10 หลัง อยากจะอยู่หลังนี้ก็ได้ ไปอยู่หลังนั้นก็ได้อีก หรือสมมุติว่าหลังนี้พังไปแล้ว ก็ไปอยู่ในหลังใหม่ อย่างนั้นใจลูกกายของเรา เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป

จิตของเรา ครอบครองกายแล้วกายเล่า ตามกำลังบุญ กำลังบารมีของเราที่สร้างที่สั่งสม หรือทำมา กาย กับ จิต ไม่ติดกัน

ลูกเอ๋ย.. เมื่อเราทำความเข้าใจเช่นนี้แล้ว เราก็มารู้ตามอีกว่าคุณสมบัติของจิตนั้น เมื่อออกเดินทางจากกายแล้ว ก็จะสามารถพุ่งไปในที่นั่นที่นี้ได้อย่างรวดเร็ว

การทำสมาธิ โดยการที่เราเน้นส่งจิตขึ้นสู่ที่ที่สงบ เหมือนกันกับการที่เราออกไปเพื่อที่จะหาสิ่งที่ดี เจอสิ่งที่ดี และนำสิ่งเหล่านั้นกลับมาสู่ที่บ้านไง ลูก

ฉะนั้น.. จิตของเราจึงควรส่งออกไปในที่ที่ดีๆ เพื่อหากำไร หาสิ่งที่ดี กลับคืนสู่ร่างกาย หากว่าเรานั้น นั่งสมาธิเฉยๆทำจิตให้อยู่กับกาย จิตของเราให้อยู่ตรงนี้ ถ้ามัวทำไถ่มี๊ยะ ก็ทำได้ แต่อาจจะยากหน่อย เพราะว่าเรา..

อยู่ในที่ที่หนัก ที่เจ็บ ที่ปวด

อยู่ในที่ที่มีแต่คลื่นกระแสของความทุกข์ร้อน เราร้อน

คลื่นพลังงานที่บวกนั้นไม่มี

อยู่ในบ้านสามารถสบายได้มี๊ยะ ก็สบายได้ แต่เราก็คงไม่มีตัวช่วย ที่จะมาช่วยให้เรารู้สึกว่าชีวิตนั้นมีพลังได้อย่างรวดเร็ว มีความสุขได้อย่างรวดเร็ว ถ้าเกิดว่าเราออกไปข้างนอก ไปเห็นสิ่งนั้น เห็นสิ่งนี้ ไปได้สิ่งนั้นสิ่งนี้มาที่ดี ก็คงจะดีกว่า

ที่นี้ **พระยารธรรมเอ๋ย..** เมื่อทำความเข้าใจเช่นนี้แล้ว ก็ให้ทุกคนน้อมจิต ตามเสียงที่ได้ยินได้ฟังนะลูกนะ เพื่อที่จะได้พาจิตของลูกไปในที่นั้นๆ เพื่อที่ลูกนั้นจะได้ไปน้อมพลังที่เย็น คลื่นที่สงบสุข ในที่เหล่านั้นกลับมาคืนสู่กายลูกเออละนะ เมื่อพร้อมแล้ว เราก็พิจารณา..

เรื่องที่ดี เรื่องที่ไม่ดี ช่างมันไปก่อน ช่างมันเถิดนะ ตอนนี้เป็นเรื่องของจิต เรานี้จะให้จิตของเราออกจากกายไป เพื่อแสวงหาสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับจิตของเรา

เราก็ปล่อยกายว่างๆ โลงๆ ทิ้งไป แล้วมาสมมุติว่า.. สูงขึ้นไปข้างบน มีสะพานสีขาวผ่านหมู่มะมด ผ่านขึ้นไป สูงขึ้นไป เป็นอากาศที่กว้างขวางหาที่สิ้นสุดไม่ได้เลย เราก็เข้าไปในที่ ที่เป็นแสงอากาศระยิบระยับ

จิตของเราก็ตั้งมั่นไว้ว่าข้าพระพุทธเจ้าจะขอน้อมจิตขึ้นเข้าเฝ้า ต่อบุญพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หากแม้พระองค์นั้นทรงประทับอยู่ในที่ใด ขอดวงจิตของข้าพระพุทธเจ้า ได้ไปยังสถานที่แห่งนั้นด้วยเถิดพระพุทธเจ้าคะ

ในขณะที่เราออกจากกายแล้ว ให้จิตของเราระลึกนึกเช่นนี้นะลูก จิตของเราก็จะ ล่องไปอยู่ในสถานที่ ที่สวยงาม สว่างไสว มีแสงสีขาวพุ่งตรงมาที่ตัวของเรา เราก็เดินทาง มุ่งหน้าสู่ที่มีแสงสว่างนั้น จนไปถึงแล้ว เห็นคล้ายคลึงกันกับว่าเป็นประตูที่มีแสงสว่างส่อง ประกายลงมา เราก็ไม่กลัวอะไร เพราะว่าเราตั้งใจไว้ว่าจะขึ้นเข้าเฝ้าต่อองค์พระสัมมาสัม พุทธเจ้าพระองค์ท่าน

เราเข้าไปในที่แห่งนั้น เมื่อเข้าไปแล้ว แสงที่สว่างนั้นก็ดับวูบไป เหลือเพียงแต่ สภาวะธรรมที่เป็นแก้ว คือ สว่างแบบธรรมดา ไม่ได้สว่างไสวจนจ้า สว่างแค่พอประมาณ เหมือนคล้ายคลึงกันกับตอนกลางวัน ที่เราเห็นแก้วก็เป็นแก้ว เห็นกระจกก็เป็นกระจก อย่างนั้นแหละนะ

คือแสงสว่างหายไป เราก็มองเห็นพื้นตรงนั้นว่าที่นี้เป็นกระจกใส จะว่าเป็นกระ จกก็คล้ายแก้ว จะว่าเป็นแก้วก็คล้ายกระจก อย่างนั้นละ

เราก็ค่อยๆ ย่อง ค่อยๆ เดินไปๆ อาจจะได้ถึงในที่ที่หนึ่งที่เราไม่รู้จักคุ้นเคย แต่ที่ตรง นั้น เมื่อเราเอามือไปแตะจับดูแล้วก็นุ่มนิ่มน่านั่งนอน เราค่อยๆ เดินเข้าไปนั่งในที่ตรง นั้นอย่างสำรวม

เรารู้แล้วว่าตอนนี้เราให้จิตของเราทั้งกาย ส่งจิตขึ้นมาตามสภาวะธรรมที่เกิดขึ้น เมื่อเราอธิษฐานว่า จะขอเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูป จิตของเราก็เลยมาถึงแล้ว ในดินแดนความสงบสุขแห่งนี้ เมื่อเราไปถึงในที่นั้นแล้ว เราก็โน้มพลังที่เย็น จิตเราย่อม สัมผัสกับความสงบ ความสุขเหล่านั้นได้

เมื่อเราน้อมพลังๆ พลังในกายภายใน ที่คุณจิตของเราไว้ก็จะสว่างไสว เป็นแก้ว ใส เมื่อเป็นแก้วใสแล้ว เราก็จะเห็นองค์พระพุทธรูปเป็นแก้วใสเงิ่งเงิงกันเป็นพันๆ พระองค์ แล้วก็มองเห็นองค์พระสัมมาสัมพุทธรูปที่เป็นองค์ใหญ่ที่สุด หมายถึง มีรูปลักษณะของ กายแก้ว ที่ทรงพลังและใหญ่กว่าองค์อื่นๆ ที่เป็นองค์พระอรหันต์นะลูก แต่ก็คล้ายคลึง กันกับพระพุทธรูปทุกองค์เลย เราไปนั่งท่ามกลางตรงนั้น เราจำภาพนั้นให้ดี ให้ติดตาติดใจ

เราเอาจิตของเรามาที่นี้แล้ว จิตของเราตั้งมั่นอยู่กับองค์พระพุทธรูปแล้ว

เราก็ท่องไป **องค์พระพุทธรูป องค์พระพุทธรูป**

หรือจะท่องว่า **สัมมาสัมพุทธะ ปัจฉิมสัมพุทธะ** ก็คือการน้อมนึกถึงองค์ พระพุทธรูปเหมือนกัน

หรือจะท่องว่า สติจงระลึกอยู่กับพระพุทธรูป อย่างนั้นก็ได้อีก

หรือที่ท่องกันสั้นๆ ว่า **พุทโธ** แล้วแต่ที่เราสะดวก ลูกเอ๋ย

หรือจะท่อง **องค์พระพุทธรูป องค์พระพุทธรูป** อย่างนี้ก็ได้อีก แล้วแต่ที่เราสะดวก

นะลูกนะ

แต่ให้เราจำภาพแห่งองค์พระที่สวยงามหลายพระองค์ที่อยู่ตรงหน้าของเรานั้น เอาไว้ให้ติกายของเราก็ใสเป็นแก้ว แก้วใส ส่องพลังสว่างไสวจากตัวของเรา เราก็ตั้งอารมณ์ไว้ตรงนั้นละ น้อมนึกถึงองค์พระ ทรงอารมณ์ไว้อย่างนั้น

เมื่อเราได้รับพลังในจิตมากๆ พลังแห่งจิตก็เชื่อมโยงมาสู่กายด้วย เราก็จะรู้สึกว่ที่เรา นั่งอยู่ตรงนี้ ที่กายนี้เป็นอยู่ ทรงสภาวะธรรมอยู่ ใสเป็นแก้ว พื้นนั้นไม่มี ไม่ใช่พื้นที่เรานั่งอยู่ แต่เป็นที่ว่างโล่ง เบาสบาย และกายหยาบของเรา ก็อยู่ในดินแดนความสงบสุข ที่เรานั้นมองเห็นด้วย

ทำเช่นนั้นอย่างนั้นละ พระยาธรรม การที่เราจะตามระลึกนึกถึงองค์พระพุทธรูป หรือองค์พระพุทธรเจ้า เราก็ทำได้หลายรูปแบบ

ลูกเอ๋ย.. อย่างในรูปแบบที่แนะนำนี้ ก็คือ แนะนำให้โยกจิตออกจากกาย ให้จิตนั้นไปเข้าเฝ้าองค์พระพุทธรเจ้าองค์จริง ด้วยสภาวะของจิตที่น้อมนึกถึง

เมื่อจิตเข้าถึง และจิตนั้นก็สงบมีพลัง แล้วก็เห็นองค์พระพุทธรูป หรือองค์พระพุทธรเจ้าขึ้นมา

เมื่อเห็นเช่นนั้น ทรงพลังไว้เช่นนั้นแล้ว ย่อมได้เข้าสู่ฌาน ย่อมเข้าถึงความสงบได้

ลูกเอ๋ย.. อย่ามัวแต่ลังเลสงสัยคิดว่าเป็นการนึกไปเอง คิดไปเอง จินตนาการไปเอง จงทำความเข้าใจเสียใหม่เถิดลูก

กายนี้ เหมือนบ้าน

จิต สามารถที่จะออกไปท่องเที่ยวที่ไหนก็ได้

ฉะนั้น.. การนึกคิด คือการตั้งใจ หรือว่าตั้งจุดมุ่งหมายที่จะให้จิตไปในที่นั้น ฉะนั้นถึงแม้ว่าจะคิด จะนึก มันก็ไม่ได้ผิดอะไร ลูกเอ๋ย เพราะว่าเรานึกคิด เพื่อเปิดทางให้จิตไปในที่นั้นให้ได้ เท่านั้นเอง และคำตอบที่เราจะได้กลับคืนมา คือการไปแล้ว พิสูจน์ได้ว่ามันไม่ได้เหมือนตอนที่เราคิดเอาไว้แล้ว

มีการเปลี่ยนแปลง และมีหลายสิ่งหลายอย่าง ที่เราไม่เคยแม้แต่รู้หรือเห็น เราไม่ได้คิด ไม่ได้นึกเลย แต่สิ่งเหล่านั้นปรากฏชัดเจนแก่เราได้

คำตอบที่จะตอบความลังเลสงสัยของเรา มันจะอยู่ข้างหน้า เมื่อเราก้าวพ้นจากความลังเลสงสัย เข้าไปให้ถึง ถ้าเรามัวแต่ลังเลสงสัย คิดว่ามันคือความคิด คือการจินตนาการ เราก็เลยสงสัยอยู่ตรงนั้น นั่นก็เท่ากับว่าตนปิดการพิสูจน์แห่งตนด้วยความสงสัย ทุกอย่างจบลงที่ความสงสัยของเรา

ลูกเอ๋ย.. ก็แล้วจะสงสัยทำไมเล่า ในเมื่อเรารู้อยู่แล้ว ว่าเราส่งจิตนึกคิดไปในสถาน

ที่นั่นๆ เพื่อให้จิตของเรา จะได้ไปถึงที่นั่น แต่เมื่อจิตไปถึงแล้ว อาจจะมีรู้อาจจะเห็น อาจสัมผัส หรือว่าได้รับบางอย่างที่เราไม่นึกไม่ฝันเลยว่าจะเป็นเช่นนั้น

เช่นเดียวกัน กับการที่เราคิดว่าจะออกจากบ้าน เพื่อที่จะไปยังสถานที่ใดที่หนึ่ง เราคิดว่าเราคิดไว้อย่างนั้น แต่เราจะรู้มัยละลูก ว่าเราไปแล้วเราจะเจอกับอะไรบ้าง จะมีอากาศในที่ที่เราไปนั้น ร้อน หรือหนาว จะฝนตก หรือว่าแดดออก ต้นไม้ ภูเขา มันมีรูปร่าง รูปลักษณะ หน้าตาเป็นแบบไหน บ้านเมืองที่เราเคยไปเมื่อ 10 ปีก่อน มันจะยังเหมือนเดิมอยู่มัย มันไม่มีทางเลยลูก ที่เราจะรู้ ในสิ่งที่เราจะไป แต่เรามีหน้าที่ คือรู้ว่าเราจะไปในที่นั่น แค่นั้นเอง

ความคิด การจินตนาการก็เหมือนกัน มันคือแค่พลังส่ง หรือตัวส่ง ให้เราไปยังสถานที่นั้น สิ่งที่จะพิสูจน์แก่เราได้ คือการ

ไปรู้ ไปเห็น สิ่งที่มีมันเกิดขึ้นอย่างแท้จริง

ไปรู้ ไปเห็น ไปได้ยิน ได้ฟัง ธรรมคำสอนสิ่งที่ไพเราะ ที่ฟังแล้วเข้าใจง่าย

ไปได้รับคำตอบในบางคำถาม ที่เรานั้นไม่สามารถตอบตัวเอง

ทำเช่นนั้นอย่างนั้นละ ก็จะต้องตอบเราได้ว่า คิดเอง จินตนาการเอง อย่าไปติดกับเรื่องคิด จินตนาการ เพราะมันคือจุดมุ่งหมายที่เราจะไป มันไม่ใช่ความผิด ความถูก ไม่ใช่อะไรทั้งนั้น มันคือเหตุที่นึกขึ้นมา เพื่อที่จะส่งให้จิตของเราไปรู้ผลเมื่อไปแล้ว

ฉะนั้น ต่อจากนี้ไป ให้พากันจำเอาไว้ละลูก นักปฏิบัติไม่ควรคิดว่า เป็นภาพแห่งการมโนภาพขึ้นมา คิดขึ้นมา จินตนาการขึ้นมา ไม่ควรคิดอีกต่อไปแล้ว

ให้จงตั้งมั่น น้อมนึกถึงที่ที่ดี ส่งจิตของตนไปในที่ที่ดี แล้วให้เกิดในสิ่งที่เป็นความจริง ที่พิสูจน์ได้ชัดเจนแก่ตัวของเราเอง พิสูจน์ด้วยตัวของเราเอง นั่นแหละดีแล้ว

อย่าพากันเข้าใจตามคำพูดลอยๆ ของคนที่เขานั้นก็แค่สงสัยเหมือนกัน และก็ยังทำไม่ได้เหมือนกัน ก็เลยเอามาคิด มาพูดไป

เราสามารถที่จะส่งจิตออกจากกายได้ ลูก นี่คือความจริง

ความคิด คือ สิ่งที่จะส่งให้เราไปในที่นั่น ที่นี้

ส่วนการเปลี่ยนแปลงนั้น มันจะเกิดขึ้นตามสภาวะความเป็นจริง ลูกเอ๋ย

ทำเช่นนี้อย่างนี้ละ **พระยาธรรม..** ในแบบที่ 2 ก็ให้ระลึกนึกถึงในที่ที่องค์พระพุทธเจ้าอยู่ก็แล้วกัน แล้วให้น้อมจิตออกจากกายไปในที่นั่น

เพื่อไปรับพลังพุทธบารมี

เพื่อไปเฝ้าองค์พระพุทธเจ้าในดินแดนความสงบสุข

แล้วฉันทสมาธิ ก็จะก่อเกิดแก่ลูกนั่นเอง

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาอธิบาย
ธรรมนี้ให้ ลูกได้เข้าใจ ลูกเข้าใจอย่างกระจ่างแจ้งแล้วละเจ้าค่ะ ไว้วันพรุ่งนี้ ลูกจะมาทูล
ถามใหม่ นะเจ้าค่ะ

วันนี้ คงต้องขอลากลับไปก่อนละเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 162 **พุทธานุสติ แบบที่ 3**

ในเช้าของวันที่ 3 กันยายน พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานกุสววรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อพระพุทธองค์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า..

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอทูลถามถึงกรรมฐานกองที่ 21 ในแบบที่ 3 ซึ่งเป็นการตามระลึกนึกถึงองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ นะเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง นำไปเผยแพร่ และประพฤติปฏิบัติตาม ด้วยเถิดพระพุทธเจ้าคะ”

พระยาธรรมเอย.. ถ้าอย่างนั้นแล้ว ลูกนั้นรู้จักคำว่า องค์พระพุทธเจ้า ดีแล้วหรือยัง

พระยาธรรมเอย.. จงหลับตาให้สบาย ผ่อนคลาย จิต กาย และใจ ของลูก เพื่อที่จะได้ทำตาม พิจารณาตามเสียงธรรม ที่จะได้ยินได้ฟังต่อจากนี้เถิด

ลูกเอย.. การตามระลึกนึกถึงองค์พระพุทธเจ้า เรานั้นย่อมสามารถที่จะนึกถึงในรูปแบบต่างๆ ตามความสะดวก สุดแล้วแต่ที่เราจะนึกได้ แต่ลูกเอย.. ในแบบที่ 3 นี้ ก็จะลองแนะนำดู ลองทำเช่นนี้ก็แล้วกัน พระยาธรรม

ให้ทุกคนหลับตาภาวนา ทำจิตทำใจให้เบาให้สบาย แล้วมานึกว่าองค์พระพุทธเจ้านั้น สอนเราทั้งหลายว่า..

การเกิด การแก่ การเจ็บ และการตาย มีอยู่ในกายของมนุษย์ มีอยู่ในวิภวสังสารนี้เป็นธรรมดา

และการเกิด การแก่ การเจ็บ และการตาย การพลัดพรากจากสิ่งของอันเป็นที่รักที่พอใจทั้งหลายเหล่านั้นก็เป็นเหตุของทุกข์

การยึดมั่นถือมั่น ว่าสิ่งทั้งหลายเป็นตน เป็นของของตน นั่นก็เป็นทุกข์

องค์พระพุทธเจ้าได้รู้แจ้งเห็นแจ้งตามความเป็นจริง ในสิ่งทั้งหลายเหล่านี้แล้ว จึงได้สร้างสิ่งสมบารมีแห่งตน จนเต็มทุกบารมีทั้ง 10 ทศ สิ่งสมบารมีมาในทุกรูปแบบ จนสามารถดับการเกิดแห่งตนได้ ดับความหลงในตน ในของของตน ในตัวของตนได้แล้ว

และก็ได้บอกทางชี้ทางไว้กับพวกเรา ให้เราทั้งหลายได้รู้ ได้เข้าใจตาม ประพฤติ และปฏิบัติตาม ซึ่งก็มีองค์พระอรหันต์มากมายหลายพระองค์ ที่สามารถทำความเข้าใจ รู้แจ้งเห็นตามองค์พระพุทธเจ้า จนได้เข้าสู่พระนิพพาน หลุดพ้นการเวียนว่ายตายเกิด องค์พระพุทธเจ้าสอนเรา ทำให้เราดู ทำให้เรารู้ ทำให้เราเห็น วันนี้เราจะตั้งใจนั่งสมาธิ

เพื่อพบกับความดีอันบริสุทธิ์
เพื่อพบกับองค์พระพุทธเจ้า
เรานั้นจะละตัวตน ทั้งทุกสิ่งทุกอย่างเอาไว้
เพื่อให้จิตของเรานั้น เข้าไปสัมผัสกับคำว่า องค์พระพุทธเจ้า
เพื่อเรานี้ก็จะได้เดินตามพระองค์ท่าน เพื่อพบความหลุดพ้นบ้าง
ที่นี่ เมื่อเราระลึกนึกถึงเช่นนี้ เพื่อทำความเข้าใจ รู้จักกับคำว่า “พระพุทธเจ้า”
ว่าเป็นเช่นไร เราก็มานิยามาคูตัวของเรา
การเกิด แก่ เจ็บ ตาย ครอบงำเราไว้อยู่
เรานั้น ยังเป็นทาสของกายนี้
เรายังถูกรุ่นหลุม ยึดติด ต่างๆครอบงำอยู่
เรายังหนีไม่พ้นจากความทุกข์ที่ต้องพลัดพรากจากสิ่งของอันเป็นที่รักที่พอใจทั้งหลายได้เลย

เรายังเป็นผู้อยู่ในการเวียนวน เวียนว่ายตายเกิดอยู่
เมื่อเรารู้เช่นนี้ เราก็มุ่งใจแล้วว่าเหตุใดเล่า
จึงต้องนึกถึงคุณของพระพุทธเจ้า
จึงต้องทำความรู้จักองค์พระพุทธเจ้า
จึงต้องทำสมาธิ

ลูกทั้งหลายเอ๋ย.. เมื่อเราทั้งหลาย ได้รู้แล้วว่า องค์พระพุทธเจ้าเป็นอย่างไร กายของเราเป็นอย่างไร เราก็มุ่งตั้งจิต สมมุติขึ้นมาว่า กายของเรานี้ เป็นสีดำ ส่วนพลังแห่งพุทธเจ้า หรือว่าพุทธะ พลังของผู้ที่สามารถอยู่เหนือวัฏสงสารได้แล้ว เป็นสีขาว วันนี้เราจะเอาแบบอย่างตามองค์พระพุทธเจ้า และองค์พระอรหันต์ดีกว่า

ที่นี่ เมื่อเราหลับตาลง เราก็มพร้อมที่จะทิ้งทุกสิ่ง ละทุกอย่าง หายใจเข้าไปลึกๆ สู่ศูนย์กลางกาย ค่อยผ่อน ค่อยคลาย
กายนี้ ไม่ใช่ตัวใจตนของเรา
กายนี้ เป็นสิ่งที่ทำให้เราเป็นทุกข์ เป็นเหตุของทุกข์

เกิดก็ทุกข์ แก่ก็ทุกข์ เจ็บก็ทุกข์ ครั่งจะตายจากกันไปก็เป็นทุกข์ เป็นเหตุของทุกข์ ให้ทั้งกับเรา และผู้อื่น

เรานี้ครอบครองกายแบบนี้มาแล้วไม่รู้ก็ภพชาติ นับไม่ถ้วน เรากียังคงจมอยู่ใน ความทุกข์ ไม่พบความสุขเลย เกิดครั้งใดก็ตายครั้งนั้น ไม่เกิดประโยชน์อะไรกับเราเลย เราทำดีไป ผลดีก็ส่งผลมาให้เราเสวยสุขอยู่ ลุ่มหลงอยู่กับการทำดีนั้น

พอความดีนั้นหลอกให้เราหลงอยู่ในวิภวภูมิจี้ นึกว่าสิ่งที่เราได้รับมานั้นดีที่สุดแล้ว เราก็เลยโดนมันหลอก หลอกให้อยู่ในนี้ ทำชั่วไป ผลของการทำชื่อนั้นก็ส่งผลมาให้เราต้อง ชดใช้มัน เมื่อเราชดใช้กรรมชื่อนั้น เราก็อทุกข์ ก็ทรมาน หลงอยู่ในความทุกข์ทน ทรมานอยู่ อย่างนั้น วนอยู่ในวิภวภูมิจี้ไม่รู้จบ วันนี้เรา..

จะทิ้งความลุ่มหลงในตัว ในตน จะวางทุกสิ่งเอาไว้

ทำจิตทำใจให้ว่าง ให้โล่ง ให้เบา ให้สบาย

น้อมรับพลังแห่งองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดีกว่า

ลูกเอ๋ย.. การที่เราพิจารณาธรรมต่างๆ เหล่านี้ ธรรมเหล่านี้จะช่วยขจัดปิดเป่า ความร้อนรุ่ม ร้าวร้อน ความเจ็บ ความไม่สงบของจิตและกาย เมื่อเราทำให้จิตของเราสงบ แล้ว

ให้ทุกคนนึกขึ้นมาว่า ตรงหน้าของตน สูงเหนือศีรษะขึ้นไปสัก 3 เมตร เรานั้นเห็น องค์พระพุทธรูปแก้ว หรือว่าเราจะจินตนาการขึ้นมา นึกขึ้นมาก่อนว่า มีองค์พระพุทธรูป เป็นแก้วใส อยู่ตรงหน้าของเรา และเราเองก็นั่งอยู่ต่อหน้าองค์พระพุทธรูปแก้ว องค์พระพุทธรูปแก้วองค์นั้น องค์พระท่านนั่งอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ ทรงยิ้มเล็กน้อย มีแสงพลังสว่างแวววาว จากพระวรกาย

ตัวของเราเมื่อเห็นภาพขององค์พระนั้นแล้ว เราก็น้อมเอาจิตกายภายใน สมมุติ ว่ากราบลงต่อหน้าองค์พระนั้นสัก 3 ครั้ง

เมื่อเรากราบลงแล้ว เราก็เอาจิตกายภายในของเรา คือหมายถึงความรู้สึกนึกคิด ของเรา น้อมลูบนั่งขัดสมาธิ หลับตา เมื่อเรานั่งขัดสมาธิแล้ว เราก็น้อมขอพลังจากองค์พระ สัมมาสัมพุทธเจ้า คือ องค์พระที่เรานึกขึ้นมา ที่อยู่ตรงหน้าของเรานั้น

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปสัมมาสัมพุทธเจ้า วันนี้ข้าพระพุทธเจ้า จะขอน้อมพลังคุณ งามความดี พลังจากจิตอันบริสุทธิ์ พ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดจากท่าน เพื่อที่จะได้นำ มาชำระล้างความหลงที่ครอบงำแก่จิต กาย และใจ ของข้าพระพุทธเจ้า ขอให้ข้า พระพุทธเจ้า จงได้รู้แจ้ง เข้าใจ ตามรอยของพระพุทธองค์ ตามคำสอนสั่ง ตามการประพฤติ การปฏิบัติดี ของพระพุทธองค์ เพื่อพ้นทุกข์ตามด้วยเถิด พระพุทธเจ้าค่ะ”

จิตของเราอยู่กับองค์พระพุทธรูปเจ้าเสมอ ลูกเอ๋ย อยู่ตั้งแต่เริ่มแรกที่เรานึกถึงคุณของพระพุทธรูปเจ้า นึกถึงการเป็นองค์พระพุทธรูปเจ้า ว่า มีการประพฤติ กระทำเช่นไร สั่งสอนเรื่องอะไร พันวัฏฏะอย่างไร แล้วก็มานึกถึง องค์พระพุทธรูปเจ้า ที่ประพฤติ ปฏิบัติ บำเพ็ญมา แล้วเราก็มืดความยึดมั่นถือมั่น โดยความระลึกนึกตาม ถึงองค์พระพุทธรูปเจ้าที่อยู่ต่อหน้าของเรา เราก้ยังคงนึกถึงองค์พระอยู่เสมอ

ลูกเอ๋ย.. เมื่อเราน้อมภาวนาตั้งจิตเช่นนั้นแล้ว เราก้หลับตา ตั้งจิตน้อมนึกถึงองค์พระ ที่อยู่ตรงหน้าของเราอย่างนั้น เรื่อยไปๆ

เริ่มแรกเรา...

อาจจะเห็นองค์พระไม่ชัดเจน

อาจจะเห็นว่าอยู่ไกลจากเรา

อาจจะเห็นว่าเป็นองค์ขนาดเล็ก

อาจจะเห็นเฉพาะช่วงของดอกบัว รู้ว่าข้างหน้ามีองค์พระอยู่ หรือว่าจะเห็นสว่างไสวทั้งหมดของตัวองค์พระ เราก้อยู่อย่างนี้ละลูก

พุทธานุสติ มีสติระลึกนึกถึงองค์พระพุทธรูปเจ้า องค์พระพุทธรูป ที่อยู่ตรงหน้าของเราอยู่เสมอ ทำคล้ายคลึงกันกับว่าสรรพสิ่งทั้งหลายในโลกนั้นไม่มี มีแต่องค์พระ กับเราเท่านั้น

จิตตั้งมั่นอยู่กับองค์พระ น้อมภาวนา น้อมแสงสว่างจากองค์พระที่อยู่ตรงหน้าของเรา เข้ามาแตะที่ฝ่ามือซ้าย ฝ่ามือขวา ตัวของเราก้จะเบาสบาย น้อมพลัง

สัมมาสัมพุทธะ ปัจฉิมสัมพุทธะ

สัมมาสัมพุทธะ ปัจฉิมสัมพุทธะ

เราก้ยังคงท่องคาบบริกรรมไปเรื่อยๆ เรื่อยๆ จนเรานั้นอาจจะมีความรู้สึก คล้ายคลึงกันกับว่าเราอยู่ในป่าลึก ที่มีองค์พระพุทธรูปเจ้าอยู่กับเรา ในป่าแห่งความอุดมสมบูรณ์นั้น

องค์พระพุทธรูปเจ้าทรงประทับอยู่บนบัลลังก์บัว ที่อยู่ใต้ต้นไม้

ส่วนตัวของเรา ก็นั่งอยู่ทางด้านล่าง แต่ในที่ตรงนั้นเป็นป่าที่สงบ และร่มเย็น

เรารู้สึกคล้ายคลึงกันกับว่า ทั้งตัว ทั้งกาย ทั้งใจของเรา อยู่ในที่แห่งนั้น ลืมทุกสิ่งทุกอย่างทิ้งไป ภาวนาไป อยู่กับองค์พระพุทธรูปเจ้าในที่นั้น

เพื่อน้อมพลังอันบริสุทธิ์

เพื่อที่จะได้นำพลังอันบริสุทธิ์นั้นมาชำระล้างกิเลสและตัณหา ที่มันครอบงำจิตใจของเราอยู่

เพื่อที่จะได้เป็นเบต ที่มาเติมเต็ม มาชำระจให้จิตของเรา มีพลัง มีแสงสว่าง รู้แจ้ง

เข้าใจตามความเป็นจริง

เราน้อมเอาสี่ขาว มาเติม มาเต็ม มาใส่ตัวของเราให้กลายเป็นสี่ขาวบริสุทธิ์ เพื่อเราจะได้พ้นจากความทุกข์ เราจะได้หลุดจากการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารนี้ ทำเช่นนี้อย่างนี้ละ

พระยารธรรม.. การตามระลึกนึกถึง องค์พระพุทธานั้น เราสามารถที่จะนึกขึ้นมาแบบไหนก็ได้

ลูกเอ๋ย.. ขอแต่ให้เราสะดวก และเป็นอารมณ์ ณ ตอนนั้น ที่เรานึกขึ้นมาได้ เราสามารถที่จะตรึกตรอง ทบทวนถึงความเป็น องค์พระพุทธานั้น เพื่อขจัดปัดเป่า “ความหลง” ที่มันครอบงำจิตใจของเรา เพื่อจะได้สยบจิตของเราให้มันสงบ เพื่อเราจะได้สงบพอ ที่จะนึกถึงองค์พระขึ้นมาได้

พระยารธรรมเอ๋ย.. จิตที่มีความหลง เชื้อแห่งกิเลสนั้นครอบงำไปหมด แม้แต่นึกถึง องค์พระก็นึกไม่ออกหรือกลูก เพราะจิตมันแต่่วนวาย รุ่มร้อน พลังความสงบไม่มี จึงนึกไม่ออก

ฉะนั้น.. เราทุกคน จึงควรที่จะตามระลึกนึกถึงคุณงามความดีที่บริสุทธิ์ ที่ที่ปราศจากการเวียนว่ายตายเกิด ปราศจากกองทุกข์ทั้งหลาย

เพื่อชำระล้างจิตกาย ใจของตน

เพื่อน้อมนึกถึงองค์พระ

แล้วก็จะเข้าสู่ฌานได้ ด้วยการตามระลึกนึกถึงองค์พระพุทธานั้น

พระยารธรรมเอ๋ย.. นึกถึงองค์พระพุทธานั้น ก็เพื่อให้จิตเรานั้นคบเพื่อนที่ดี ไปในทิศทาง ในฝ่ายของการทำความดี ยิ่งนึกถึงได้มาก จิตใจของเราย่อมมีพลังงานแห่งการ บวกเข้าไปเยอะ เรายังจะคิดดี ทำดี

เมื่อยังคิดดี ทำดีแล้ว เราย่อมห่างไกลจากการสร้างกรรมชั่ว

เมื่อเราค่อยๆ ชำระล้างกรรมเก่าให้หมด กรรมใหม่ไม่มี เราย่อมพบมรรคผล นิพพานได้ ลูก

การระลึกนึกถึงคุณขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีประโยชน์แก่ลูกเช่นนี้ละ

ลูกเอ๋ย.. จงน้อมนำไปประพฤติปฏิบัติตามเถิด แล้วลูกจะเข้าใจ จะรู้แจ้งตามความเป็นจริง

พระยารธรรมเอ๋ย.. ในแบบที่ 3 ของกรรมฐานกองที่ 21 ก็ให้ระลึกเช่นนี้ละลูก จงน้อมไปเผยแผ่และประพฤติปฏิบัติตามเถิดลูก ผลนั้นจะเกิดเป็นเช่นไรขึ้นอยู่กับว่า ลูกนั้นจะทำได้แค่ไหน เข้าใจแค่ไหน อย่างนั้นละ

ลูกเอ๋ย.. ความเป็นจริง ก็คือความเป็นจริง มันย่อมมีซ่อนอยู่ในธรรมชาตินี้อยู่แล้ว เพียงแต่ว่าลูกจะสามารถขุดค้นหาความจริงเหล่านั้นขึ้นมาให้ได้หรือเปล่า เท่านั้นลูก

ฉะนั้น.. จงตั้งใจค้นหาความจริง ด้วยศีล ธรรม สมาธิ และปัญญา ลูกนั้นมีอาวุธ อยู่ 4 ชิ้น ที่จะช่วยให้ลูกหาความจริง ได้สำเร็จ

ลูกเอ๋ย.. ความจริงก็ซ่อนอยู่ในทุกสิ่ง

ความจริงมีอยู่ในทุกอย่าง

ความจริงนั้นเป็นสิ่งที่ไม่มีใครเปลี่ยนแปลงมันได้

ลูกเอ๋ย.. ทำตนให้เข้าใจถึงความเป็นจริง ความจริงที่ทุกสิ่งทุกอย่างที่สมมุติขึ้นมา ปกปิดมันเอาไว้ ค้นหาให้เจอสิ่งนั้นเถิด แล้วดวงจิตของลูกก็จะเป็นจริง อยู่ตลอดไป

ไม่มีวันดับ

ไม่มีวันทุกข์

ไม่มีวันเกิด แก่ เจ็บ และตายไป

ไม่มีวันตกเป็นทาสของใครอีกต่อไป

ลูกจะเป็นผู้มีอิสระ ปราศจากความทุกข์ทั้งหลาย พบความสุขที่เป็นสุขอย่างแท้จริง ในดินแดนพระนิพพาน จงประพฤติ เช่นนี้ละลูก แล้วความสำเร็จย่อมตามมา

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาชี้ทางสว่าง ให้ลูกได้เห็นไปอีกหนึ่งย่างก้าวในคลิปนี้

ลูกจะน้อมประพฤติปฏิบัติ น้อมทำความเข้าใจ เพื่อลูกจะได้เข้าถึงความเป็นพุทธะ เข้าถึงพระนิพพานได้ พระพุทธเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 163 **ธัมมานุสติ แบบที่ 1**

ในเช้าของวันที่ 4 กันยายน พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานกุสุวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อพระพุทธองค์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถามธรรม กับพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า..

“ ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ลูกจะขอเข้าเฝ้าทูลถามถึงกรรมฐานกองที่ 22 แบบที่ 1 คือ การตั้งจิตไว้กับพระธรรมคำสอนสั่ง เป็นอารมณ์ของการทำกรรมฐาน นะเจ้าคะ เราจะทำแบบไหน ยังไงละเจ้าคะ เราจะได้เข้าไปสู่ฌานของสมาธิได้นะเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. ก็ดีแล้วละ ถ้าอย่างนั้น ก็จงตั้งใจ ตั้งใจฟังให้ดี พิจารณาตามให้เข้าใจ เมื่อนำไปเผยแผ่ หรือว่าประพฤติปฏิบัติตาม ก็จะได้ไม่ผิด ไม่หลงทาง

ลูกเอ๋ย.. ธรรมนั้นเป็นเช่นไรเล่า เข้าใจแล้วหรือยังว่าธรรมนั้นคืออะไร เป็นแบบไหน เมื่อเราจะนึกถึงธรรม เราจะได้นึกออกว่านึกแบบไหน ตั้งอารมณ์ไว้ในพระธรรม แล้วพระธรรมนั้นเป็นอย่างไรเล่า

พระยารธรรมเอย.. ลูกนั้นจงอธิบายธรรมนี้มาเถิด ตามความเข้าใจของลูกนั่นเอง

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ หนูเข้าใจว่า “ธรรม” ก็คือธรรมคำสอนสั่งขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าคะ พระธรรมนั้น..

คือสิ่งที่ชี้ทาง บอกทาง

คือแสงสว่าง ที่จะทำให้เรารู้แจ้งเข้าใจตามความเป็นจริง พระพุทธเจ้าคะ

พระพุทธองค์ : ก็ดีแล้วที่ยังพอเข้าใจอยู่บ้าง เมื่อเข้าใจแล้วก็ลองทำตามเช่นนี้ดูก็แล้วกันนะลูก

หลับตาภาวนา หายใจเข้า หายใจออก

ปล่อยจิตปล่อยใจ ให้ว่างเว้นจากสิ่งอื่น

เอาจิตใจของตน มาตั้งมั่นไว้กับกาย ไว้กับตอนนี้ ไม่ฟุ้งซ่านไปในอดีต และอนาคต ไม่สนใจเรื่องอื่นใดนอกจากการพิจารณาธรรมเช่นนี้

พระยารธรรมเอย.. การที่เราจะเข้าไปสู่ความสงบสุขได้ การทรงฌานได้ เราต้องขจัดกิเลสตัณหา ความลุ่มหลงที่มันครอบงำจิตใจของเราออก เราจึงจะสามารถที่จะเข้าสู่ความสงบได้ลูก

ฉะนั้น.. เมื่อเราจะเข้าไปสู่สมาธิ ย่อมแน่นอนละลูก เรานั้นก็เหมือนคนที่โดนความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ ถมเอาไว้ จนเรานั้นไม่อาจที่จะถึงความสงบสุขได้เลย

ที่นี่ เราก็คมาดูว่า..

กายนี้ ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตนของเรา

กายนี้ มีเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป

มันมีความไม่เที่ยงแท้ ซ่อนอยู่ในตัวของมัน พร้อมด้วยความทุกข์มากมาย คือการเกิด แก่ เจ็บ แล้วตาย เราอย่ามัวแต่ลุ่มหลงในกายนี้เลย เราจะทำสมาธิให้จิตของเรานั้นสงบ เพื่อน้อมพลังที่ดี น้อมสิ่งที่ดีเข้าสู่ตน

เรื่องอะไรก็ตาม ใครก็ช่าง ที่มันผูกพันมากระทบเข้ามาในการทำสมาธิของเรานั้น เราจะไม่สนใจมัน เพราะแม้แต่ตัวของเรา กายสมมุติว่าเป็นเรา เราก็ได้วางไว้แล้ว นี่ก็ตาม เช่นนี้ เพราะสิ่งเหล่านี้ ที่กล่าวมาก็คือ ธรรมะ

คือพระธรรม คือสิ่งที่ชี้ทาง บอทาง

เมื่อเราขจัดความหลงในกาย

ขจัดความคิดฟุ้งซ่านต่างๆออกไปจากตัวของเราแล้ว

จิตของเราก็จะค่อยๆเข้าสู่ความสงบ

เมื่อจิตของเราเข้าสู่ความสงบได้ เราก็จะเข้าสู่ฌานในระดับต่างๆ ได้

พระยารธรรมเอย.. การพิจารณาธรรม ก็เหมือนกันกับการที่เรากวาดเอาขยะที่มันปกคลุมของที่มันมีค่าอยู่ กวาดเอาขยะเหล่านั้นทิ้งไป ให้เห็นความสว่างไสว เห็นความเป็นจริงที่มันโดนขยะทับถมเอาไว้ จิตใจของเราที่มันฟุ้งซ่านว้าวุ่น ก็เพราะมีขยะเหล่านี้คลุมเอาไว้

เราเริ่มต้นตั้งจิต ตั้งใจ ทำกำลังใจของเราให้เข้มแข็ง แล้วก็กวาดเอาขยะทั้งหลายออกจากเราไป โดยการระลึกนึกธรรม คำสอนสั่ง ที่องค์พระพุทธเจ้าได้สอน เกี่ยวกับกาย เกี่ยวกับทุกข์แห่งการเกิด เกี่ยวกับการดับทุกข์ เราค่อยๆ เอาสิ่งเหล่านี้กวาดออก เมื่อขยะ

เปิดออก ความสงบย่อมเกิดขึ้น

ลูกเอ๋ย.. หรือจะเปรียบเสมือนการเดินทางมุ่งหน้าไปสู่ทางด้านหน้า ที่เรานั้นเห็นว่า มีขยะทับถมทางของเราอยู่ เราไม่สามารถเดินไปได้ นอกจากต้องเอาขยะเหล่านั้นกวาดทิ้งออกไป

การพิจารณาธรรม ก็คือการขจัดปัดเป่าเชื้อแห่งความหลง ซึ่งต่อด้วยความรัก ความโลภ และ ความโกรธ นั้นออกไป เมื่อจิตที่ปราศจากเชื้อเหล่านี้ ย่อมต้องเข้าถึงความสุข ความสงบเป็นแน่แท้

พระยารธรรมเอ๋ย.. หรือว่าเราจะใช้วิธี โดยการเปิดธรรมะฟัง แล้วเราตั้งอารมณ์ไว้กับธรรมะ กับพระธรรมคำสอนสั่ง ที่เราฟังนั้น

เรานั่งสมาธิไป ก็พิจารณาธรรมไปตามเสียงที่เราได้ยินได้ฟัง

พิจารณาไปเรื่อยๆ เรื่อยๆ จนจิตของเราเข้าถึงความสงบ เราจึงค่อยปิดเสียงธรรมนั้น

แล้วทำสมาธิต่อ ด้วยความสงบ ด้วยคลื่นจิตที่ถูกพระธรรมขัดเกลาจนเข้าถึงความสงบแล้ว ทำเช่นนั้น อย่างนั้นก็ได้

ลูกเอ๋ย.. ธรรมคำสอนสั่ง เป็นสิ่งขจัดปัดเป่าเชื้อกิเลสและตัณหา จิตเมื่อห่างจากกิเลสตัณหา ย่อมเข้าถึงความสงบสุขได้

การที่เราจะนั่งสมาธิ จุดมุ่งหมายของการทำสมาธิ ก็คือทำให้เข้าถึงความสงบ เหตุที่ไม่สงบ ก็เพราะว่ามีเชื้อกิเลสตัณหา คลุมจิตเอาไว้อยู่

เมื่อเราฟังธรรมไปๆ หรือว่าพิจารณาไป ถึงความไม่เที่ยงแท้ ความไม่มีอยู่จริงของสรรพสิ่ง พิจารณาทุกข์ของการเกิด และการดับ ตามคำสอนสั่งขององค์พระพุทธเจ้าไปเรื่อยๆ

เราก็จะมีพลังของธรรมนั้น ที่มาขจัดปัดเป่าเอาสิ่งไม่ดีออกไป จิตของเราก็สงบ และคลื่นแห่งธรรม ก็มีพุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ โดยการช่วยให้เรามีแสงสว่าง ธรรมะจะช่วยให้เราเกิดแสงสว่าง เกิดปัญญาที่รู้แจ้งเข้าใจตามความเป็นจริงด้วย

ฉะนั้น.. เมื่อเรานั่งไปๆ พิจารณาไปเรื่อยๆ เราก็จะเกิดแสงสว่างที่สว่างไสวขึ้นมา ในจิตของเรา เกิดปัญญาที่รู้เท่าทันเหตุเกิด เหตุดับ เมื่อเราพิจารณาธรรมขั้นแรกโดยการนึกคิดไป

พอเข้าไปสู่ในอารมณ์ของการแตกฉานในธรรมแล้ว ธรรมนั้นก็จะปรากฏขึ้นเอง

ให้เราารู้เราเห็น เราเข้าใจ โดยที่เราไม่ต้องคิดแล้ว เป็นแค่ผู้ดู ดูธรรมนั้นไปเรื่อยๆ

ธรรมที่เกิดขึ้นอยู่ที่อารมณ์ของเรานั้น จะนำพาให้เราถอดถอนความเป็นจริงทุกสิ่งทุกอย่างออก และจะช่วยให้เราเข้าสู่ฌานสมาธิได้ ทำเช่นนี้ อย่างนี้ละ

พระยารธรรม.. ในแบบที่ 1 ก็ให้รู้จักคำว่า พระธรรม หรือว่า ธรรมคำสอนสั่ง เสียก่อน เมื่อรู้จักแล้ว เราจึงค่อยหยิบเอาธรรมนั้นมาเป็นอารมณ์

เมื่อเรานั้นหยิบเอาธรรม คำสอนสั่งขององค์พระพุทธเจ้า มาเป็นอารมณ์ในการพิจารณา ธรรมนั้นก็จะมีพลังของมัน คือการขจัดปิดเป่ากิเลสตัณหา

เมื่อกิเลสตัณหาออกห่างจากจิต จิตก็ย่อมเข้าถึงความสุข ความสงบได้ โดยธรรมชาติของการทำงานของตัวมันเอง

พระยารธรรมเอย.. การนึกถึงธรรมเป็นอารมณ์ ก็คือการทำเช่นนี้ เป็นขั้นต้น ทุกคนสามารถที่จะฝึกฝนเช่นนี้ อย่างนี้ได้ลูก

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมให้ลูกได้เข้าใจในเรื่องของพระธรรมคำสอนสั่ง

ลูกได้รู้จัก คำว่าพระธรรมมากยิ่งขึ้น ได้เข้าใจถึงการขจัดปิดเป่ากิเลสตัณหา โดยการฟังธรรม ลูกจะน้อมไปประพฤติ ปฏิบัติตาม และนำไปเผยแผ่ พระพุทธเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ที่เมตตา พระองค์จะทรงมีสิ่งใดชี้แนะชี้้นำลูกอีก หรือเจ้าค่ะ

พระยารธรรมเอย.. สิ่งที่จะชี้แนะให้กับลูกได้นำไปประพฤติปฏิบัติ ทำตามอีก ก็คือ **การตั้งใจทำ ในสิ่งที่ตนนั้นได้คิดว่าจะทำ** ถ้าเกิดว่าเราคิด แต่เราไม่ตั้งใจ เราก็จะไม่พบกับความสำเร็จหรือลูก เพราะการที่จิตดวงใดดวงหนึ่ง จะเข้าถึงความบริสุทธิ์ ความสงบ เข้าถึงพระนิพพานได้นั้น มันต้องใช้ความอดทน ความขยัน ใช้ความมุ่งมั่นตั้งใจ แบบที่เรียกว่า เอาชีวิตเข้าแลก จึงสามารถประสบความสำเร็จในสิ่งที่คิดและตั้งใจ หวังมรรคผลนิพพานนั้นได้ ลูก

ฉะนั้น.. ไม่ว่าจะเป็นการทำสมาธิ หรือการทำความดีใดๆ ก็ตาม จึงควรที่จะเอาน้อมเอาความตั้งใจ ใส่ใจทำจริงมาบวกกับความคิด ที่เราคิดว่าเราจะทำสิ่งนั้น สิ่งนี้

เราจงเอา “ความตั้งใจ” มาใส่ไปด้วย แล้วความสำเร็จย่อมบังเกิดขึ้นแก่ลูกได้เท่านี้ละ พระยารธรรม ที่จะแนะนำกับเธอทั้งหลาย การฝึกฝนสมาธิ ก็ให้ตั้งใจ ตั้งใจทำจริง ลูกจะเป็นผู้หาคำตอบที่แท้จริงให้กับตัวของลูกได้เอง

พระยารธรรม : สารุเจ้าคะ กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาเจ้าคะ
ลูกจะจำไว้ และจะน้อมไปปฏิบัติอย่างจริงจังเจ้าคะ

สารุ

ตอนที่ 164 **ธัมมานุสติ แบบที่ 2**

ในเย็นของวันที่ 4 กันยายน พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า..

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอทูลถามถึงกรรมฐานกองที่ 22 แบบที่ 2 นะเจ้าคะ คือการพิจารณาถึงพระธรรมเป็นอารมณ์ ในแบบที่ 2 นี้ เราจะมีวิธีพิจารณาแบบไหนหรือเจ้าคะ เราจะได้เข้าสู่ฌานได้นะเจ้าคะ”

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละ พระยารธรรม ถ้าอย่างนั้น ลูกจงตอบมาเถิดนะ ตามความรู้ของลูกว่าจะใช้อะไรเป็นสิ่งสมมุติแทนพระธรรมได้ ในแบบที่ 2 นอกเหนือจาก การฟังธรรม พิจารณาธรรมแล้ว เสียงธรรม หรือคลื่นพลังแห่งธรรมนั้นสามารถก่อเกิดเป็นอะไรที่เราจะสมมุตินำมา เพื่อที่จะพิจารณาตั้งอารมณ์ไว้กับสิ่งนั้น เพื่อเข้าสู่ฌานสมาธิได้ จงกล่าวธรรมนี้มาเถิด ตามความรู้ความเข้าใจของลูกนั้น

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ พระพุทธองค์เจ้าขา ตามความรู้ของลูก ลูกเคยเห็นว่า ถ้าเกิดว่ามีพระธรรมคำสอนสิ่งที่ทรงแสดง จนเรานั้นเข้าใจทะลุแจ่มแจ้ง ก็จะเกิดเป็นดวงแก้วที่เป็นดวงธรรม นะเจ้าคะ จะเกิดเป็นดวงแก้วดวงธรรมที่สว่างไสว

หรือบางที่เราก็มองเห็นดวงแก้วเหล่านั้นลอยลงมา เราจะรู้ได้ว่า นั่นคือดวงแก้วดวงธรรม ที่เราฟังธรรม ที่ประพฤติปฏิบัติตามคำสอนสิ่งเหล่านั้น จนปรากฏเป็นดวงแก้ว ลูกจึงคิดว่าถ้าเป็นการพิจารณาถึงพระธรรม เราสมมุตินี้ก็ถึงดวงธรรมได้ พระพุทธเจ้าคะ ซึ่งจะเป็นดวงกลมๆ สว่างไสว ใสเหมือนแก้ว เรานึกถึงสิ่งนี้แทนได้ พระพุทธเจ้าคะ

พระพุทธองค์ : ก็ดีแล้วละ ถ้าอย่างนั้นลูกก็จงนำทุกคนอธิษฐานก่อนที่จะเข้าสู่การกรรมฐานดูซิว่าจะทำแบบไหน เอาตามแบบที่ลูกนั้นเข้าใจ และคิดว่าทำได้ดี

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ ถ้าอย่างนั้น ก่อนที่ลูกจะทำสมาธิ ลูกก็จะทำแบบนี้เจ้าคะ ลูกขออนุญาตนำพาทุกๆคนทำกรรมฐาน ในขั้นตอนแรกเริ่มก่อนนะเจ้าคะ

ก่อนที่เราจะทำสมาธิ ให้เราทุกคนกราบลงที่พื้น ตรงที่เรานั่งนั้น เมื่อเรากราบลงแล้ว เราก็นั่งสมาธิ นั่งในท่าที่นั่งที่สบาย ที่เราคิดว่าน่าจะผ่อนคลาย และสบายสำหรับตัวของเรา เสร็จแล้วก็พนมมือขึ้น แล้วอธิษฐานว่า..

“ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถึงองค์พระพุทธเป็นที่พึ่ง พระธรรมคำสอนสั่งของพระองค์เป็นที่พึ่ง องค์พระอริยสงฆ์เจ้า เป็นที่พึ่ง

ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมอาราธนาบารมีขององค์พระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ เพื่อส่งตรงมายังศูนย์กลางกายของข้าพเจ้าทั้งหลาย หากแม้มีกรรมอันใดที่ข้าพเจ้าเคยก่อ เคยทำ จะประมาทล่วงเกิน ต่อบุญคุณขององค์พระพุทธ องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ คุณบิดา มารดา คุณครูบาอาจารย์ ญาติสนิทมิตรสหาย ข้าพเจ้ากราบขอขมากรรม

หากแม้มีบุญอันใดที่เป็นความดี ที่ข้าพเจ้าได้เคยสั่งสมทำมาแล้ว ตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบันชาตินี้ ขออาราธนาความดีของข้าพเจ้าที่ได้สร้างสั่งสมนั้น ยกถวายเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา ต่อบุญคุณขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอให้ดวงแก้วดวงธรรม จงปรากฏแก่ข้าพเจ้า ในการทำสมาธิอย่างชัดเจนด้วยเถิดพระพุทธเจ้าค่ะ”

เมื่อเราอธิษฐานเช่นนี้แล้ว เราก็น้อมก้มกราบลง จะกราบจริงๆ ก็ได้ หรือจะน้อมจิตกายภายใน คือน้อมกราบที่จิตที่ใจของเรา สมมุติเอาความรู้สึกของเรากราบลง

แล้วเราก็นั่งหลับตา ภาวนาไปว่า ธรรมานุสติ ขอดวงแก้วดวงธรรม จงบังเกิดแก่ข้าพเจ้า

แล้วก็ทำลมหายใจของเราให้ผ่อนให้คลาย ปล่อยจิต ปล่อยใจของเราให้ว่างๆ

ลูกก็จะนำทุกคนทำกรรมฐานเช่นนี้ละเจ้าค่ะ ตามความรู้ความสามารถของลูก ความเข้าใจ และการเริ่มต้นทำของลูกนะเจ้าค่ะ

พระพุทธองค์ : ก็ดีแล้วนี่ พระยาธรรม ทำอย่างที่คุณได้กล่าวมานั้นก็ดีแล้ว จงทำสมาธิต่อไปเถิดลูก เมื่อลูกนั้นได้กล่าวน้อมขอพลังพุทธบารมี ธรรมบารมี สังฆบารมีแล้วก็ได้ขอขมากรรมไปแล้วลูกก็ได้น้อมพลังบุญความดีที่ลูกได้สั่งสมทำมา รวบรวมน้อมถวาย และขอพลังอำนาจบุญ จงปรากฏเป็นดวงแก้วดวงธรรม

ทีนี้..ก็พากันหลับตา และภาวนาต่อไป

ให้ทุกคนนึกถึงดวงแก้วที่สว่างไสว ให้เรานึกว่าตรงหน้าของเรา สูงเหนือศีรษะขึ้นไป 3 เมตร มีดวงแก้วดวงขนาดใหญ่ เป็นดวงแก้วกลมใสๆ แล้วก็ส่องแสงสว่าง สว่างอย่างนี้มโนล ลงมาหาเรา

แสงพลังนั้น ก็เป็นแสงพลังที่เย็น สบาย และเราก็เห็นดวงแก้ว ดวงขนาดเท่ากับ ลูกปิงปอง ลอยลงมาสู่ฝ่ามือของเรา

ดวงแก้วเหล่านั้น ลอยไปลอยมาอยู่กลางอากาศ เยอะแยะมากมาย

เราก็ตั้งใจเอาไว้ อยู่กับแสงพลังสีขาวที่วางอยู่บนฝ่ามือของเรา เป็นดวงแก้วใสๆ ที่เย็น สบาย อาจจะไหลลงมาอีกดวงหนึ่ง ลงมาอยู่ที่ฝ่ามือของเราเป็น 2 ดวง 3 ดวง รอบ ตัวของเรา มีดวงแก้วดวงธรรมลอยวน สว่างไสว พร้อมด้วยพลังที่เย็นสบาย

เราก็น้อมเอาพลังที่เย็นสบายเหล่านั้น เข้ามาสู่กายของเรา โดยที่เรานี้ไม่สนใจโลก ภายนอก สิ่งอื่นใดแล้ว เราตั้งใจตั้งใจของเราอยู่กับแสงแห่งดวงแก้วดวงธรรม ที่ระยิบระยับ เหล่านี้

เห็นดวงแก้วสว่างไสว.. อยู่ที่ตรงหน้าของเรา เห็นดวงแก้วสว่างไสวลอยไปลอยมา เราก็นั่งอยู่ท่ามกลางดวงแก้วเหล่านั้นละ แล้วก็ภาวนาไป ัมมมานุสติ

หรือว่าจะภาวนาว่า **ดวงธรรม ดวงแก้ว ดวงธรรม** อย่างนั้นก็ได้อ

หรือจะไม่บริกรรมอะไรเลย แค่ตั้งใจให้มันอยู่กับพลังของแสงสว่าง จนเราเห็นว่า บนฝ่ามือของเรานั้นสว่างไสว ใสเป็นแก้ว บนฝ่ามือของเราสว่างจ้า มีดวงแก้วขนาดใหญ่ วางอยู่บนทั้งฝ่ามือซ้าย และฝ่ามือขวา เป็นดวงแก้วที่มีขนาดเท่ากับลูกฟุตบอล

และเราก็เห็นแสงจากพลังดวงแก้วที่มีมือฝั่งซ้าย และมือฝั่งขวานั้น ส่องแสงสว่าง เจิดจ้า จนเราเห็นในศิระษะก็ใสเป็นแก้วเหมือนกัน คล้ายคลึงกันกับว่า มีดวงแก้วดวงธรรม ที่สว่างไสว อยู่ในศิระษะของเรา อยู่ในสมอของของเรา คล้ายคลึงกันกับว่าอวัยวะในส่วนภายใน ของศิระษะเรานั้นไม่มี มีแต่ความโล่งๆ และมีแสงสว่าง ที่สว่างเจิดจ้าอยู่ในศิระษะในสมอ ของเรา

ความสว่างนั้นก็ส่องแสงลงมา จนเรามองเห็นกระดูกกรามของเรา มองเห็นโครงกระดูกในตัวของเรา แสงสว่างจากบนฝ่ามือและศิระษะ รวมพลังเข้าไปในกายของเรา จนเราเห็นกายของเราใส เป็นแก้ว

กระดูกขาของเราทั้ง 2 ท่อน ก็สว่าง สว่างเจิดจ้าเหมือนหลอดไฟที่มีลักษณะยาว แต่เป็นแก้วใส ในท้องของเราก็มีดวงแก้วกลมๆ ลูกขนาดเท่ากับฟุตบอล กลม ใส อยู่ในตัวของเรา

พลังงานเหล่านั้นรวมตัวกันมาเป็นชิ้นเดียวกัน คือเป็นส่วนเดียวกัน ริงทั่วรอบกาย ของเราจนกายของเรานี้ใสเป็นแก้ว

ตัวของเราเบา และสว่าง คล้ายคลึงกันกับนั่งอยู่บนดอกบัวแก้ว มีกลิ่นไอบุญที่หอม.. รอบข้างเราก็ยังคงมีแสงสว่างระยิบระยับ ตรงข้างหน้าของเราก็ยังคงมีดวงธรรมที่สว่างไสว

เราก็รู้สึกที่เราขึ้นไปอยู่ในลูกแก้วแห่งดวงธรรมลูกขนาดใหญ่ และเราก็ถูกอุ้มด้วยพลังของดวงแก้ว ที่ก่อเกิดมาจากพลังแห่งธรรม คำสอนสั่ง พลังของการบำเพ็ญตามคำสอนสั่ง คุณงามและความดี บุญกุศลบารมี ที่เรานี้ได้สร้างได้ทำ

เราอาจจะรู้สึกที่เราขึ้นไปอยู่ในลูกแก้วใหญ่ๆ สว่างไสว เดินอยู่ในลูกแก้วใหญ่ๆ สวยงาม เบา และสบาย

ทำอยู่อย่างนั้นไปเรื่อยๆ จนเรานี้อาจจะเข้าสู่สภาวะที่ละเอียดขึ้นเรื่อยๆ เรื่อยๆ ของแสงของอากาศ และเข้าสู่ความไม่มี เข้าสู่ความว่างเปล่า หรือว่า เราอาจจะน้อมพลังจนเต็มกำลัง แล้วเอาพลังแห่งดวงแก้วดวงธรรมนั้น ตั้งจิตอธิษฐานถึงเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เราสงสัยอยู่ในข้อธรรมนั้น เราก็จะได้รับคำตอบที่แจ่มแจ้ง

หรือว่าเราอาจจะแผ่เมตตา แผ่บุญในขณะที่เรากำลังทรงพลังอยู่มาก อยู่ในดวงแก้วดวงธรรมนั้นแผ่เมตตาไปสู่ดวงจิตอื่นๆ

หรืออาจจะตั้งจิตอธิษฐานขอให้พลังแห่งดวงแก้วดวงธรรม จงช่วยให้ลูกมีปัญญาที่รู้แจ้งในทุกสิ่งทุกอย่าง รู้เห็นตามความเป็นจริง ตามคำสอนสั่งขององค์พระพุทธเจ้า เพื่อดับการเกิดแห่งตนได้ด้วยเถิด พระพุทธเจ้าค่ะ อาจจะนึกเช่นนี้

เมื่อเราปรับจิตปรับใจ ปรับกายของเราแล้ว จนเรานั้นเข้าถึงดวงแก้วดวงธรรมแล้ว มีพลังที่สว่าง และสงบมากแล้ว เราก็น้อมเอาพลังเหล่านั้นมาทำอะไรก็ได้ สุดแล้วแต่ที่เราต้องการ อาจจะน้อมเข้าไปสู่ฌานที่ลึกกว่านั้นก็ได้อีก

พระยาธรรมเอย.. ทำเช่นนี้ อย่างนี้ละลูก ก็ถือว่าสามารถทรงอารมณ์ไว้กับพระธรรม เพื่อเข้าสู่อารมณ์แห่งฌานของสมาธิได้ ทำเช่นนี้ อย่างนี้ละ พระยาธรรม

ที่เธอนั้นกล่าวมาก็ถูกต้องดีแล้วละลูก **ดวงแก้วดวงธรรม** ก่อเกิดมาจากการแสดง **ธรรม การเข้าใจในธรรม** พลังงานจากการเข้าใจในธรรม หรือเสียงธรรมที่กระจ่างแจ้งแล้ว จะก่อเกิดเป็นพลังแห่งดวงแก้วดวงธรรมที่มีแสงสว่าง ลูก

เราอาจจะนึกไม่ออกว่าพระธรรมนั้นมีรูปลักษณะเป็นแบบไหน ทีนี้ก็ให้แทนพระธรรม โดยการนึกถึง ดวงแก้ว ดวงธรรม ที่สว่างไสว อย่างนั้นละลูก

ดวงแก้วดวงธรรม จะนำพาลูกนั้นพบกับความสุข และความสงบ ลูกเอ๋ย ทำเช่น
นี้อย่างนี้ละ ลูกต้องดีแล้ว

พระยารธรรม.. เอาละนะ วันนี้ลูกก็คงเข้าใจแล้ว จงกลับไปทำหน้าที่แห่งตนเถิด

จงตั้งใจทำในสิ่งที่ควรทำ

จงขยันในสิ่งที่ควรขยัน

จงตั้งใจ ทั้งจิต กาย และใจ

จงขยัน มุ่งมั่นตั้งใจ ทั้งกาย วาจา ใจ ในทางที่ดีนะลูก

มรรคผลนิพพาน ความสำเร็จก็จะก่อเกิดแก่ลูก เมื่อความสำเร็จก่อเกิดแก่ลูกแล้ว
ย่อมก่อเกิดกับดวงจิตอีกเยอะแยะมากมาย จงตั้งใจเถิด

พระยารธรรม.. วันนี้ ที่เธอได้ทำหน้าที่ก็ถือว่าดีแล้วในระดับหนึ่ง แต่จงทำให้ดียิ่งๆ
ขึ้นไปเถิด การเปลี่ยนแปลงหลายสิ่งจะเกิดขึ้น ในการเผยแผ่ธรรมของเธอ ตามเหตุและ
ปัจจัย จงเรียนรู้ไปเถิด ลูกเอ๋ย..

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาชี้ทาง
สว่าง ให้ลูกได้เรียนรู้ เข้าใจในทุกสิ่งทุกอย่าง กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์เจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 165 **ธัมมานุสติ แบบที่ 3**

ในเช้าของวันที่ 5 กันยายน พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานกุสุวรรณ์

ข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อพระพุทธองค์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า..

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะมาขอทูลถามถึงกรรมฐานกองที่ 22 ในแบบที่ 3 นะเจ้าคะ คือการให้ทรงอารมณ์ไว้กับพระธรรม เพื่อที่จะเข้าสู่สมาธิได้นะเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาชี้ทางสว่างในเรื่องนี้ให้ลูกทั้งหลายได้นำไปประพฤติปฏิบัติตามด้วยเถิดพระพุทธเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. ถ้าอย่างนั้น ก็จะแสดงถึงธรรมที่เป็นแก่นธรรมอย่างแท้จริงให้เธอทั้งหลายได้ลองฟังและพิจารณาตาม ให้รู้เข้าใจสิ่งที่มี และเข้าถึงความไม่มีของสรรพสิ่งทั้งหลาย เพื่อเธอทั้งหลายจะได้อาศัยธรรมนี้เข้าสู่สมาธิ

พระยารธรรมเอย.. ถ้าอย่างนั้น ก็ลองพิจารณาตามเช่นนี้เถิดว่า..

ธรรมคำสอนสั่งขององค์พระพุทธเจ้า ที่มาตรัสรู้บนโลก ก็เพื่อให้ทุกคนรู้แจ้งเข้าใจตามความเป็นจริง ถึงการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารนี้ การเวียนวนที่ไม่รู้จักจบสิ้นที่มันคุมจิตทุกดวง ให้อยู่ในนี้ การตรัสรู้ ก็เพื่อบอกทางให้ดวงจิตทั้งหลาย ได้รู้ตามความเป็นจริง และออกจากที่นี้ไป จึงเป็นธรรมที่ไม่เหมือนใคร

บางทีโลกนั้น.. อาจจะถูกล้าง

อาจจะมีผู้สร้างโลก

อาจจะมีมาก่อนเกิดโลกมนุษย์นี้หลายครั้งหลายหน ถูกลบล้างไปแล้ว ก็สร้างขึ้นมาใหม่

อาจจะมีเทพเจ้าองค์ต่างๆก่อเกิดขึ้นมากมาย ต่างก็สร้างความคิดในรูปแบบของตน

พระยารธรรมเอย.. แต่ธรรมคำสอนสั่งขององค์พระพุทธเจ้านั้น ไม่ใช่เพียงแค่ให้ทุกคนทำความดี แล้วก็นอนอยู่ในวัฏสงสารนี้ แต่เป็นธรรมที่ประเสริฐ ประเสริฐเพราะ..

สอนให้ลูกนั้น หลุดพ้นจากที่นี้ไป

เป็นธรรมที่ปราศจากกิเลส และตัณหา

ปราศจากความหลงชั่ว และหลงดี

เป็นธรรมที่สลายอึดตา และตัวตน สลายความเป็นตัวเป็นตนของตน เพื่อออกจาก
วิภังขณนี้ไป จึงเป็นธรรม ที่แตกต่างจากธรรมทั่วไป จึงเป็นการก่อเกิด ที่แตกต่างจาก
การก่อเกิดทั่วไป

พระยารธรรมเอย.. ฉะนั้น เมื่อทุกคนเข้าใจว่าชี้ทางบอกทาง เพื่อดับการเกิดแล้ว
ก็จึงรู้เช่นนี้เกิดว่าในวิภังขณนี้ มีเชื้อแห่ง ความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ
เป็นหัวหน้ามารตัวใหญ่ที่ควบคุมจิตเอาไว้ให้อยู่เป็นทาสของมัน ไม่ให้ออกจากมันไปไหน
เหมือนกับว่าเป็นบ้านหลังใหญ่ หรือว่าเป็นโรงงานหลังใหญ่ที่มีแผนการทำงาน
ต่างๆ หมายถึง อาจจะมีโลกสวรรค์ โลกมนุษย์ โลกแห่งพญานาค หรือว่ามีภพ มีภูมิต่างๆ
มีนรก มีโลกของจิตวิญญาณ แต่เราลองนึกสภาพดูถึง กรงขังใหญ่ๆ บ้านหลังใหญ่ๆ ที่เรียก
ว่า “บ้านแห่งวิภังขณ”

พระยารธรรมเอย.. บ้านแห่งวิภังขณนี้ มีมารแห่งความหลง ความรัก ความโลภ
และ ความโกรธ นั้น ครอบงำอยู่

บ้านแห่งวิภังขณนี้ ก็ยังมีกฎอีก 2 ข้อ ที่ควบคุมเอาไว้ ให้ทุกคนต้องเป็นไปตาม
นั้น

ไม่ว่าจะใหญ่ขนาดไหน หมายถึง ความเก่งกล้า ตำแหน่ง ลาภยศ สรรเสริญ จะ
ใหญ่ขนาดไหน คุณก็ต้องรักษากฎนี้

ไม่ว่าคุณจะทำตัวยุติคุณ คุณก็จะไม่สามารถเอาความน่าสงสารของคุณ มาทำให้
ผิดกฎนี้ หรือว่า ขอไม่รักษากฎทั้ง 2 ข้อนี้ได้เลย

กฎทั้ง 2 ข้อนี้ เกรงครัดมาก คือ..

กฎแห่งกรรม ใครทำยังไงก็จะได้รับสิ่งนั้นไป เป็นผลของกรรมส่งผลให้ดวงจิตดวง
นั้นต้องรับกรรมตามนั้น ลูก

และกฎข้อที่ 2 ก็คือ ความไม่เที่ยงแท้ ไม่จีรังยั่งยืนของสรรพสิ่งทั้งหลาย ที่มันเกิด
ขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป ไม่มีใครหนีพ้นกฎข้อนี้

ที่นี่ ก็มาทำความรู้จักถึงบ้านหลังใหญ่ ที่มี ความหลง ความรัก ความโลภ และ
ความโกรธ ที่เป็นหัวหน้ามาร ที่คุมจิตทั้งหลายไม่ให้ออกไปจากที่นี่

แล้วก็มาพิจารณาถึง กฎ 2 ข้อ คือ “กฎแห่งกรรม” และ “กฎของความไม่เที่ยงแท้” ที่คุณในบ้านหลังนี้ ให้ทุกคนต้องเป็นไปตามนั้น

เมื่อเข้าใจเช่นนี้แล้ว ก็คงเห็นชัดถึง การเวียนวน เวียนว่ายตายเกิด เกิดแล้วตาย ตายแล้วเกิด เกิดเป็นอะไร สุดท้ายก็ต้องดับลง นั่นคือความจริงของชีวิต แห่งดวงจิตทั้งหลาย

ลูกเอ๋ย.. ลองพิจารณาเช่นนี้เถิดว่า หลงในตัวตนของตน
ความหลง นั้น ผูกมัดทำให้เราจมอยู่
ความรัก เป็นเชือกแห่งการมัด รััดกันเอาไว้ ให้จมอยู่ในวัฏสงสารนี้
ความโลภ ทำให้ดิ้นรนชวนชวาย สร้างเวรสร้างกรรมต่อไป
ความโกรธ นั้น ก็เป็นไฟที่เผาเผาทุกสิ่งทุกอย่าง ให้มลายสิ้นไป คือ ความดีทั้งหลายให้หมดไป ดับไป และลูกทั้งหลาย ก็อยู่ใต้อำนาจของสิ่งเหล่านี้

ลูกเอ๋ย.. จงพิจารณาตามเช่นนี้เถิดว่า ครั้งเมื่อดวงจิตนั้นก่อเกิด เขาก่อเกิดมาจากธาตุแห่ง ดิน น้ำ ลม ไฟ รวมตัวกันมาเกิด คล้ายตัวหนอนที่มันหลอหลอมมาจากธาตุแห่งสิ่งสกปรกต่างๆ ทั้งหลาย เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ

แต่จิตทั้งหลายเหล่านั้นไม่มีภูมิคุ้มกัน เมื่อเกิดขึ้นมาแล้วก็เลยถูกความหลงครอบงำให้มีอัตตา มีตัวมีตน มีของของตน

เมื่อมีสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นเกิดขึ้นในตัวแล้ว ความหลงเกิดขึ้น ความรัก ความโลภ และความโกรธ ก็ตามมา

ลูกเอ๋ย.. เมื่อนั้นละ จิตน้อยผู้น่าสงสาร ก็เลยตกเป็นทาสแห่งมารทั้ง 4 และเวียนวนตามกฎกติกาของเขา ไม่รู้จักจบสิ้น

เด็กน้อย จิตน้อยดวงนั้น ถูกเขาคุมขังเอาไว้ในบ้านหลังใหญ่นี้ เป็นล้านชาติ เป็นแสนชาติ เป็นหมื่นชาติ

เวียนวน ทุกข์แล้ว ทุกข์เล่า

ทุกข์เพราะว่า หลง

ทุกข์เพราะว่า รัก

ทุกข์เพราะว่า โลภ และโกรธ

และก็วนอยู่อย่างนั้น เป็นไปตามกรรมของตน

จิตน้อยผู้น่าสงสารของเรา เกิดแล้วตาย ตายแล้วเกิด จนมาในภพนี้ได้มีผลของ

กรรมที่ทำดี แต่ดียังไม่ถึงที่สุด ยังมีความหลงในการทำความดีในกายอยู่ จึงส่งผลให้มาเกิด
เป็นมนุษย์ผู้รู้ธรรม ผู้เข้าใจในธรรม และพบกับผู้บอกทาง เราจึงได้กายเนื้อนี้มาครอบครอง

แต่ในความเป็นจริงแล้ว ลูกเอ๋ย.. จิตเรายังตกอยู่ที่อำนาจแห่งความหลง

หลงในตัวในตนของตน

หลงในตัวในตนของบุคคลผู้อื่น

รัก โลภ โกรธ ยังครอบงำจิตใจของเราอยู่ เราก็เลยเป็นทุกข์ใจลูก

เมื่อเรานี้ปราศจาก “เชื้อของความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ”

แล้ว ทุกข์ใดเล่าจะเข้ามายุ่งเกี่ยวกับเราได้

ลูกเอ๋ย.. ความจริงแล้ว.. กายนี้ ก็ก่อเกิดมาจากผลของกรรม

กรรม คือ การกระทำทั้งดี และชั่ว

กรรม ส่งผลมาให้เป็นกายนี้

เขา ไม่ใช่ตัวใช้ตนของเรา ลูก

เมื่อหมดกรรมจากการเป็นมนุษย์แล้ว กายนี้ก็เสื่อม ดับสลายไป และเราก็ต้องวน
ไปเป็นไปตามกรรมของตน ต่อไปในภพภาคหน้า

ฉะนั้น.. กายไม่ใช่ตัวใช้ตนของตน

กายนี้.. มาจากกรรม

แล้วกรรม.. มาจากไหน

กรรม.. ก็มาจากความหลง

หลงแค่ไหน.. ก็สร้างกรรมมากแค่นั้น

ความรัก.. รักแค่ไหนผูกมัดแค่ไหน ก็สร้างเวรสร้างกรรมมากเท่านั้น

ความโลภ และความโกรธ สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ มันสั่งจิตของเราให้เราทำ
ทำกรรม คือ การกระทำที่แสดงออกมาตามเชื้อของมัน และจิตของเราก็มัวไปใช้กรรม ส่ง
ผลก่อเกิดตามกรรมของมันอยู่อย่างนั้น

แท้ที่จริงแล้ว กรรมก็ไม่ใช่ของเรา การกระทำตามความหลง ความรัก ความโลภ
และความโกรธนั้น ก็ไม่ใช่ของเรา เรากำลังถูกมันครอบงำไว้ สั่งให้เป็นไปตามความต้องการ
ของมัน และเราก็ตามไปใช้กรรม ถูกมันคุมขังเอาไว้ อยู่ในวัฏสงสารนี้

ลูกทั้งหลายเอ๋ย.. เมื่อองค์พระพุทธรเจ้า ได้เห็นทางเส้นนี้อย่างชัดเจน ได้รู้จักบ้าน
หลังนี้อย่างดีได้รู้จักกฎกติกาเหล่านี้ และได้รู้ ได้เข้าใจว่าตัวตนที่เป็นของตนนั้น แท้ที่จริง

แล้วก็ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน จึงได้ละความหลงในตน หลงในผู้อื่น หลงในสรรพสิ่งทั้งหลาย
แล้วก็เลย..

สลายอัตตาตัวตน จนจบทั้งเรื่องดี เรื่องไม่ดี

จึงหลุดออกจากบ้านหลังนี้ไป

เลิกถูกอำนาจแห่งกิเลสตัณหาครอบงำอีกต่อไป

จึงเป็นจิตที่มีภูมิคุ้มกัน ไม่สามารถมีเชื้อแห่งความหลง ครอบงำได้อีกต่อไปแล้ว

จิตทั้งหลายเหล่านั้น ผู้เป็นองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

จึงเป็นอิสระอยู่เหนือวัฏสงสาร

ไม่อยู่ในกรอบของบ้านหลังใหญ่นี้

ไม่ตกเป็นทาสของใคร

องค์พระปัจเจกพุทธเจ้า องค์พระอรหันต์เจ้า ดวงจิตมากมาย ก็เลยหลุดจากการ
ที่ต้องมาจมอยู่ใต้อำนาจแห่งการเกิด การตาย กฎแห่งกรรม กฎของความไม่เที่ยงแท้
จมอยู่ในความหลง จมอยู่ในความรัก ความโลภ และความโกรธ จิตทั้งหลายเหล่านั้น
เลยเป็นอิสระอยู่เหนือทุกสิ่งและทุกอย่าง เช่นนี้ อย่างนี้ละ

พระยารธรรม.. คือ ธรรมคำสอนสั่ง ที่เป็นแก่นธรรม เป็นพระยาแห่งธรรมที่สูงที่สุด
และชัดเจนฟังแล้ว เข้าใจอย่างทะลุแจ่มแจ้งถึงวัฏสงสาร เพื่อดับการเกิด

พระยารธรรมเอย.. เมื่อได้ฟังธรรมเช่นนี้แล้ว ก็จงภาวนา โดยการสลายทุกสิ่ง
ทุกอย่าง ดังนี้เกิดลูก..

นึกขึ้นมาถึงกายนี้ กายนี้ ก่อเกิดมาจากผลของกรรม ส่งผลมา

ตั้งขึ้นอยู่ เมื่อกรรมนั้นหมดไป กายนี้ก็สลายลง

จิตนี้ ถูกความหลงครอบงำ เลยมีความรัก ความโลภ และความโกรธ ยึดในอัตตา
ของตัวของตน ถ้าเกิดว่าเราไม่ต้องอยู่ใต้อำนาจแห่งความหลง การเวียนว่ายตายเกิด ความ
เป็นตัวเป็นตน ก็จะไม่มี

กายนี้ ว่างเปล่า

จิตนั้น ก็ว่างเว้นจากกิเลสตัณหา ทุกอย่าง ว่างเปล่า

จิตของเรา ก็ลอยออกจากวัฏสงสารนี้ ขึ้นเข้าเฝ้าองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ไปอยู่ในดินแดนแห่งธรรม ดินแดนแห่งความบริสุทธิ์ ปราศจากความทุกข์ทั้งปวง

เราก็รู้สึกถึงจิตที่บริสุทธิ์ และสะอาด ปราศจากกิเลสตัณหาต่างๆ จิตของเรา ก็จะ

ว่างโล่ง

พระยารธรรมเอย.. เมื่อจิตนั้นว่างโล่งแล้ว เราก็จะนุ่มถึงพลังความเย็น ดวงแก้ว ดวงธรรมที่สว่างไสว

องค์พระอรหันต์ที่ดับขั้นปรีนิพพานไปอยู่ในที่ที่บริสุทธิ์นั้นแล้ว ก็จะมีปรากฏชัดเจนแก่เรา

องค์พระพุทธเจ้า ดวงจิตทั้งหลายที่มีพลังงานแห่งความบริสุทธิ์ ก็จะมีพลัง ที่ส่งคลื่นมาถึงจิตของคุณ คุณก็น้อมพลังความบริสุทธิ์ ตรงนั้นไป น้อมเข้าสู่จิตของคุณ

- สลายตัวตน
- สลายความลุ่มหลง
- สลายกิเลส และตัณหา
- สลายกรรมวิบากที่ทำมา และจะทำไป
- สลายทั้งความดี และความชั่ว
- สลายผลของกรรมที่ส่งผลมา คือตัว คือตนของเรา

ไม่สนใจผลที่มันจะก่อเกิดมาว่าดี หรือว่าไม่ดี รู้เพียงอย่างเดียวว่า ฉันต้องอยู่เหนือความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธให้ได้ แต่เพียงเท่านั้น ก็พอ

จิตของคุณนั้น เมื่อทะลุแจ่มแจ้งถึงธรรมคำสอนนี้แล้ว ย่อมเบาสบาย มีความสุขที่เป็นสุข อย่างแท้จริง

ลูกทั้งหลายเอ๋ย.. จงพิจารณาธรรมนี้ให้กระจ่างแจ้ง ตามความรู้ ความคิด ความสามารถที่ลูก จะทำได้ และฝึกฝนไปเรื่อยๆ จนแจ่มแจ้งอย่างแท้จริง ถอดถอนเชื้อแห่งความหลง

นำพาจิตของคุณออกจากบ้านหลังใหญ่ ที่คุมขังลูกเอาไว้ นับแสนชาติ นับล้านชาติ ที่ตกเป็นทาสของความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ ที่อยู่ใต้อำนาจของการเกิด และตาย ในสรรพสิ่งทั้งหลายในโลกนี้เกิด สิ่งทั้งหลายเหล่านั้นไม่มีอะไรเป็นของเรา หรอกลูก เราเพียงแค່หลงไปเท่านั้น จงนำพาจิตดวงน้อยของคุณ ออกจากที่นั่นเถิด

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ ถ้าเกิดว่าเราฟังธรรมนี้บ่อยๆ เราก็สามารถสลัดกิเลส ตัณหา ออกจากเราได้ เราสามารถน้อมรับพลังจากดินแดนที่มีพลังที่ดี บริสุทธิ์จากพระนิพพานได้บ่อยๆ ก็จะทำให้เรานั้น สามารถที่จะหลุดออกจากที่นี่ไปได้หรือเปล่าเจ้าคะ

พระพุทธองค์ : แนนอนสิลูก ถ้าเรานั้นสามารถที่จะทำบ่อยๆ จนจิตของเราเข้าใจ

ทุกอย่าง แจ่มแจ้ง เราย่อมไม่ยอมตกเป็นทาสของมันอีก เมื่อเราไม่ยอมตกเป็นทาสมันอีก ความหลงใโตเล่า จะครอบงำเราได้

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ เมื่อนั้นเราก็กู้พ้นจากวิภวสังสาร หนุฟังดูแล้ว เหมือนพระพุทธรองค์ และดวงจิตทุกดวงที่หลุดไปจากโลกแห่งวิภวสังสารนั้นแล้ว รู้สึกรู้ว่าจะมีความสุขเหลือเกิน พระพุทธรเจ้าค่ะ

หนุจะตั้งใจเผยแพร่ธรรม และแสดงธรรมต่างๆ ของพระพุทธรองค์ ให้กับทุกคนที่มีความปรารถนาหลุดพ้นได้เข้าใจ เพื่อทุกคนจะได้ไปอยู่ในที่นั่น

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังเจ้าค่ะ ลูกได้รับถึงความรู้สึกที่นั่น อย่างชัดเจน มันเป็นความรู้สึกที่สุขอย่างละเอียด ไม่สามารถอธิบายเป็นคำพูดได้ว่ามันสุขเช่นไร ละเอียดเช่นไร นอกจากคนที่ต้องไปถึงในสภาวะธรรมนั้นด้วย ตัวของเขาเอง ลูกนั้นเข้าใจถึงแล้วเจ้าค่ะ จะทำให้คนอื่นเข้าใจเช่นเดียวกันกับลูก

ขอความสุข ความสำเร็จ จงสำเร็จกับลูกทั้งหลายด้วยเถิด พระพุทธรเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 166 **สังฆานุสติ แบบที่ 1**

ในเย็นของวันที่ 5 กันยายนพ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์
ข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัม
พุทธเจ้าพระองค์ท่าน เพื่อเฝ้าฟังธรรม

เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้เข้าเฝ้านอบน้อมต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมา
สัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า..

“ ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอทูล
ถามถึงกรรมฐานกองที่ 23 คือ การทรงอารมณ์ไว้กับพระสงฆ์ เพื่อเข้าสู่ฌานสมาธินะเจ้าคะ
ขอพระพุทธองค์โปรดทรงชี้ทางสว่างในกรรมฐานกองที่ 23 แบบที่ 1 การทรงอารมณ์ไว้
กับพระสงฆ์ ด้วยเถิดพระเจ้าค่ะ”

พระยารธรรมเอย.. แล้วลูกนั้นคิดว่า อะไรคือสิ่งแทนพระสงฆ์ จะสามารถพิจารณา
หรือน้อมนึกถึงพระสงฆ์อย่างไรเล่า จงกล่าวธรรมนั้นมาเถิด

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ ลูกคิดว่าพระสงฆ์ ก็คือ ผู้ที่สืบทอดพระศาสนา รุ่นสู่
รุ่น ยุคสู่ยุค ที่เป็นผู้ประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมคำสอนสั่งของพระพุทธองค์ ตามศีล
บัญญัติ ประพฤติดี ปฏิบัติดี ที่ยังคงรักษาแนวทางเอาไว้อยู่นะเจ้าคะ

และพระสงฆ์ ก็..

คือ ศีล

คือ การปฏิบัติดี

คือ การชำระกิเลส เพื่อดับการเกิด

สิ่งเหล่านี้ ก็คือ**พระสงฆ์** ถ้าใครที่มีสิ่งเหล่านี้คลุมอยู่ในดวงจิต หรือตัวบุคคลผู้นั้น
บุคคลผู้นั้นก็ได้ชื่อว่าพระสงฆ์ นะเจ้าคะ

ฉะนั้น.. พระสงฆ์ คือ ตัวบุคคล ก็ได้

คือ สิ่งที่ทำให้เป็นพระสงฆ์ ก็ได้เจ้าคะ

พระพุทธองค์ : ก็ดีแล้วละพระยารธรรม ลูกต้องตามที่เข้าใจแล้วละลูก พระสงฆ์
นั้น จะนึกถึงเป็นตัวบุคคลก็ได้ หรือว่าจะนึกถึงศีล ที่ให้ทุกคนสมาทาน จึงได้ขึ้นชื่อว่า

“สงฆ์” คือ สิ่งที่ทำให้เป็นพระสงฆ์ ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติตามศีลที่สมาทานไว้แล้ว จึงเป็นพระสงฆ์ จึงเป็นได้ทั้งตัวบุคคล และศีล หรือว่า การประพฤติตามความเป็นสงฆ์ นั่นละ

พระยาธรรม.. ทีนี้ ลูกคิดว่า จะน้อมนึกถึงพระสงฆ์อย่างไรเล่า จึงจะสามารถเข้าสู่ฌานได้ ถ้าหากเป็นตัวของตัวเอง

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ หนูคิดว่าอย่างนี้เจ้าค่ะ หนูคิดว่า หนูจะหลับตาลงภาวนา แล้วก็ตั้งจิตอธิษฐาน

ขอถึงพระอริยสงฆ์เจ้า เป็นที่พึ่ง

ขอถึงพลังแห่งพระสงฆ์ สิ่งที่ทำให้ก่อเกิดสงฆ์ เป็นที่พึ่ง

แล้วก็น้อมถึงพลังเหล่านั้น.. ให้เข้ามาสู่ศูนย์กลางกายของหนู ให้หนูมีพลังแห่งพระสงฆ์ หนูก็จะเข้าสู่การรู้ เห็นความเป็นพระสงฆ์ในทางทิพย์ ที่หนูเจอนะเจ้าค่ะ

พระยาธรรมเอ๋ย.. ถ้าทำอย่างนั้นก็ได้ แต่..

ต้องเป็นกับคนที่มีสภาวะทิพย์ชัดเจนแล้ว

ต้องเป็นกับคนที่มีพื้นฐานในระดับหนึ่งแล้ว ลูก

เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน **พระยาธรรม..** ถ้าอย่างนั้น ก็ลองฟังตามนี้ดูนะ ลองทำตามดูจะได้ทำกันได้ทุกคน ไม่ว่าจะเคยฝึกมา หรือว่าไม่เคยฝึกมาก็ตาม เคยเห็นรูปขององค์พระพุทธเจ้า ที่สวมจีวรสีเหลือง อย่างนั้นหรือเปล่า เคยเห็นรูปของหลวงปู่ หลวงพ่อ ที่เป็นพระอริยสงฆ์เจ้าแล้ว เป็นพระอรหันต์แล้วอย่างนั้นหรือเปล่า ถ้าเคยเห็น ก็ลองทำอย่างนี้ดูนะลูกนะ ลองจับภาพ จำภาพนั้นให้ได้ก็แล้วกัน จำในแบบที่เป็นสงฆ์นะลูก

เอาละนะ เมื่อพร้อมกันแล้ว ก็วางมือทั้ง 2 ข้าง แยกไว้ที่หัวเข่า ผ่อนใจ ผ่อนกายของตน ให้สว่าง ว่างโล่ง ไม่ต้องนึกถึงอะไรอื่น ๆ

ตอนนี้ตั้งใจไว้เพียงแค่ว่า จะน้อมนึกถึงภาพแห่งพระอริยสงฆ์เจ้า องค์ใดองค์หนึ่งให้ปรากฏชัดเจนอยู่ต่อหน้าของเรา

ทีนี้ ก็ให้นึกภาพหลวงปู่ หลวงพ่อ พระอาจารย์ องค์พระอริยเจ้าองค์ใดก็ตามที่เราพอจะนึกออก นึกภาพนั้นขึ้นมา ลูก แล้วตั้งสมมุติว่า หลวงพ่อท่านนั่งอยู่ตรงหน้าของเรา อย่างเมืองไทยที่ลูกนั้นอยู่กัน ถ้าจะจำกันได้ง่าย ก็น่าจะเป็นหลวงปู่โต หรือว่าหลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ หรือว่าอาจจะเป็นหลวงปู่ทวด เอาแบบที่ลูกนั้นจำกันได้ติดตามะ ลูก

แล้วเรา ก็นั่งดูภาพหลวงปู่ ที่เรานึกภาพขึ้นมา

ท่านคือ พระอริยสงฆ์

ท่านคือ ผู้มีศีลบริสุทธิ์

ท่านคือ ผู้รักษาความเป็นสงฆ์ไว้ ได้อย่างดี

เราก็จับภาพนั้นเอาไว้ในใจของเรา อาจจะน้อมนึกถึงหลวงปู่องค์นั้น ที่เรานึกขึ้นได้ว่า หลวงปู่เจ้าขา.. ขอหลวงปู่ส่งพลังทิพย์ลงมาให้ลูกหลานได้น้อมพลังทิพย์จากหลวงปู่ จากพลังของการบำเพ็ญ ขอให้ลูกหลานทั้งหลาย ได้เห็นหลวงปู่อย่างชัดเจน ได้ปรากฏพลังแห่งทางทิพย์ ให้จิต กายและใจ ของลูกหลานนี้ ได้เข้าถึงความสงบสุขด้วยเถิดเจ้าค่ะ เราอาจจะอธิษฐานเช่นนี้เป็นต้น

เมื่อเราจำภาพแห่งพระอริยเจ้าองค์นั้น ว่าอยู่ตรงหน้าของเรา ภาพก็จะค่อยๆ เปลี่ยนสี ตามกำลังฌานของเรา นะลูก จากที่เรานึก กายของท่านก็เป็นร่างกายเนื้อ เหมือนกันกับเรา เราเห็นท่านคล่องจีวร ก็สีเหมือนพระสงฆ์ทั่วไป

แต่พอเรามองไป มองดูที่รูป ที่เราจำภาพนั้นได้ ท่านเกิดการเปลี่ยนสี

จากสีจีวรเหลือง กลายเป็นขาว

จากสีผิวของท่านเป็นสีเนื้อ กลายเป็นขาวและสว่างไสวแวววาว

พระวรกาย หรือว่ากายของท่านนั้น กลายเป็นสีขาว สว่างไสว ดุจดั่งไข่มุกที่มีแสงสะท้อนอยู่ด้วย และภาพของท่าน ก็อาจจะปรากฏชัดเจนแก่เรามาก เหมือนคล้ายกับว่า ท่านนั้นองค์ขนาดโตกว่าเดิม อยู่ใกล้เรามาก

หรือบางคนอาจจะเห็นภาพนั้นเล็กกลงๆ เล็กกลง จนภาพนั้นเล็กนิดเดียว แล้วก็ขยายใหญ่โตขึ้นๆ เคลื่อนไหวไปมาอย่างนั้น

บางคน เมื่อมองภาพนั้นไปเรื่อยๆ ก็จะพบ หรือว่าเห็นกับหลวงปู่ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันกับมนุษย์เรา พูดได้คุยกับเราได้ เราได้ยินเสียงท่าน เห็นท่านขยับตัว เหมือนกันกับมนุษย์เราเลย เพียงแต่ มีแสงสว่าง สว่างมากจากตัวของท่านมา

หรืออาจจะเห็นในรูปลักษณะ รูปแบบอื่นๆ แตกต่างกันไป ตามฌานของแต่ละบุคคล เราก็ตั้งใจอยู่กับหลวงปู่ หลวงพ่อองค์นั้นไป จนกว่าเราจะรู้สึกสว่างมากๆ กายของเรานี้ก็เป็นแก้วใส สว่างไสวกันไปหมด เมื่อสว่างแล้ว บางคนก็อาจจะเข้าไปสู่โลกที่หลวงปู่ท่านอยู่ ที่ที่ท่านอาศัยอยู่ ไปรู้ไปเห็นการดำรงชีวิตอยู่ในรูปแบบอีกแบบหนึ่งของท่าน รู้ว่าท่านไปนิพพานแล้ว หรือเป็นพระอริยสงฆ์ที่อยู่ คอยช่วยดูแลปกป้องรักษา ศาสนาให้สืบทอดไป อยู่ในทางทิพย์ เราอาจจะได้ไปรู้ ไปเห็นสิ่งเหล่านั้น

หรือไม่บางที เราก็อาจจะพิจารณา ด้วยการรับพลังแสงสว่างนั้นไปเรื่อยๆ

เห็นกายของหลวงปู่ ตั้งแต่เป็นมนุษย์ และท่านก็ละทุกอย่าง บำเพ็ญตนจนกายแห่งมนุษย์ของท่านนั้นก็เสื่อมสลาย ถูกเผา ถูกทำลาย พังไป แต่ด้วยความดีที่หลวงปู่ สร้างและทำไว้ จิตของหลวงปู่จึงมีแสงสว่างมากมาย ปราศจากความทุกข์ใดๆทั้งปวง

หลวงปู่ท่าน สิ้นแล้วจากโลก

สิ้นแล้วจากกิเลสและตัณหา

ท่านเลยมีความสุขเช่นนี้

หลวงปู่ท่าน ก็เป็นคนธรรมดาเหมือนกันกับเรา เมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ แต่เป็นเพราะว่าท่านได้ออกบวช รักษาศีลตามที่ตนนั้นได้สมาทานเอาไว้เป็นอย่างดี ประพฤติปฏิบัติความดี เพื่อชำระกิเลสตัณหา ตามรอยขององค์พระพุทธเจ้า บัดนี้ ท่านจึงมีสภาวะธรรมเป็นเช่นนี้

ถ้าคนที่หลงอยู่ โลกอยู่ โกรธอยู่ เขาก็ตายเหมือนกัน สิ้นจากโลก เหมือนกันกับหลวงปู่องค์นี้ แต่บัดนี้ เขาจะมีรูปลักษณ์ รูปร่างเป็นเปิด เป็นไก่ อาจจะอยู่ในนรก หรือว่ากลับมาเกิดเป็นคน ก็ยังทุกข์ดิ้นรนชวนชวายเป็นอยู่

เราจะเอาแบบหลวงปู่บ้างดีกว่า รักษาศีล ทำตนให้เป็นพระอรหันต์ สลายทุกสิ่งทุกอย่างที่มันมี ที่มันสมมุติขึ้นมาว่ามี เหล่านั้น ตัด และถอดถอน “ความลุ่มหลง” ต่างๆ ทิ้งไป อยู่แบบหลวงปู่ น่าจะมีความสุขกว่า ที่ไปจมอยู่ในกองขยะ ที่คิดว่าเป็นเพชร เป็นทองคำ

เราก็พิจารณาธรรมตามความเป็นจริงไป อยู่กับหลวงปู่ไปเรื่อยๆ อาจจะทรงสมาธิไว้กับพระอรหันต์เจ้าองค์นั้น จนสว่างไสว จนจิตของเรานั้นเข้าไปสู่ความสงบ ที่สงบมาก เข้าถึงความละเอียดอ่อนที่อยู่ในกายของหลวงปู่ ที่เห็นกายของหลวงปู่เป็นอากาศธาตุใส

หลวงปู่ท่านจะปรากฏพระวรกายให้เราเห็นก็ได้ ตามที่ท่านนั้นจะทำ ตามเหตุปัจจัยอันสมควร ท่านจะทำให้กายของท่านสลายไปในอากาศ เราก็รู้ ก็เห็นว่าเป็นเช่นนั้น จิตใจของเราละเอียด นิ่งสว่าง และสงบ อยู่กับสภาวะธรรมที่เป็นเช่นนั้น

กรรมฐานเช่นนี้ จะสอนให้เรา

รู้ถึงการออกบวช

รู้ถึงผลสำเร็จที่ถ้าตั้งใจแล้ว จะได้รับได้เจอกับอะไร

ได้เข้าใจถึงคำว่า “ดับการเกิด” เป็นเช่นไร

กรรมฐานเช่นนี้
จะช่วยให้ลูกนั้น.. มีกำลังใจขึ้นมา
จะช่วยให้ลูกนั้น.. ขยัน อดทน ขยันขันแข็งขึ้นมาในการประพฤติดี ปฏิบัติดี
ดูเหมือนจะมีจุดมุ่งหมายในชีวิต

ลูกนั้น.. ก็จะมีพลังแห่งจิตใจที่คิดไปในทางที่ดี ขวนขวายสร้างบารมีได้ ลูกเอ๋ย ยัง
เกิดสติและปัญญา รวมถึงยังนำพาให้ลูกเข้าถึงสมาธิได้ด้วย

พระยาธรรมเอย.. การฝึกฝนขั้นต้นของการระลึกรู้ถึงพระสงฆ์ ก็ให้ระลึกถึงพระ
อริยสงฆ์เจ้า องค์ใดองค์หนึ่ง เช่นนี้ละ

ให้นึกภาพของท่าน จนภาพนั้นกลายเป็นรูปแบบอื่น ที่เราไม่ได้นึกแล้ว แล้วก็ตาม
สภาวะธรรมนั้นไป

บางที อาจได้ฟังธรรมจากท่าน

บางที อาจได้รู้ ได้เห็น การไปแล้วจากโลก ของท่าน ว่าท่านไปอยู่ยังใ

บางที อาจได้เห็น ได้รู้ ความเป็นคนธรรมดา สู่ความไม่ธรรมดาของท่าน

ความสงบ และสว่างก็จะก่อเกิดแก่ลูกด้วย

พระยาธรรมเอย.. ลูกนั้นเมื่อฝึกฝนเช่นนี้ ก็จะพากันบังเกิดผลมากมายอย่างนี้ละ
ลองประพฤติเช่นนี้ดู ปฏิบัติเช่นนี้ดูก็แล้วกันนะลูก ลองดูแล้ว ลูกจะรู้ว่าผลเป็นเช่นไร

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดง
ธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังเจ้าค่ะ ลูกจะน้อมไปประพฤติปฏิบัติตาม เพื่อที่จะได้พิสูจน์ให้รู้ ให้เห็น
ด้วยตนเอง แล้วลูกก็จะเผยแผ่ ให้ทุกคนได้ทำตามด้วย เจ้าค่ะ

วันนี้ ลูกกราบขอลาท่านนะเจ้าค่ะ วันพรุ่งนี้ จะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่เจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 167 **สังฆานุสติ แบบที่ 2**

ในเช้าของวันที่ 6 กันยายน พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานกุสุวรรณ์

ข้าพระพุทธเจ้า ได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านเพื่อเฝ้าฟังธรรม เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้เข้าเฝ้านอบน้อมต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า..

“ ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเจ้าข้า.. วันนี้ ลูกจะขอทูลถามถึงกรรมฐาน กองที่ 23 คือ การทรงอารมณ์ไว้กับพระสงฆ์ หรือว่า คุณของพระสงฆ์ เพื่อเข้าสู่ฌานสมาธิ นะเจ้าคะ

ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้น้อมฟัง น้อมไปเผยแผ่ และปฏิบัติตามด้วยเถิดพระพุทธเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. พระสงฆ์นั้นเป็นอย่างไรรู้แล้ว ตามความคิดของลูก ในแบบที่ 2 นั้น จงกล่าวธรรมนั้นมาเถิด

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ ตามความคิดของหนู หนูคิดว่าพระสงฆ์ คือ องค์ที่สามแห่งพระรัตนตรัย

มี องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เกิดขึ้นแล้ว

จึงได้มี พระธรรม คำสอนสั่ง

เมื่อมีพระธรรมคำสอนสั่ง จึงต้องมีผู้ศึกษาและเรียนรู้ตาม ผู้ที่จะศึกษาและเรียนรู้ตาม จึงต้องเป็นผู้ที่เป็นพระสงฆ์ หรือว่า มีศีลตามกรอบที่พระพุทธองค์ทรงบัญญัติเอาไว้ เพื่อจะได้แยกออกมาเป็นสัดส่วน ว่านั่นคือ พระสงฆ์ ผู้ที่จะเป็นที่พึ่ง เป็นตัวแทนของพระธรรม และพระพุทธเจ้าให้กับดวงจิตทั้งหลาย

“พระสงฆ์” ของพระพุทธเจ้า จึงได้แก่..

การละจากทางโลกแล้ว

สมาทานศีล 227 ข้อ

ประพฤตินอน อยู่ในกรอบของการฟังธรรม ทำสมาธิ และฝึกฝนปัญญาแห่งตน

เพื่อดับกิเลสตัณหาตาม และเพื่อชี้ทางสืบทอดพระพุทธศาสนา แก่ดวงจิตทั้งหลาย
ที่ตั้งใจจะศึกษาธรรมต่อ พระพุทธเจ้าค่ะ

ฉะนั้น.. พระสงฆ์ ก็เปรียบเสมือนเป็นสื่อเกราะตัวหนึ่ง ที่พระพุทธองค์สร้างด้วย
“**ศีล ธรรม สมาธิ และปัญญา**” ซึ่งจะเป็นสื่อเกราะที่คลุมดวงจิตที่เข้ามาสวมใส่ เพื่อเป็น
ที่พึ่งแห่งตน และสื่อเกราะนั้น ก็ยังคงเป็นสิ่งที่ทุกคน ทุกดวงจิต ที่เข้ามาสวมใส่ สามารถ
ที่จะรักษาสื่อเกราะตัวนั้นเอาไว้ ให้เป็นที่พึ่งแก่เหล่าหมู่สัตว์เวไนยทั้งหลาย และยังเป็น
ที่พึ่ง ที่หลบภัย ที่ปลอดภัย นำพาดวงจิตนั้น เข้าสู่พระนิพพาน ด้วยเจ้าค่ะ

และพระสงฆ์ก็อาจจะไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตน ของใครคนใดคนหนึ่ง แต่ว่าเป็นสื่อเกราะ
ที่องค์พระพุทธเจ้าทรงสร้างไว้ เพื่อให้ทุกคนได้หลบภัย ได้อาศัยเพื่อพ้นทุกข์ พระพุทธ
เจ้าค่ะ

พระพุทธองค์ : ก็ดีแล้วละ พระยาธรรม.. เธอสามารถหยิบยกตัวอย่างได้มา
ดีพอใช้ได้อยู่

พระยาธรรมเอย.. ถ้าอย่างนั้นแล้ว เธอคิดว่าสิ่งที่มีกำลัง ที่จะให้เธอทั้งหลาย น้อม
นึกถึงนั้น คืออะไรล่ะลูก ถ้าเราจะนึกถึงพระคุณ หรือว่า คุณของพระสงฆ์ ซึ่งไม่เกี่ยวกับ
ตัวบุคคล เราจะต้องทำแบบไหน ซึ่งในแบบที่ 2 นี้ ก็ถือว่าเป็นจิตที่ละเอียดขึ้นมา พอจะ
เข้าใจในความละเอียดอ่อน ที่กล่าวไปนั้น เธอจงกล่าวธรรมนั้นมาเถิด พระยาธรรม..

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ การที่เรานี้จะนึกถึงพระสงฆ์ เราก็สามารถที่จะพิจารณา
ถึง “**ศีล ธรรม สมาธิ ปัญญา**” เพื่อเป็นพลังให้ก่อเกิดแก่เรา

ผู้เป็นนักบวชก็ดี

ผู้ที่ไม่ใช่นักบวช แต่ตั้งใจน้อมเอาพลังจากการเป็นพระสงฆ์ เพื่อเป็นที่พึ่งที่ดี
พระพุทธเจ้าค่ะ

เราควรจะนึกถึง “**ศีล ธรรม สมาธิ และปัญญา**” ที่เป็นสื่อเกราะห่อหุ้ม ให้ทุก
คนได้สมมุติขึ้นมาว่าเป็นพระสงฆ์ พระพุทธเจ้าค่ะ

พระพุทธองค์ : เออละ ถ้าอย่างนั้น ก็ลองตั้งใจ แล้วพิจารณาตามเช่นนี้ดู ก็แล้ว
กันนะลูก ให้ ทุกคนหลับตาลง ทำจิต ทำใจให้ว่างๆ แล้วลองนึกตามเสียงธรรมนี้ดู

หลังจากที่เราทั้งหลาย ก็ได้เข้าใจ และรู้จักคำว่า คุณของพระสงฆ์หรือ สิ่งที่เป็น
องค์ประกอบ ที่ประกอบขึ้นมาเป็นพระสงฆ์ แล้ว ให้ทุกคนพิจารณาตาม

จงใช้จิตใช้ใจ สัมผัสลึกเข้าไปในเสียงธรรม พิจารณาให้แจ่มแจ้ง ลูกทั้งหลาย จะ

ได้เข้าถึง และสัมผัสคำว่า พระสงฆ์ - คุณของพระสงฆ์ เพราะกรรมฐานของนี่..

จะช่วยถอดถอนตัวอัตโนมัติ ที่ลูกนั้น ยึดว่าลูกเป็นพระสงฆ์

จะช่วยชี้ทางสว่างให้ลูกทั้งหลาย ไม่เพ่งเล็ง เพ่งโทษ ว่าพระสงฆ์ไม่ดี

เมื่อบุคคล เข้าใจสิ่งทั้งหลายที่เรียกว่า “สงฆ์” หรือ “องค์ประกอบที่ประกอบขึ้น มาเป็นพระสงฆ์” นั้น เป็นอย่างดีแล้ว ลูกยอมเข้าถึงความบริสุทธิ์แห่งพระสงฆ์ได้ ลูกเอ๋ย พระสงฆ์ นั้น เป็นผู้ที่ตั้งใจเพื่อที่จะอาสา อาศัยธรรมขององค์พระพุทธเจ้าเพื่อ หลุดพ้น

พระสงฆ์ นั้นห คือสิ่งที่องค์พระพุทธเจ้าได้สร้างให้ก่อเกิด ด้วยศีล ด้วยธรรม ด้วยสมาธิ ด้วยปัญญา

ลูกเอ๋ย.. ลองนึกถึงโบสถ์ในที่หนึ่ง วิหารที่ที่ครอบองค์พระสงฆ์เกิดขึ้นมา เป็นพระ ภิกษุอยู่ในศาสนา นึกถึงโบสถ์ๆหนึ่งที่มีพระสงฆ์ ที่เป็นสงฆ์อยู่แล้ว

เมื่อมีผู้ที่จะมาขอบวชใหม่ ก็จะมี ผ้าไตรจีวร พร้อมทั้งพิธี ของการทำพิธีบวชให้ จะมีศีล 227 ข้อ ให้รักษาตามกฎนั้น เมื่อได้ให้ศีลแล้ว พระสงฆ์รูปนั้นก็ต้อง รักษาศีลตาม นั้น และก็ต้อง ฝึกฝนโดยการ ฟังธรรม เพื่อที่จะได้รู้ว่าพระสงฆ์นั้น

คือ การละ

คือ การเข้ามาปฏิบัติดี เพื่อที่จะเข้าสู่ “การดับกิเลสและตัณหา”

เมื่อมีธรรมเข้ามาให้ศึกษา จึงได้รู้ว่าต้องมี สมาธิ ด้วย

เมื่อมีสมาธิ ปัญญา ที่จะรู้แจ้งเข้าใจตามสรรพสิ่งทั้งหลาย ก็จะก่อเกิด

ฉะนั้น.. บุคคลผู้ที่เข้ามาสมานานศีล ก็เหมือนได้สวมเสื้อแห่งการปกป้องรักษา คุ้มครองภัย ไม่ให้ตนนั้นกลับไปคลุกอยู่กับ “ความหลงในโลก”

ก็เหมือนกันกับการเจอเส้นทาง ที่ชี้บอกให้เดินห่างจากกิเลสและตัณหา เหมือน กันกับการที่เจอที่ที่สงบ เพื่อรู้แจ้งตามความเป็นจริง ตนได้สวมเสื้อเกราะตัวนั้นเอาไว้

บุคคลผู้มาสวมเสื้อเกราะตัวนี้แล้วอย่างสมบูรณ์ จึงเรียกว่า พระสงฆ์

บุคคลผู้ที่เข้ามาแล้ว ขาดตกบกพร่องไป สักแต่ว่าสมานานศีลไว้ แต่ตนไม่ได้รักษา จนครบ ธรรมคำสอนสิ่งๆไม่มี ไม่ฟังไม่รู้เรื่อง หรือว่ารู้เรื่อง แต่ไม่ทำตาม ปล่อยจิตปล่อย ใจให้ฟุ้งซ่านเร่าร้อน สมาธิไม่มี ปัญญาไม่ก่อเกิด สักว่าบวชไป บุคคลผู้นั้น จึงถือว่า ไม่สามารถสวมเสื้อเกราะแห่งการคุ้มกันภัยได้

ลูกเอ๋ย.. แต่บุคคลผู้ที่สามารถรักษาศีล โดยการพิจารณา แล้วนำมารักษาในแต่ละ

ข้อ ตามเหตุปัจจัยอันสมควร ตามความเหมาะสม และตามความเข้าใจ ประพฤติปฏิบัติดี อยู่ในธรรมคำสอนสั่ง คือ การละ มีธรรม มีศีล มีสมาธิ มีปัญญา บุคคลผู้นั้น ถือว่าสวมนเสื่อเกราะเอาไว้ได้เป็นอย่างดี

ที่นี้ **ลูกทั้งหลาย..** ก็คงจะนึกออกแล้วสินะ ว่าพระสงฆ์นั้นมีลักษณะเป็นเช่นไร
ศีล เป็นเกราะแก้วบางๆ ที่คลุมดวงจิตเอาไว้ ลูก

ธรรม คือหนทางที่สอนสั่ง นำพาเราออกจากกิเลสตัณหา เป็นเกราะบางๆ เป็นแก้วใสๆ ที่มาคลุมไว้ ลูก

สมาธิ คือสิ่งที่ทำให้ดวงจิตดวงนั้นสงบ ไม่ส่งจิตออกไปหาใคร ไปวุ่นวาย จมอยู่กับกิเลสตัณหา จิตที่ไม่วุ่นวายแล้ว มีเกราะแห่งการป้องกัน ไม่ให้สิ่งอื่นที่ไม่ดีภายนอกเข้ามา

ปัญญา คือ ความรู้แจ้ง คือ แสงสว่าง

ที่นี้ ลูกก็นึกถึง นะลูกนะ นึกถึงคลื่นพลัง ที่สว่างไสว มีเกราะแก้วแห่ง ศีล สว่างไสว ธรรม สมาธิ และปัญญา เกราะแก้วตัวนี้ เสื้อตัวนี้ละ ที่องค์พระพุทธรเจ้าสร้างเอาไว้ให้เป็นพระสงฆ์ หากเราสวมใส่ ดูแลรักษาเกราะเหล่านี้เป็นอย่างดี เราก็จะเป็นพระสงฆ์ ผู้ประพฤติดี ปฏิบัติดี เป็นพระสงฆ์อย่างแท้จริง และจะสามารถเข้าถึงความพ้นทุกข์ได้ หากเราไม่ได้บวชเป็นพระสงฆ์ เราก็จะรู้และเข้าใจว่า พระสงฆ์ คือสิ่งเหล่านี้

ฉะนั้น.. พระสงฆ์ คือสิ่งที่ดีงาม คือสิ่งที่สว่างไสว

พระสงฆ์ คือสิ่งที่องค์พระพุทธรเจ้าสร้างไว้ เป็นเกราะป้องกันภัย ให้ดวงจิตทั้งหลายเป็นที่พึ่งแห่งผู้สวมใส่เสื้อเกราะตัวนี้ และเป็นที่พึ่ง เมื่อตนได้สวมใส่เป็นอย่างดี ก็จะเป็นที่พึ่งแก่ผู้อื่น เอาไว้เพื่อที่จะสืบทอดศาสนา

พระยารธรรมเอย.. เมื่อถึงจุดนี้แล้ว เราได้เห็นรูปลักษณ์ รูปร่างของพระสงฆ์แล้วใช่ไหม ลูก เมื่อเห็นเช่นนั้นแล้ว เราก็จงภาวนา รับพลังที่เย็น ที่สว่างจากพระสงฆ์ ที่เป็นเสื้อเกราะตัวนั้นเถิด

พระสงฆ์ คือ องค์ที่สามแห่งองค์พระรัตนตรัย

พระสงฆ์ คือ ศีล คือธรรม คือสมาธิ และปัญญา

ข้าพเจ้ากราบขออนอบน้อมถึงองค์พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง เมื่อเราน้อมเช่นนี้ พลังความชุ่มเย็นแห่งพระสงฆ์ ที่มีพลังมาก ที่คุ้มครอง คุ้มกันภัยนั้น ก็จะเย็นเยือกลงมาสู่ฝ่ามือของเรา

เราก็อธิษฐานต่อไปว่า..

ขออำนาจแห่งพระสงฆ์ จงปกป้องรักษา คัมภีร์จิตดวงนี้ ให้อยู่ภายใต้ความสงบ
ความสุข

ขอให้จิตของลูกได้เข้าถึงแสงสว่างแห่งพระอริยเจ้า พระอริยสงฆ์ทั้งหลาย

ขอให้จิตของลูกได้น้อมพลัง ได้สวม ได้ใส่ เสื้อเกราะแห่งพระสงฆ์นี้ ไม่ว่าจะเป็
เมื่อไรก็ตาม ที่จิตของลูกตั้งมั่นแล้ว

ขอความเป็นพระอริยสงฆ์เจ้า จงบังเกิดแก่ลูก จงเปิดทางบุญให้ลูกด้วยเถิด

เราย่อมสามารถอธิษฐานเช่นนี้ได้ แล้วให้ลูกทั้งหลาย.. ตั้งจิตสมมุติเห็นเสื้อเกราะ
ยาว ตัวหนึ่ง ที่เป็นลักษณะคล้ายคลึงกันกับจีวร หรือว่าเป็นลักษณะคล้ายคลึงกันกับเกราะ
แก้วใสๆ ที่เป็นองค์พระสงฆ์ยืนอยู่ เป็นรูปร่างของกายแก้ว มีผ้าครองอยู่ ยืนสว่างไสว อยู่
ตรงหน้าของเรา

เราก็น้อมพลังพุทธบารมี พลังสังฆบารมี จากองค์พระสงฆ์นั้นมาเรื่อยๆ จนกาย
ของเรานั้นเย็นสบาย สงบ จิตตั้งมั่นอยู่กับองค์พระสงฆ์ แล้วก็อาจจะสว่างไสว ไปเรื่อยๆ
เรื่อยๆ

จนเราเห็นองค์พระอริยสงฆ์สว่างไสว อยู่รอบตัวเรา เป็นร้อยๆ พันๆ พระองค์ ต่าง
ก็มีจีวรสวมใส่ มีกายที่ผ่องใส สว่างไสว อยู่ทั้งด้านซ้าย ด้านขวา ของเรา ส่วนตรงข้างหน้าที่
เรามองไปนั้น ก็เป็นองค์พระสงฆ์ที่ยืนอยู่บนดอกบัว เป็นกายแก้ว ไม่มีดวงจิต แต่เป็นเกราะ
ที่ทุกคนสามารถสวมใส่

สูงขึ้นไปที่ด้านบน ก็จะมี องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เป็นกายแก้วใส สว่างไสว
นั่งอยู่บนดอกบัว ที่มีแก้วใสสว่าง

รองลงมา ก็เป็นดวงธรรม มีดอกบัวบานดอกใหญ่ มีดวงแก้วขนาดใหญ่ อยู่ใน
ดอกบัว

รองลงมา ก็คือ กายสมมุติ ที่เป็นเกราะแก้วของพระอริยสงฆ์เจ้า หรือว่าเป็น พระ
สงฆ์ ที่ทุกคนเข้ามาบวช มาสวมใส่

ด้านข้างทั้งซ้ายและขวา คือ พระอริยสงฆ์เจ้า และพระอรหันต์ต่างๆ ที่สามารถ
อาศัยเสื้อเกราะตัวนี้ จนเข้าสู่พระนิพพานแล้ว

เมื่อเราเห็นภาพเช่นนั้น ปรากฏชัดเจนขึ้นแก่เรา จิตเราย่อมสว่างรู้แจ้ง

ลูกเอ๋ย.. แท้ที่จริง พระสงฆ์เป็นเช่นนี้เอง

บุคคล ผู้ที่สวมใส่เสื้อเกราะตัวนี้ไว้ ต้องประพฤติดี ปฏิบัติดี ความเป็นพระสงฆ์ จึง
ก่อเกิดสำเร็จแก่ตน เป็นที่พึ่งแห่งตน และผู้อื่น

พระสงฆ์..

ช่างสง่า และงดงาม

ช่างสว่างไสวยิ่งนัก

ช่างบริสุทธิ์ ไม่มีสิ่งใดเทียบเท่า

พระสงฆ์ช่างประเสริฐ

ต่อไปนี้ ถ้าเราจะสวมใส่เสื้อเกราะตัวนี้ เราต้องประพฤติให้ดีแบบนี้สินะ เราจะได้
เข้าถึงความสุข ความสงบที่แท้จริง เรานี้มีเสื้อตัวนี้สวมใส่ เรานั่นก็ต้องสวมใส่ให้ดี และดูแล
เขาเป็นอย่างดี ไม่ให้มีหลุม ไม่ให้มีช่องว่างแห่งกิเลสตัณหาเข้ามา จึงคุ้มครองภัยแก่เราได้

เราจึงสามารถเป็นตัวแทนของ องค์พระพุทธ และพระธรรม เผยแผ่ เผยแพร่
พระพุทธศาสนาสืบต่อไป เราจึงเป็นพระสงฆ์อย่างแท้จริง

วันนี้ เราได้เข้าใจความเป็นพระสงฆ์แล้ว ได้เข้าถึงพลังแห่งพระสงฆ์แล้ว ขอน้อม
ถึงพระสงฆ์เป็นที่พึ่ง ถ้าใครปรารถนาที่จะนั่งรับพลังอยู่ตรงนั้น เราก็สามารถทรงสมาธิ
อยู่ในที่ตรงนั้นไปเรื่อยๆ

จนกว่าเราจะสลายตัวตนของเรา กลายเป็นแก้ว เป็นอากาศธาตุ

จนกว่าเราจะเข้าสู่ความละเอียดบริสุทธิ์ แห่งฌานสมาธิ

ทำเช่นนี้ อย่างนี้ละ **พระยารธรรม..**จะได้ถอดถอนตัวอัตตาแห่งความเป็นพระสงฆ์
ของผู้ที่เป็นนักบวช ที่ยังไม่สำเร็จธรรม คือยังไม่สามารถที่จะดับกิเลสได้ทั้งหมด

จะได้ป้องกันไม่ให้เรานี้คิดไม่ดีกับพระสงฆ์ ไม่ต้องไปเพ่งโทษใครว่าดีหรือไม่ดี เรา
รู้ไว้แค่ว่า

พระสงฆ์นั้น เป็นสิ่งที่บริสุทธิ์

พระสงฆ์เกิดขึ้นมาจากธรรม พระสงฆ์เกิดขึ้นมาจากศีล ธรรม สมาธิ และปัญญา
เรารู้แต่เพียงเท่านั้นละ **พระยารธรรม..** ผลประโยชน์ก่อเกิดมากมายมหาศาลแก่เรา

ลูกเอ๋ย.. เป็นพระสงฆ์ ก็ไม่กล้าที่จะปฏิบัติไม่ดี

เป็นฆราวาส ก็ไม่กล้าเพ่งโทษพระสงฆ์ว่าไม่ดี เพราะเราเห็นความบริสุทธิ์แล้ว

ยังได้สมาธิ ที่เข้าไปสู่ฌานที่ลึก

ยังเห็นสภาวะธรรมของความสง่า และงดงามของพระสงฆ์อีก

ประโยชน์ต่างๆ มากมาย เกิดขึ้นกับจิตของลูกทั้งหลาย ผู้ประพฤติตาม เช่นนี้
พระยารธรรมเอย.. นี้แหละลูก คือ การภาวนา นึกถึงพระสงฆ์เป็นอารมณ์
ในแบบที่ 2

เราก็ต้องทำความรู้จักคำว่า พระสงฆ์ ก่อน

เราต้องพิจารณาให้เห็นสภาวะธรรม ของคำว่าพระสงฆ์ ก่อน

แล้วเราทำตัว ทำจิตทำใจของเรา ให้เข้าถึงคำว่าพระสงฆ์

อารมณ์ฌานย่อมก่อเกิดขึ้น แก่ลูกนั้นเป็นแน่แท้ ทำเช่นนี้ อย่างนี้ละลูก

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดง
ธรรมนี้ ให้ลูกได้เข้าใจ กระจ่างแจ้งยิ่งๆ ขึ้นพระพุทธเจ้าคะ วันนี้กราบขอลาไปทำหน้าที่
ก่อนนะเจ้าคะ แล้วไว้โอกาสหน้า ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่เจ้าคะ

วันนี้เข้าใจคำว่าพระสงฆ์กระจ่างแจ้งขึ้นมาก กราบขอบพระคุณ พระพุทธองค์
เจ้าคะ

สาธุ

ตอนที่ 168 **สังฆานุสติ แบบที่ 3**

ในเช้าของวันที่ 7 กันยายน พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานกุสุวรรณ์
ข้าพระพุทธเจ้าได้กราบขอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปิตา องค์พระสัมมา
สัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านเพื่อเฝ้าฟังธรรม

เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบขอบน้อมเข้าเฝ้าพระองค์พระพุทธรูปิตา องค์พระสัมมา
สัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น ได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปิตาว่า..

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปิตา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอทูล
ถามถึงกรรมฐาน กองที่ 23 ในแบบที่ 3 คือ การสร้างอารมณ์ทรงไว้กับพระสงฆ์ เพื่อที่
จะเข้าสู่ฌานสมาธิ นะเจ้าคะ ขอพระพุทธรูปิตาโปรดทรงชี้ทางสว่าง ให้แก่ลูกได้ประพฤติ
ตาม และนำไปเผยแผ่ด้วยเถิดพระเจ้าคะ”

ก็ดีแล้วละ พระยาธรรม.. ถ้าอย่างนั้น ลูกก็ตั้งใจฟัง นะลูกนะ นั่งหลับตา
เอามือทั้ง 2 ข้าง วางไว้ที่หัวเข่า ทำใจให้สบายๆ อย่าไปนึกไปคิดอะไร ลูก ทำจิตของลูก
ให้ว่างๆให้เรารู้สึกว่า ตัวของเราเบาๆ ในท้องในศูนย์กลางกาย มีพลังแสงขาวๆ เป็นดวง
ใสๆ

บนฝ่ามือซ้าย และฝ่ามือขวา ก็มีพลังงานแสงสีขาว ส่องสว่างไสวเย็นลงมา อยู่บน
ฝ่ามือ

ทำตัวของลูกนั้น ให้เข้าถึงจุดนี้ เมื่อลูกนั้น เข้าถึงความว่าง โล่ง ที่มีแสงสว่างดวง
ขนาดใหญ่ อยู่ในศูนย์กลางกาย อยู่บนฝ่ามือซ้าย และฝ่ามือขวาแล้ว ตัวของลูกก็จะเบาๆ
ลอยๆ

ที่นี้ก็ให้ตั้งจิตอธิษฐานว่า...

ขอให้ข้าพเจ้าได้ขึ้นเข้าเฝ้าในดินแดน ที่มีพระอรียสงฆ์เจ้าอาศัยอยู่มากมาย

ขอให้ข้าพเจ้าได้ไปถึงพระสงฆ์ ในโลกทิพย์เหล่านั้นด้วยเถิด

ที่นี้ เราก็คะรู้สึกได้ว่า กายของเราเบาๆ ค่อยๆลอยขึ้นๆ ผ่านอากาศที่เย็นสบาย
เย็นเยือก ผ่านหมู่เมฆ ทะลุขึ้นไป คล้ายคลึงกันกับว่าทะลุไปบนเปลือกโลก แล้วก็ไปโผล่
ในที่แห่งหนึ่ง

เมื่อเราไหลขึ้นไปบนพื้นดินของที่แห่งนั้น เราก็ยังคงนั่งขัดสมาธิ และหลับตาอยู่ แต่กายภายในของเรา มองเห็นพื้นดินตรงนั้นก็เป็ดินธรรมดาเหมือนกันกับบ้านเรา เพียงแต่ว่ารู้สึกถึงกลิ่นไอที่หอม หอมมาก แต่ไม่รู้ว่าหอมอะไร น่าจะเป็นกลิ่นบุญ กลิ่นพลังที่บริสุทธิ์ละมั้ง คิดในใจอย่างนี้

แล้วเราก็หลับตาไป สังกะไป จากพื้นที่เรานั่งนั้น มันมีหินเล็กๆ น้อยๆ หินเหล่านั้น ก็กลายเป็นแสงสว่าง คือเป็นก้อนหินเล็ก ก้อนหินน้อย ที่กลายเป็นมีแสงสว่างออกจากตัว กลายเป็นก้อนหินสีขาว ที่มีแสงสว่างที่สว่างระยิบระยับแวววาว

พื้นที่เราเห็นเมื่อกี้หายไปแล้ว พื้นดินค่อยๆ เปลี่ยนสี เป็นสีแก้วใส สว่างแวววาว ที่ตรงนี้ที่เรานั่ง มีแต่แก้ว มีแต่พลังงาน ที่เป็นแสงสว่างระยิบระยับ เต็มไปหมด พื้นดินนั้นหายไป

เราก็ยังคงทรงจิตอยู่อย่างนั้น อยู่บนพื้นดิน ที่เป็นสีขาว ที่มีแสงสว่าง อยู่กับก้อนหินที่เป็นแก้วใสแวววาว

ที่นี้เรายังคงเป็นกายเนื้ออยู่ในส่วนหนึ่ง แสงสว่างก็มีอยู่ แต่กายของเรา ยังรู้สึกว่ายังหนักตรงนั้น หนักตรงนี้อยู่ เราก็นั่งเอาความรู้สึก นั่งอยู่ในที่ตรงนั้นนะ คล้ายคลึงกันกับว่ามีแต่ตัวเรานี้ละ ที่แปลกประหลาดกว่าสิ่งอื่น เพราะสิ่งอื่น เขาเป็นแก้วใสไปหมดแล้ว

เหลือแต่ตัวของเรา ที่ยังคงนั่งขัดสมาธิ เป็นกายเนื้อ เป็นสีผิวของเนื้อหนัง แต่ก็มีแสงสว่างวางอยู่บนฝ่ามือ และสว่างอยู่ในท้อง เป็นพลังงานที่พาให้เราไปในที่แห่งนั้น

ไม่เป็นไร ถึงแม้ว่าเราจะแปลกกว่าสิ่งอื่น เราก็ไม่เป็นไร น้อมพลังที่สว่าง ที่เย็นเหล่านั้น

ที่นี้เราก็นั่งตรงนั้นไปนิ่งๆ ฝ้าดูไปเรื่อยๆ จนเราเห็นแสงสว่าง ที่เป็นแสงสว่างที่เป็นแสงพลังที่ใหญ่ เหมือนคล้ายคลึงกันกับรูปร่างของมนุษย์เดินผ่านมา เห็นเดินมาแล้วก็นั่งอยู่ตรงข้างหน้าของเรา

พอเราจับตาดู ก็เห็นเป็นองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่มีพระวรกายสว่างไสว สวมจีวรอยู่ แต่จีวรนั้น เป็นสีขาวสว่าง

เมื่อองค์พระพุทเจ้ามานั่งอยู่ตรงหน้าของเรา บัลลังก์ และที่ที่ท่านนั่งนั้น ก็ลอยสูงขึ้นไปประทับอยู่ทางด้านบน ที่นี้ เราก็กราบองค์พระพุทเจ้า เอาความรู้สึกกราบนั้นเสร็จแล้ว เราก็ตั้งจิตอธิษฐานว่า..

“ ข้าแต่องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอให้ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระอริยสงฆ์เจ้า แห่ง ศาสนาของท่านด้วยเถิด ”

ที่นี่ เมื่อเราตั้งจิตเช่นนี้แล้ว เราก็จะเห็นผ้าจีวร สีเหลืองออกส้มๆ สีเหลืองออก ทองๆ เห็นผ้าจีวรก่อน แล้วก็มีแสงสีทองนวลๆ เข้ามาก่อน เราก็จับตามดูไปเรื่อยๆ จนเห็น องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่มีจีวรสีเหลืองบ้าง ที่มีจีวรสีขาวตอนเมื่อกี้ กลายเป็นจีวร สีเหลืองส้ม

เมื่อเราเห็นองค์พระพุทธรูปเจ้าทรงสวมใส่จีวรสีเหลือง มีรูปร่าง รูปลักษณะ คล้ายกัน กับมนุษย์เรามาก ท่านขยับตัวได้ เดินได้ พูดคุยกับเราได้ แล้วเราก็มองดูสิ่งที่ปรากฏขึ้น อยู่ทางด้านข้างของท่าน มีพระสงฆ์ปรากฏกายขึ้นเยอะแยะมากมาย

ฝั่งซ้าย ก็เหมือนจะเป็นพื้นเป็นหมื่นองค์กว้างออกไป ไกลออกไปมาก

ฝั่งขวา ก็เหมือนจะเป็นองค์พระสงฆ์ เป็นพื้นเป็นหมื่นองค์ กว้างออกไป ไกล สุดลูกหูลูกตา

ที่นี่ เราก็เห็นองค์พระอริยสงฆ์ปรากฏขึ้นมากมายแล้ว เราก็เอาความรู้สึกคล้ายคลึง กันกับว่า เรานั่งหันหลังไปทางองค์พระพุทธรูปเจ้า องค์พระพุทธรูปเจ้า อยู่สูงเหนือศีรษะของเรา ขึ้นไป แล้วเราก็นั่งหันหน้าเข้าสู่องค์พระอริยสงฆ์ ที่นับองค์ไม่ถ้วนเหล่านั้น เราก็ภาวนา อยู่ท่ามกลางพระภิกษุสงฆ์ หรือว่าพระอริยสงฆ์เจ้าเหล่านั้น บางองค์ท่านก็สำเร็จเป็นพระ อรหันต์แล้ว บางองค์ก็สำเร็จถึงพระอริยเจ้า ถึงพระอริยเจ้าในระดับต่างๆ

เราก็อยู่กับภาพที่มีองค์พระพุทธรูปเจ้า นั่งอยู่สูงเหนือศีรษะของเรา ขึ้นไปทางด้าน หลัง น้อมพลงลงมา และเราก็มองเห็นในมุมกว้างว่า มีองค์พระอริยสงฆ์มากมาย ในที่ตรง นั้น เป็น 2-3 หมื่นองค์ ที่เป็นพระอริยสงฆ์

ที่นี่ เมื่อเราเห็นเช่นนั้นแล้ว เราก็เห็นพลังบางอย่าง ที่เกิดขึ้นในหมู่ของพระอริย สงฆ์เจ้าเหล่านั้น คือแสงสว่างที่สว่างไสว เป็นแสงสีทอง สว่างวาบไปทางนั้นบ้าง สว่างวาบ มาทางนี้บ้าง

จนองค์พระอริยสงฆ์เจ้าเหล่านั้น ก็ค่อยๆ กลายเป็นแก้วใส จีวรก็เป็นแก้ว รูปร่าง รูปลักษณะ ก็เป็นแก้ว กลายเป็นแก้วใสไปที่ละ 2-3 องค์ ทีละ 10 องค์ 20 องค์ 100 องค์ ค่อยๆ ใสๆ ใสๆ เข้าไป

จนปรับพื้นที่ตรงนั้น กลายเป็นองค์พระอริยสงฆ์ ที่เป็นแก้วใส และแต่ละพระองค์ ก็ขยับขึ้นตามลำดับ องค์พระอรหันต์เจ้า มีบัลลังก์บัวรองรับขึ้นสู่ที่สูง องค์พระอริยเจ้า

ที่มีระดับของการ เป็นอริยบุคคลรองลงมา ก็อยู่ต่ำลงมาหน่อยหนึ่ง คือเป็นดอกบัวที่ค่อยๆ ลอยขึ้นไปแล้ว ก็บาน โดยมีองค์พระนั่งอยู่ แต่สูงต่ำ ต่ำลงมาตามชั้นระดับ แล้วทุกพระองค์ ที่เป็นหมื่นๆ พระองค์นั้น ก็ส่องพลัง ลงมาที่เรา

ตอนนี้ ท่านขึ้นในที่สูง เปรียบเสมือนดวงดาวที่เต็มอยู่บนท้องฟ้า แต่อาจจะไม่ไกล จากเรามากขนาดนั้น แล้วก็ส่องแสงแวววาว กลับมาที่ตัวของเรา จนตัวของเรานั้น ก็รู้สึก โโล่ง ว่าง เบา คล้ายคลึงกันกับอยู่กลางอากาศ

พื้นที่อยู่ตรงหน้าของเราสว่างจ้า เหมือนคล้ายคลึงกันกับว่ากระจก ที่อยู่ตรงหน้า ของเรานั้นเป็นกระจก แต่เป็นกระจกที่สว่าง เป็นกระจกที่ละเอียด นุ่มนวล

ตัวของเราจากที่กายนั้นเป็นกายเนื้อ เมื่อได้รับคลื่นพลังไปรับมากๆ ก็รู้สึกตัว เบา รู้สึกไม่มีตัวรู้สึกว่าตัวของเรามันหายไป มันเบา มันว่าง มันโล่ง รู้สึกว่า เหลือเพียงแค่ ความรู้สึก แต่กายของเรานั้นไม่มี หายไป เหลือเพียงแค่แก้วใส ที่อยู่ในท้อง

เราก็รู้สึกโล่ง รู้สึกว่าง รู้สึกสว่าง อยู่ท่ามกลางพลังงาน ขององค์พระอริยสงฆ์เจ้า เหล่านั้นเราจะทรงพลังไว้เช่นนั้นก็ได้ หรือว่าเราจะน้อมพลังตรงนั้น มาพิจารณาอย่างนี้ ก็ได้ว่า ความเป็นจริงแล้ว ทางที่จะเดินออกจากกิเลสตัณหา การที่จะเอาชนะมัน ไม่ใช่เรื่อง ยากเลย หากว่าเราตั้งใจจริง เพราะมีดวงจิตเยอะแยะมากมาย ที่สามารถบำเพ็ญตน จนเข้าถึงความเป็นพระอริยเจ้า จนเข้าถึงการดับการเกิด ตัวของเราก็น่าจะทำได้หากเรา มุ่งมั่นตั้งใจอย่างแท้จริง

เราจะตั้งใจปฏิบัติ ตั้งใจฝึกฝนตนให้เข้าถึงความเป็นพระอริยเจ้า เช่นทุกๆ พระองค์ บบนีว่า

เราจะไม่หลงในกาย ที่มันหนัก มันเหนียว อีกแล้ว กายที่เราคิดว่าสวยงาม ถ้าเทียบกับกายของ พระอริยเจ้าเหล่านี้ ย่อมเทียบอะไรไม่ได้เลย

จิตที่เราคิดว่าเป็นสุขแล้ว เมื่อเทียบกับจิตที่หลุดจากกิเลสตัณหาแล้ว ย่อมเทียบ อะไรไม่ได้เลย

เรานั้นไม่รู้ตามความเป็นจริง

ก็เลยไปหลง เป็นทาสแห่งกิเลสตัณหา

ก็เลยจมอยู่ในกาย ที่มันเน่าเหม็น ไม่เที่ยงแท้

ลุ่มหลงยึดตัวยึดตน ยึดสิ่งของ ข้าวของต่างๆ ว่าเป็นของตน

ลุ่มหลง จมอยู่กับโลก

ดูองค์พระอริยสงฆ์เจ้าเหล่านี้ เขาก็เป็นบุคคลธรรมดาเหมือนกันกับเรา เขาไม่ได้เป็นองค์ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่เขาก็สามารถที่จะน้อมประพฤติปฏิบัติตาม จนสำเร็จถึงขั้นระดับของ พระอริยสงฆ์เจ้าในระดับต่างๆ แล้วเราทำไมจะทำได้เล่า ไม่น่าจะเป็นเรื่องยากหรอก ถ้าเรามุ่งมั่นตั้งใจ ความตั้งใจ ขยันขันแข็งและอดทน จะนำพาให้เราพบความสุขที่แท้จริง

การเวียนว่ายตายเกิด ยากและทุกข์ทรมานมากยิ่งขึ้นกว่า การบำเพ็ญมากมายเลยทีเดียว

การบำเพ็ญนั้น แม้ต้องเสียสละ เยอะแยะมากมาย แม้ต้องอดทน ต้องฝึกฝนตนมากหน่อย แต่ถ้าเทียบกับความอดทน ในการเวียนวนอยู่ในวัฏสงสารนั้นแล้ว ก็เป็นเรื่องที่เล็กน้อยมาก สำหรับเรา และมันเป็นความอดทน ที่ไม่มีวันสิ้นสุดด้วย

ฉะนั้น.. ต่อจากนี้ไป เราจะขอ..

น้อมถึงองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นที่พึ่ง

น้อมนึกถึง พระธรรมคำสอนสั่ง เป็นที่พึ่ง

น้อมนึกถึงองค์พระอริยสงฆ์เจ้า เป็นที่พึ่ง

ต่อจากนี้ไป เราจะตั้งใจทำความดี เพื่อล้างกิเลสตัณหา สักวันหนึ่ง เราจะต้องมาถึงที่นี่ อย่างแท้จริง น้อมพลังจากองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จากองค์พระอริยสงฆ์เจ้าเหล่านี้ เข้าสู่จิต กาย และใจ ของตน น้อมพลังความดี เพื่อเติมสติและปัญญาให้แก่ตน เพื่อให้ตนรู้แจ้ง เข้าใจตามความเป็นจริง

ทำเช่นนี้อย่างนี้ละ **พระยาธรรมเอย..** จะน้อมพลัง และพิจารณาด้วยตัวดับตน เข้าสู่การเป็นอากาศธาตุ การสลาย และเข้ามานลิกลงเข้าไปก็ได้ หรือจะน้อมมาพิจารณาให้เกิดปัญญา ให้รู้แจ้งตามความเป็นจริง

จะน้อมขอพลังตรงนี้เพื่อที่จะได้นำพาจิตแห่งตน เข้าถึงความเป็นพระอริยสงฆ์เจ้า ให้แก่จิต ของตน เพื่อพ้นนรก พ้นการเวียนว่ายตายเกิด ทำเช่นนั้น อย่างนั้นก็ได้

พระยาธรรมเอย.. กรรณฐานแบบนี้ดี และเหมาะสำหรับคน ที่มีสภาวะธรรมเป็นทิพย์ขึ้นมาในระดับหนึ่งแล้ว หรือว่า ไม่ล้างเลสสงสัย ฝึกฝนตามโดยไม่ล้างเลสสงสัย และภาพต่างๆ จะปรากฏชัดเจนขึ้นแก่ลูกได้ คนที่ฝึกฝนเช่นนี้บ่อยๆ ย่อมเปื้อนหาย ในกายของตน และเป็นการปรับจิต ปรับใจของตนเพื่อขึ้นเข้าเฝ้า ต่อบ้างองค์พระอริยสงฆ์เจ้าในทางทิพย์ หรือในโลกทิพย์ เพื่อน้อมขอพลังจากพระสงฆ์ เพื่อให้เกิดสติ เกิดปัญญา

พระยารธรรมเอย.. ทำเช่นนี้ อย่างนี้ก็ไม่ผิดลูก ในการที่เราจะนึกถึงพระสงฆ์เป็น
อารมณ์

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่เมตตาแสดงธรรม
เรื่องนี้ ให้ฟังเจ้าค่ะ ลูกเข้าใจแล้วว่าการนึกถึงพระสงฆ์เป็นอารมณ์ เราสามารถอยู่ แล้วก็
นึกถึงองค์พระอรหันต์เจ้าองค์ต่างๆ ที่เราจำได้ หรือว่าเราจะพิจารณาถึงพระคุณ หรือว่า
คุณของพระสงฆ์ หรือว่าเราจะน้อมจิตขึ้นไปในดินแดนทิพย์ เพื่อน้อมพลัง จากองค์พระ
อรหันต์เจ้า ในโลกทิพย์ต่างๆ ก็ได้

เข้าใจทั้ง 3 แบบ แล้วพระพุทธเจ้าค่ะ วันนี้ ลูกกราบขอลาก่อนนะเจ้าค่ะ แล้วลูก
จะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่เจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 169 **สีลานุสติ แบบที่ 1**

ในเช้าของวันที่ 8 กันยายน พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานกุสุวรรณ์
ข้าพระพุทธเจ้าที่นอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระองค์ท่านเพื่อเฝ้าฟังธรรม

เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้เฝ้านอบน้อมต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธ
เจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น.. ข้าพระพุทธเจ้าจึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า..

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ลูกจะขอทูล
ถามถึงธรรมในการทำกรรมฐาน กองที่ 24 คือ การพิจารณา หรือระลึก นึกถึงศีลเป็น
อารมณ์ นะเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงแสดงธรรมเรื่องนี้ให้กับลูกได้ฟังด้วยเถิด
พระพุทธเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. การที่เรา นั้น จะตั้งจิต ทรงอารมณ์ไว้กับศีล เพื่อที่จะได้พาจิต
ของเราให้เข้าสู่ฌานสมาธิในระดับต่างๆ ในแบบที่ 1 นั้น ลองทำอย่างนี้ดูก็แล้วกัน ลูก

ลองหลับตาดู หายใจเข้าลึกๆ ภาวนาในใจว่า.. นึกถึงศีลเป็นอารมณ์ วันนี้เราจะ
นึกถึงศีล เป็นอารมณ์ ตัดทุกสิ่งทุกอย่างทิ้งไป ให้เหลือแต่เพียงความรู้สึก ที่จำคำว่า “ศีล”
นั้นเอาไว้

ที่นี้ เรามาทำความรู้จัก กับคำว่า **ศีล**

ศีล คืออะไรหนอ

เหตุใดเล่า จึงต้องมีศีล

ศีลคืออะไร คือใคร ที่ให้ต้องมีศีล

ที่นี้ เราก็ให้นึกถึง องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า นึกน้อมพลังเย็นจากข้างบนลง
มา นึกถึงองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราอาจจะนึกถึงภาพที่เป็นองค์พระ ที่เป็นแก้วใสสว่าง
ส่องลงมาที่ตัวของเราด้วยพลังที่เย็นสบาย

เราก็ให้นึกถึงว่า องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นผู้ให้เราทั้งหลายมีศีล นึกถึงองค์พระ
แล้ว ก็รู้สึกเย็นสบาย

แล้วเหตุใดเล่า ทำไมองค์พระพุทธรเจ้า ถึงให้ต้องมีศีล ก็เป็นเพราะว่า ศีลนั้น คือ สิ่งที่จะช่วยให้เรา เดินออกห่างจากกิเลสตัณหา คือกองทุกข์ทั้งหลาย ก็เพราะว่า ศีลนั้น คือสิ่งที่ปกป้องคุ้มครองจิตของเรา ไม่ให้กิเลสตัณหาเข้ามาก่อความจิตใจ ศีลนั้น คือสิ่งที่คุ้มครองจิตของเรา ไม่ให้จิตของเราออกไปวุ่นวายกับกิเลสตัณหา ความรุ่มร้อน

ความทุกข์ทั้งหลาย เปรียบเสมือนเป็นกำแพงคอยป้องกัน ไม่ให้ข้าศึกเข้ามาทำลาย จิตของตน ให้พ่ายแพ้ไปตกเป็นทาสของมัน หรือว่าเป็นสิ่งป้องกัน กำแพงป้องกันไม่ให้จิต ของเรา ออกจากที่อยู่ของตนไปสู่สิ่งที่ไม่ดี ไปพ่ายแพ้ต่อศัตรู ไปเป็นทาสของเขา

แท้ที่จริงแล้วก็เป็นเช่นนี้ อย่างนี้เอง องค์พระพุทธรเจ้า กำลังสอนให้เรารู้จักกับ ผู้ที่ครอบงำเรา คือ ความรัก โลภ โกรธ หลง คือ ความอยาก และความไม่อยาก

กำลังสอนให้เราเห็นว่า สิ่งทั้งหลายเหล่านั้น ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตนของเรา และเขายังเป็น ศัตรู

เป็นผู้ที่ทำลายเราอยู่เสมอ

เป็นผู้ที่สั่งให้เราจมอยู่ ตกอยู่ใต้อำนาจ และเป็นทุกข์อยู่กับเขาเสมอ

ให้เราสู้แย้งเช่นนี้ ให้เรานั้นหาทางออกจากเขา ด้วยศีล

ให้เรานั้นคุ้มครองตนเอง ไม่ให้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเขา ด้วยศีล

ให้เรานั้น ระมัดระวังศัตรู ด้วยศีล

เราจะได้ชนะต่อหมู่มารทั้งหลาย ชนะต่อข้าศึกที่จะมาทำร้ายเรา

นี้แหละนะ คือ ศีล ที่องค์พระพุทธรเจ้าให้มีกันเอาไว้ ให้รักษากันเอาไว้ เมื่อเราเห็น องค์พระพุทธรเจ้า เห็นเหตุที่บัญญัติศีล เห็นแล้วว่าศีลนั้นคืออะไร

ที่นี่ เราก็ตั้งใจให้มัน นิ่งอยู่กับคำว่าศีล แล้วศีลนั้นจะป้องกันเราอย่างไรหนอ พิจารณาตามไป

ศีล มีหลายระดับ มีหลายข้อ ตามที่เรานั้น ต้องการจะสมათาน ปรรณนาที่จะ รักษาศีลก็ข้อ เราก็ตั้งใจเอา สิ่งที่เราสมควรจะทำ คือ ทำตามความตั้งใจ ศีลที่เราตั้งใจ สมათานไว้แล้วนั้น เราจะตั้งใจภาวนา ให้เห็นพลังของศีล ที่เรานั้นจะรักษาเอาไว้ เพื่อเรา จะได้ว่า ปกป้องรักษาคุ้มครองเราเช่นไร

ถ้าเรามี “ศีลข้อที่ 1”

ศีลข้อที่ 1 นั้น ก็จะเป็นเกราะแก้ว เป็นดวงแก้วบางๆ ไสๆ ลงมาจากองค์

พระพุทธเจ้า และเราก็โน้มเอามาไว้ น้อมคลุมกายของเราด้วยการรักษา

ข้าพเจ้าจะรักษาศีลข้อที่ 1 จะไม่ฆ่าสัตว์ ไม่เบียดเบียนแก่ชีวิตของผู้อื่น

เมื่อเรารักษาศีลข้อที่ 1 เกราะแก้วแห่งศีลข้อที่ 1 นั้น ก็จะคุ้มครองเราให้ห่างจากการเบียดเบียน สร้างกรรมชั่ว อันจะก่อเกิดการฆ่าผู้อื่น และส่งผลให้กลับมาสู่ตนให้ตนได้รับผลของการตาย คือยังคงไม่พ้นจากการตาย กรรมใดที่ทำไว้ กรรมนั้นจะส่งผลมาเมื่อเรายังมีการฆ่า เราย่อมไม่พ้นจากการตาย

และยังช่วยให้เราพ้นการสร้างกรรม โดยการสร้างความโกรธ ความอาฆาตจองเวร แก่จิตผู้อื่น ซึ่งพลังงานตัวนั้น ก็จะส่งผลมาให้เราเกิดความโกรธ ความอาฆาต และเราก็จะรุ่มร้อน เพราะความโกรธ ความอาฆาต จะทุกข์จะทรมาน เพราะการเกิดและต้องตาย ต้องถูกฆ่าไป

ศีลข้อที่ 1.. คุ้มครองเราไว้เช่นนี้เอง คลุมจิตของเราเอาไว้

ไม่ให้ฆ่า

ไม่ให้สร้างกรรมไม่ดี

ไม่ให้เราไหล่ออกไป

และไม่ให้สิ่งที่ไม่ดี คือ ความโกรธ ความอาฆาต และความตายนั้นเข้ามาหาเรา
ที่นี้เรารู้สึก เห็นดวงแก้วสว่างไสว คุ้มครองเราเอาไว้

ถ้าเรารักษา ศีลข้อที่ 2 ไม่ไปหยิบฉวยเอาของใครมา โดยไม่ได้รับอนุญาต

เรา นี้ ก็จะไม่เกิดความโลภ ไม่สร้างกรรม ให้กับผู้อื่น เบียดเบียนผู้อื่นให้ทุกข์กาย
ทุกข์ใจ

เราก็ไม่ต้องมาพลัดพราก จากสิ่งของอันที่เป็นที่รัก ที่พอใจอีก

เราก็ไม่ต้องมามีความโลภ ให้ต้องดิ้นรนชวนขวายอีก

เราก็ไม่ต้องมามีความลุ่มหลง ที่หลงในข้าวของ สิ่งของอันสวยงาม ละเอียดประณีต
เหล่านั้นอีก

เราดับได้ ทั้งความหลง ความโลภ การเบียดเบียนผู้อื่น ที่จะส่งมาให้ตนนั้นต้องถูก
เบียดเบียน

เรานั้น ได้ห่างจากความหลง และความโลภ ได้ห่างจากการถูกเบียดเบียน และจะ
ต้องพลัดพรากแล้ว

มีเกราะแก้วอีกเกราะหนึ่งที่มาคุ้มครองกาย จิตใจของเราเอาไว้ ไม่ให้เรานั้นออกไปปนเปื้อนกับสิ่งที่จะทำร้ายเราทั้งหลาย และไม่ให้สิ่งเหล่านั้น เข้ามาทำร้ายทำลายเรานี้แหละนะ คือศีลที่องค์พระพุทธรเจ้า ได้บัญญัติเอาไว้

ถ้าเรารักษาศีล อีก 1 ข้อ คือ **ข้อที่ 3 การไม่ประพฤตินิคมิตในกาม**

การที่เรานั้นอยู่ในกรอบขอบเขตของศีล เช่นการไม่ประพฤตินิคมิตพรหมจรรย์ หรือไม่ประพฤตินิคมิตลูก นิตเมีย นิตสามีผู้อื่น

ถ้าเป็นผู้ที่เป็นฆราวาส เราก็จะสามารถมีเกราะคุ้มกัน ให้เราละความต้องการทางอารมณ์ ให้เรานั้นละความรัก เชื้อราคะนั้นทิ้งไป

ช่วยให้เราละความหลง หลงในกายของตน ในกายของผู้อื่น

ช่วยให้เรานั้นไม่ทำผิด เบียดเบียนต่อบุคคลผู้อื่น และตนเอง

ช่วยให้เรานั้น ได้พ้นจากนรก ซึ่งถ้าเรากระทำความผิด นิตลูก นิตสามี ถ้าเกิดว่าเราผิดต่อภรรยา เราผิดต่อครอบครัวตน หรือครอบครัวของผู้อื่น ย่อมแน่นอนว่าเราจะต้องตกสู่นรกภูมิ เป็นแน่แท้

ยังช่วยคุ้มครอง ไม่ให้เราไปแย่งของคนอื่น

ไปลุ่มหลง และจมอยู่ในกามคุณต่างๆ

ช่วยให้เราห่างจากเชื้อ แห่งความรัก ความลุ่มหลงในกายตน และกายผู้อื่น

นี่แหละนะ คือเกราะแก้ว คือสิ่งที่คุ้มครองจิตของเรา

ให้ห่างจากเชื้อแห่งความรัก ความหลง

ให้ห่างจากการที่ต้องทำผิดแก่ผู้อื่น และตนต้องได้ชดใช้กรรมนั้น ห่างจากนรก

ศีลในข้อที่ 3 นี้ ช่วยเราอีกระดับหนึ่งให้พ้นทุกข์ เราก็ภาวนาไป มีเกราะแก้วคุ้มครองเรา ถึง 3 เกราะ ถึง 3 กำแพง 3 ดวงแก้ว ที่คุ้มครองเรา

ศีลขององค์พระพุทธรเจ้า ที่บัญญัติเอาไว้ ให้เราทั้งหลายรักษานั้น ช่างประเสริฐเช่นนี้เอง

เมื่อเราพิจารณาไป ใจของเราก็จะเบา และสบาย

เห็นดวงแก้วที่คุ้มครองเรา

เห็นเท้าที่ย่างก้าวออกจากเพลิงไฟ

เห็นจิตที่ห่างไกลจากกองกิเลสและตัณหา

ทำให้เรารู้สึกโล่ง เบา และสบาย

ทำให้เรารู้สึกปลอดภัย

ทำให้เราเป็นสุขใจยิ่งนัก

ทีนี้เรา ก็โน้มมือนึกถึงศีลข้อต่อๆ ไปเรื่อยๆ ให้เราเห็นชัด เห็นทะลุเข้าไป ในศีลที่เราต้องรักษา แต่ละข้อ เช่น ถ้าเรารักษาศีลข้อที่ 4 คือ **การไม่พูดปด**

ก็จะช่วยให้เรานั้นไม่มีกรรมในการทำให้ผู้อื่นเป็นทุกข์ หลอกเขาให้หลง ให้โง่ ให้เชื่อในสิ่งที่ไม่เป็นความจริง หลอกให้เขาจมอยู่กับความทุกข์ สิ่งจอมปลอมต่างๆ เราไม่ทำเช่นนั้น

เราก็จะไม่ได้รับผลกรรมที่ส่งผลมา ที่ทำให้เราโง่ จมอยู่กับสิ่งจอมปลอม

จะช่วยให้เรานั้นฉลาดขึ้น รู้แจ้ง เห็นตามความเป็นจริง

เราไม่หลอกให้ใครทุกข์ เราก็ไม่ต้องจมอยู่กับความทุกข์

เราไม่ทำให้ใครโง่ เราก็จะไม่โง่

เราจะมีปัญญารู้แจ้ง เข้าใจตามความเป็นจริง

เราไม่หลอกใคร ก็เลสตัณหาก็หลอกเราไม่ได้เหมือนกัน

ศีลข้อที่ 4.. ช่วยคุ้มครองเรา ให้หยุดการสร้างกรรมแก่ผู้อื่น กรรมตัวนั้น ก็ไม่ให้เข้ามาหาเราให้เรานี้ไม่ทำให้คนอื่นโง่ ความโง่ก็ไม่ก่อเกิดแก่เรา เป็นเกราะแก้ว ที่คุ้มครองป้องกันภัยจากศัตรู คือความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ อันเป็นเหตุที่ดึงให้เราอยู่ในวัฏสงสารนี้

วันนี้ เรามีเกราะแก้วจากองค์พระพุทธเจ้าคุ้มครองเราไว้ตั้ง 4 เกราะ ไว้ตั้ง 4 ดวง แก้ว 4 กำแพง ที่จะนำพาให้เราออกจากวัฏสงสารนี้แล้ว

ถ้าเรารักษาศีลข้อที่ 5 เพิ่มไปอีกหนึ่งข้อ.. **ศีลข้อที่ 5** ก็จะเป็นเกราะป้องกัน **คุ้มครองจิตของเรา**ให้ห่างจากการสร้างกรรม เบียดเบียนตนเอง และคนรอบข้าง สร้างกรรมโดยไม่มีสติ ทำในสิ่งที่ไม่ดี คือ การเอาของมีนเมา มาทำให้ตนยิ่งเสียดสี เสียดสุขภาพ ทำลายตน และคนรอบข้าง สร้างกรรม เบียดเบียนเขา และตนเอง ช่วยให้เราพ้นจากนรก

การที่เรารักษาศีล 5 คุ้มกัน

ไม่ให้สร้างกรรมเพิ่ม

ไม่ให้สิ่งที่ไม่ดี เข้ามาหาเรา

ไม่ให้เกิดการไม่มีสติ เกิดขึ้นแก่เรา

เรานี้ก็จะมีสติอยู่เสมอ อยู่เหนือสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ไม่ทำตามมัน
ศีลข้อที่ 5 ก็เป็นเกราะป้องกันคุ้มครองภัยให้เรา อีกหนึ่งระดับ ที่นี้ ถ้าใครที่รักษา
ศีล ถึงศีล 8 ก็ลองพิจารณาไปเรื่อยๆ ตามระดับศีลของตน เช่นง่ายๆ คือ..

เช่น ข้อที่ 6 ช่วยให้เรานั้น..

ไม่ลุ่มหลงในของกิน รสชาติของอาหาร

ไม่โลภในการกิน

ช่วยให้เราละความลุ่มหลงในรูป รส กลิ่น เสียง ต่างๆ ได้ด้วย

ช่วยให้เราไม่ต้องไปติดอยู่กับกาย กับการปรุงแต่งในการกิน กับการมักมากใน
การกิน จนเกินไป

เกราะแก้ว ในข้อที่ 6 ก็คุ้มกันเราเอาไว้

ข้อที่ 7 ก็..

ช่วยให้เราห่างจากการปรุงแต่งในร่างกาย รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส เหมือนกัน

ช่วยให้เราเป็นผู้สำรวจม จิต กาย และใจ

ช่วยให้เราห่างไกล จากกิเลสตัณหา คือ

ความหลงในกายตน

หลงในเสียงที่ละเอียด

หลงเสียงที่นุ่มนวล เสียงที่เรา นั้น ได้ยินได้ฟัง

หลงในสิ่งที่เพลิดเพลिन ไปตามกิเลสตัณหาต่างๆ

เป็นเกราะแก้ว เป็นกำแพงแก้วที่คุ้มครองเราเอาไว้

ศีล ข้อที่ 8 ก็ช่วยให้เรา ไม่ติดสุข ติดสบาย

ไม่ต้องสนองความสุข ความสบาย ให้กับกายนี้

ให้เห็นตามความเป็นจริง

ปล่อยวางกายนี้ ให้เป็นไปตามเหตุปัจจัย ที่มันจะเป็นไป

ไม่ปรุงแต่ง ยึดติดในยศ ว่าตนต้องนอนที่ดีเช่นนั้น เพราะมียศใหญ่

ไม่ติดในที่นั่งนอนที่สุขสบาย

เป็นเกราะแก้วคุ้มครองภัยให้แก่ตน ได้มากมายนานทีเดียว

แม้ศีลแค่ 8 ข้อ ก็คุ้มกันตนได้ตั้งหลายอย่าง ช่วยให้ตนออกห่างจากกิเลส และ
ตัณหา และศีลในระดับต่างๆ ย่อมต้องมีกำแพงแก้ว มีเกราะแก้ว ในแต่ละข้อของศีลข้อ
นั้นๆ

เมื่อเรารักษาศีล “ด้วยกาย” เกราะแก้วก็จะคุ้มครองกายของเรา

ไม่ให้กระทำในสิ่งที่ไม่ดี

ไม่ให้สิ่งไม่ดีทั้งหลาย เข้ามารบกวนกายของเรา

เมื่อเรารักษาศีล “ด้วยใจ ด้วยความคิด” เกราะแก้วนั้นก็คุ้มครองภยันตรายให้เรา ด้วย
กาย ด้วยความคิด

ไม่ให้สิ่งที่ไม่ดี เข้ามารบกวนเรา

ไม่ให้ความคิดของเรา ไปดึงเอาสิ่งไม่ดีทั้งหลาย เข้ามาก่อความทุกข์ของเรา

กำแพงแก้ว ดวงแก้วนั้น ก็จะคุ้มครองความคิด คุ้มครองใจของเราได้

เมื่อเรานั้น รักษาศีล “ด้วยวาจา” เราก็จะมีเกราะแก้วคุ้มครองไม่ให้วาจาของเรา
ไปทำสิ่งที่ไม่ดี ไปคลุกอยู่กับมัน จมอยู่กับมัน แล้วก็ทุกข์เพราะมัน ไม่ให้สิ่งไม่ดีเข้ามาวุ่นวาย
ทำให้เราเป็นทุกข์ ด้วยวาจา

ฉะนั้น.. ถ้าเรารักษาศีล ด้วยกาย วาจา และใจ เราก็จะมีเกราะแก้ว คุ้มครอง
รักษาจิตของเรา

ให้บริสุทธิ์ ผุดผ่อง

ให้สว่างไสว ไม่มัวหมอง

ให้ชุ่มเย็น และสงบ

ห่างจากกิเลส ตัณหา

เมื่อเราทำเช่นนี้ไปเรื่อยๆ เราก็จะพ้นจากที่นี้ไป จิตเราสว่างไสว ด้วยการรู้แจ้ง
พิจารณาในศีลข้อต่างๆ เช่นนี้

พระยารธรรม.. เมื่อเป็นเช่นนี้ลูก จิตของเราย่อมเบาสบาย อยู่ในอารมณ์ฉานที่
เป็นสุข สงบ และทรงฌานไว้เช่นนั้น

ทำเช่นนี้ อยู่นี้ละ **พระยารธรรม..** การพิจารณาถึงศีล การน้อมนึกถึงดวงแก้ว
แต่ละดวงที่เป็นเกราะคุ้มครองภยันตรายของเราจากศีลแต่ละข้อ ก็จะค่อยๆ ดึงจิตของเรา
ออกห่างจากความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธ เหล่านั้น เมื่อห่างจากเพลิงไฟ
ได้เท่าไร จิตก็ย่อมสงบได้เท่านั้น เมื่อจิตสงบ ย่อมเข้าถึงฌานสมาธิได้ ลูก

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาพิจารณา
เรื่องศีลให้ลูกได้ฟัง นำให้ลูกได้พิจารณาตาม กราบขอบพระคุณเจ้าค่ะ

วันนี้ ลูกกราบขอลาพระพุทธองค์ก่อนนะเจ้าค่ะ แล้วลูกจะมาเฝ้าทูลถาม ฟังธรรม
ใหม่อีก พระพุทธเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 170 **ศีลानุสติ แบบที่ 2**

ในเย็นของวันที่ 8 กันยายน พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าได้กราบขอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านเพื่อเฝ้าฟังธรรม เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบขอบน้อมเข้าเฝ้าพระพุทธองค์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า..

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอทูลถามถึงกรรมฐาน กองที่ 24 แบบที่ 2 การพิจารณาศีลเป็นอารมณ์ นะเจ้าคะ เราควรจะพิจารณาแบบไหนยังไง ในแบบที่ 2 ละเจ้าคะ เราจะได้เข้าสู่ฌานสมาธิได้ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง ได้น้อมปฏิบัติตาม ด้วยเถิดพระพุทธเจ้าค่ะ”

พระพุทธองค์ : ลูกก็จงทำตามเช่นนี้ดู ก็แล้วกันลูก ลองทำด้วยจิต ด้วยใจ ลองนึกตาม

ลูกเอ๋ย.. ปล่อยทุกสิ่ง ทุกอย่าง ให้ว่าง แล้วพิจารณาธรรมนี้ไปเรื่อยๆ เมื่อลูกได้พิจารณาธรรมนี้ไปเรื่อยๆ ลูกย่อมนำพาจิตของลูกนั้น เข้าถึงความสงบสุขได้ เป็นแน่แท้

พระยารธรรมเอ๋ย.. เมื่อทุกคนพร้อมแล้ว..

ก็นิ่งขัดสมาธิ หลับตาลง

ผ่อนคลายจิต กาย และใจ ให้เหลือเพียงแค่อารมณ์หนึ่งเดียว คือ ตั้งมั่นในการพิจารณาถึงศีล

ลองพิจารณาตามนี้ดูนะลูก คนเรานั้นเกิดมาก็เหมือนกันทุกคน ไม่มีใครมีอะไรที่แตกต่างกัน เราเกิดมาเป็นคน ก็เหมือนกันทั้งนั้น ที่เหมือนกันนั้น ก็คือ เกิดมาก็ต้องมีพ่อแม่ เป็นผู้ให้กำเนิดก่อเกิด ขึ้นชื่อว่าเป็นมนุษย์ ก็มีชีวิตจิตใจเหมือนกัน เกิดมาแล้วก็ต้องเจริญเติบโตตามวัย เมื่อหมดเวลา ก็ต้องเจ็บ ต้องตายไป เราทุกคน จึงไม่มีอะไรแตกต่างกันเลย

ลองพิจารณาเล่นๆ เช่นนี้ดูว่า เราก็คงเหมือนกันกับคนที่ถูกสร้างเข้ามาอยู่ในเกมๆ หนึ่ง ซึ่งมีตัวตนขึ้นมาแล้ว ก็มีบททดสอบมากมาย เข้ามาทดสอบให้เราล้มลุกหล่น และจมอยู่กับมัน เข้ามาทดสอบให้เราได้ทำคะแนนให้มีแต้มคะแนนที่ดี ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวเรา

จึงเป็นสิ่งทดสอบทั้งนั้น

เราเกิดเป็นคนจน เราก็เจอกับบททดสอบในรูปแบบของความจน ความจนนั้น
จะพาให้เราก่อกรรม ทำเวร
จะพาให้เราทำผิดศีล ผิดธรรมหรือเปล่า
เราจะดิ้นรนจนขวย จนไม่สนใจศีลธรรมหรือเปล่า
เรานั้นทดสอบผ่านมัย ในบททดสอบของความจน
เราเกิดมาเป็นคนรวย เราก็เจอกับบททดสอบ สอบว่าเรา
ลุ่มหลงในความร่ำรวยนั้นหรือเปล่า
ติดสุข ติดสบาย เกินไปหรือเปล่า
ลุ่มหลงในเงินทอง จึงใช้ความร่ำรวยของตนเบียดเบียนผู้อื่นอย่างนั้นหรือเปล่า
เราเกิดเป็นคนที่ยิ่งใหญ่ เราก็มีบททดสอบในรูปแบบของเรา ว่าเรานั้นจะใช้ความ
ยิ่งใหญ่ของเรา กลับมาทำลายตนเองหรือเปล่า เช่น ฆ่าตัวตาย หรือว่าเอามาทุกข์ มาคิด
หรือว่าทำให้เรานั้นขาดความมั่นใจ ทำให้เราไม่มีความสุข เบียดเบียนตนเอง หรือว่าไป
อิจฉาผู้อื่น จนต้องไปสร้างกรรมทำเวร เบียดเบียนผู้อื่น อย่างนั้นหรือเปล่า
ถ้าเกิดมาแล้วมีรูปร่างหน้าตาที่สวยงาม หล่อเหลา เราจะใช้รูปร่างหน้าตาที่
สวยงาม หรือว่าหล่อของเรานั้น
ไปทำในสิ่งที่ผิดศีลธรรมหรือเปล่า
ไปเบียดเบียนตนเอง โดยการสร้างกรรมเพิ่ม
ไปเบียดเบียนผู้อื่น โดยการทำร้ายจิตใจของบุคคลผู้อื่น หรือเปล่า
ถ้าเราเกิดมาเป็นคนที่มีลาภ มียศ มียศถาบรรดาศักดิ์ที่ใหญ่โต เรานั้นสอบผ่านใน
ความลุ่มหลง ในความใหญ่โตของเรานั้นหรือเปล่า
ถ้าเราเกิดมาเป็นคนต้อยต่ำติดดิน เราจะท้อแท้ เอาความต้อยต่ำติดดินของเรานั้น
กลับมาทำร้ายตนเอง ทำร้ายผู้ที่เลี้ยงดูเรามา ทำร้ายบุคคลผู้อื่นหรือเปล่า
รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสต่างๆ ล้วนแล้วแต่เป็นบททดสอบของเราทุกคน ดวงจิต
หนึ่งดวงจิต เกิดขึ้นมาแล้วในโลก ก็เหมือนตัวแสดง ในเกมเกมหนึ่งที่ก่อตัวขึ้นมา และใน
เกมนั้น เขาก็มีกฎกติกาว่า ต้องเล่นเกม โดยการรักษาศีล ผู้ที่อยู่ในกรอบของศีลได้มาก
ที่สุด เมื่อเกมนั้นจบลง ผู้นั้น..

จะเป็นผู้ที่มีชัยชนะ และมีคะแนนสูงสุด

เป็นสิ่งที่จะนำพาไปด้วยได้

เป็นสิ่งที่จะช่วยให้ตน หยุดการกลับมาเล่นเกมอีก

เรามัน ก็แค่เหมือนตัวเกม

สิ่งทั้งหลายในโลกนี้ มันก็แค่เป็นบททดสอบเท่านั้น แล้วเราจะละเมิดผิดศีล เพื่ออะไรเล่า เราจะไปฆ่าผู้อื่นให้เราเสียคะแนนทำไม เราจะไปฆ่าผู้อื่นให้เรานั้นจมอยู่ในกองทุกข์เพื่ออะไร ถ้าอย่างนั้นเราก็คงจะเป็นคนที่สอบตกสินะ

เราก็คงไม่ต่างจากตัวเกม หรือว่าคนที่ถูกสร้างขึ้นมาให้มีอัตตา มีตัวตน และมีสิ่งหลอกล่อต่างๆ มั่วแต่วิ่ง ไปจับเอาเงินบ้าง ไปทำคะแนนที่เป็นคะแนนจอมปลอมต่างๆ กลุ่มหลงจนตนนั้นพ่ายแพ้อยู่ในเกมหรือเปล่า

เราจะผิดศีลไปเพื่ออะไรเล่า จะขโมยของคนอื่น หยิบฉวยเอาของคนอื่นมาเพื่ออะไร ถ้าเราทำเช่นนั้นเราก็คงผิดพลาดสินะ คงจะหลง จะโลภ กลุ่มหลงในสิ่งของข้าวของทำการเบียดเบียนผู้อื่น เราก็คงจะเสียคะแนนสิ

แล้วเราจะประพฤติผิดพรหมจรรย์ จะประพฤติผิดลูก ผิดสามี ผิดลูกผิดเมีย ผิดครอบครัวตน ครอบครัวของผู้อื่น ไปเพื่ออะไรเล่า เรานั้นมีบททดสอบ คือ อย่าทำผิดกับภรรยา หรือว่าสามี ถ้าเป็นนักบวชแล้ว ก็ต้องอย่าทำผิดต่อการรักษาพรหมจรรย์ แล้วเราจะไปทำผิดตกตึกา เพื่อให้เราสอบตกทำไมเล่า

สิ่งเหล่านั้นที่มายุ้วตาหลอกใจทุกวัน ก็ล้วนแล้วแต่เป็นบททดสอบทั้งนั้น เราจะไปหลงโกหกคนนั้นให้ทุกข์ หลอกหลวงคนนั้น เพื่ออะไรเล่า

ถ้าทำเช่นนั้น เราก็คง..

คงจะหมดเวลาไปกับสิ่งที่ไม่ดี

คงจะจบ ดับตนเองไว้กับกองทุกข์เช่นนี้

คงจะเป็นผู้แพ้ในเกม

เราจะไปดื่มสุรา ของมีนเมาต่างๆ เพื่ออะไรเล่า เราจะทำเช่นนั้นไปทำไมกัน ในเมื่อสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น ก็เป็นแค่สิ่งที่หลอกให้เราจมอยู่ เสียเวลาอยู่

เรานั้นได้สมาทานศีลก็ขอเอาไว้แล้ว เราก็คงจะรักษาศีลทั้งหมดเหล่านั้นเอาไว้จะดีกว่า เพราะว่าเกิดมาในคราวครั้งนี้ ไม่ได้เกิดมาเพื่อยึดติดกลุ่มหลง แต่เกิดมา..

เพื่อทดสอบ การทำความดีของเรา

เพื่อทดสอบ ความลุ่มหลง และยึดติดของเรา ต่างหากเล่า

มีดวงจิตมากมาย หลงเข้ามาเล่นเกมชีวิตเกมนี้ แล้วก็หลงวนอยู่ในนี้ ไม่สามารถ
เอาชนะเกมเหล่านี้ได้เลย ทุกคนก็เลยถูกสร้างขึ้น มา เหมือนเป็นตัวละครที่อยู่ในเกม อาจ
จะดูเก่ง อาจจะดูดี อาจจะไม่เก่ง ไม่ดี ก็แค่เป็นตัวละครอยู่ในเกม เท่านั้นละ
บุคคลผู้โง่เขลา ก็มีแต่ลุ่มหลงกับสิ่งหลอกล่อทั้งหลาย..

ยอมทำผิดศีล ผิดธรรม

ยอมเบียดเบียนผู้อื่น และตนเอง ก็เลยจมอยู่ในนี้

เราจะไม่เป็นผู้โง่เขลาแล้ว เราจะยอมพ่ายแพ้ ต่อสิ่งทดสอบต่างๆ ทั้งหลาย
ศีลทั้งหลายที่เราได้สมาทานไว้..

จะช่วยให้เรานี้ เก็บคะแนนได้มากที่สุด

จะช่วยให้เรานี้ เอาชนะต่อบททดสอบทั้งหลายเหล่านี้ได้

เมื่อเกมนี้จบลงเมื่อไหร่ เราก็จะชนะ และไม่ต้องกลับมาเล่นเกมชีวิตนี้อีก
ต่อไป

เราจะรักษาศีล ภาวนา ทำสิ่งที่ดี นึกถึงแต่เรื่องที่ดี ใช้ชีวิตอย่างมีสติ เพราะว่าเรา
เองก็ไม่ว่า เกมชีวิตของเรานั้นจะจบลงเมื่อไหร่

ทำดีที่สุด ทำดีอย่างถูกต้อง

ไม่เบียดเบียนตนเอง และผู้อื่น

ทำหน้าที่ของตน ทุกหน้าที่ให้ดี

ทำเช่นนี้ไป เราก็จะเป็นผู้ชนะในเกมได้

พระยารธรรมเอย.. เมื่อพากันพิจารณาเช่นนี้แล้วลูก จิตของเราก็จะเข้าใจ เข้าถึง
สิ่งต่างๆ ทั้งหลาย ที่มันเข้ามาหลอกตาหลอกใจ ดึงให้เราเศร้า ดึงให้เราสมมุติ ว่าสุข
ว่าทุกข์ ไปกับสิ่งต่างๆ ทั้งหลายเหล่านั้น

พระยารธรรมเอย.. เมื่อเรารู้เช่นนี้แล้ว จิตของเรา ก็จะคลายจากความทุกข์ยาก
ลำบาก รุ่มร้อน ร่าร้อนต่างๆ ที่มันผูกพันมารบกวน ทำให้จิตของเราไม่สงบ เมื่อเราทำเช่น
นี้แล้ว จิตของเรานั้นย่อมสว่าง และรู้แจ้งได้

ลูกเอ๋ย.. การพิจารณาถึงศีล เป็นที่ตั้งแห่งอารมณ์ในการทำสมาธิ เราสามารถ
พิจารณาได้ทั้ง..

ผล ที่รักษา

พิจารณาถึงโทษ ที่เราไม่รักษาศีล

ถึงสิ่งที่เรานั้นควรละ ละจากการละเมิดผิดศีล ควรที่จะประพฤติปฏิบัติตาม ศีลข้อต่างๆ

ลูกเอ๋ย.. เมื่อเรานั้นพิจารณาเช่นนี้แล้ว เราก็จงหลับตาภาวนาต่อไป แล้วน้อมถึง ดวงแก้ว ที่จะมาครอบจิต กาย และใจ ของเราเอาไว้

ต่อจากนี้ไป ข้าพระพุทธเจ้าจะรักษาศีล..ด้วยกาย เมื่อเราอธิษฐานเช่นนี้แล้วก็ให้ ใจกายของเรานี้ น้อมเอาพลังที่เย็น สว่างไสว คลุมกายของเราไว้ ดุจดั่งว่า เรานั้นนั่งอยู่ใน ดวงแก้วที่สว่างไสว

แล้วเราก็ภาวนาต่อไปอีกว่า ต่อจากนี้ไป เราจะรักษาศีล..ด้วยวาจา เราก็ลองน้อม ถึงพลังที่เย็นสบาย ที่เป็นแก้วใส ลงมาคลุมกายของเรา วาจาของเรา ตีกรอบไว้ให้เราอีก ชั้นหนึ่ง

แล้วเราก็ลองอธิษฐานอีกว่า ต่อจากนี้ไป เราจะรักษาศีลทุกข้อ ที่เราได้สมาทาน เอาไว้ ด้วยใจ คือ ความคิดนั้น แล้วเราก็น้อมพลังที่เย็นลงมา.. ก็จะมีดวงแก้วที่ใสสว่าง ลอยลงมาครอบความคิด ครอบใจ ของเราไว้อีกชั้นหนึ่ง เราก็มีความรู้สึกคล้ายคลึงกันกับ ว่า เรานั่งอยู่ในดวงแก้วใส มีเปลือกบางๆ เป็น 3 ชั้น คลุมเราเอาไว้

แก้วนั้น.. ก็สามารถที่จะเป็นดวงกลม อาจจะมีเป็นรูปวงรี ยาวขึ้นไป หรือว่าอาจ จะลงมา เป็นดวงกลมๆ ล้อมรอบตัวของเราเอาไว้ เราก็อยู่ในความเบา ความสงบ และ สว่างเช่นนั้น

แสงสว่าง สว่างไสว สว่างเจิดจ้า ส่องพลังลงมาที่ตัวของเรา เราก็น้อมพลังที่สว่าง นั้นไปเรื่อยๆ จนกว่าเราจะรู้สึกตัวเริ่มเบาโล่งขึ้น ลอยขึ้นไป สู่วิวที่ที่เราไม่เคยเห็น ไม่เคย รู้จัก ซึ่งมีแต่แสงสว่าง มีแต่กลิ่นหอมที่เราไม่เคยได้กลิ่นนั้นมาก่อน แล้วก็มิ่งค์พระที่เป็น แก้วใสนิ่งเต็มไปหมด แล้วก็มีดวงแก้ว ลอยไปลอยมา สว่างไสวยิ่งนัก เราก็น้อมพลังเช่น นั้นไปเรื่อยๆ

หรืออาจจะเห็นเป็นองค์พระพุทธรูป หรือว่าองค์พระพุทธเจ้า นั่งอยู่ที่ต้นไม้ใหญ่ ใบไม้ นั้น ก็เป็นใบไม้แก้ว ใสสว่าง สว่างไสว ทั้งลำต้นของต้นไม้ก็เป็นแก้ว และองค์พระก็ นั่งอยู่บนบัลลังก์แก้ว ตัวของเราก็อยู่ในที่ที่เป็นแก้ว เราก็น้อมพลังที่สว่างไสว สว่างยามยิ่งนัก

พระยารธรรมเอย.. เมื่อเราเริ่มตั้งแต่แรกเริ่ม คือ การพิจารณาถึงความเป็นจริงของชีวิต เพื่อหาเหตุที่เราต้องรักษาศีล เข้าใจแล้วก็สั่งตนให้รักษาศีลให้ได้ จะได้ไม่เป็นผู้แพ้ในเกม

เมื่อสั่งตนเช่นนั้นแล้ว จิตก็จะสงบพอที่จะเห็นดวงแก้วที่เกิดจากการรักษาศีล คลุมกาย วาจา และใจเอาไว้ เมื่อเราทรงพลังถึงจุดนั้นแล้ว จิตของเราจะอมสว่าง ล่องลอยไปในที่ที่บริสุทธิ์ได้ และเราก็สามารถที่จะทรงฌานไว้อย่างนั้นล่ะ พระยารธรรมเอย.. ทำเช่นนี้ อย่างนี้ละลูก

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟังเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 171 **สีลานุสติ แบบที่ 3**

ในเช้าของวันที่ 9 กันยายน พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานกุสุวรรณ์

ข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านเพื่อเฝ้าฟังธรรม เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อพระพุทธองค์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถามธรรม เช่นนี้ว่า..

“ ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอทูลถามถึงธรรมในการทำสมาธิ ในกรรมฐานกองที่ 24 แบบที่ 3 การพิจารณาศีลเป็นอารมณ์ เราจะมีวิธีการทำแบบไหน ในแบบที่ 3 นี้หรือเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังด้วยเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. ถ้าอย่างนั้น ก็ตั้งใจฟัง แล้วพิจารณาตาม ทำตามแบบนี้ก็แล้วกันลูกเมื่อเราก็ได้เรียนรู้เรื่องของศีล จากแบบที่ 1 และแบบที่ 2 แล้วว่า..

การที่เราเน้นรักษาศีล จะทำให้กายของเรามีแก้วใส สว่างใส คลุมกายของเราอยู่ การที่เรารักษาศีล ด้วยวาจา และใจ ก็มีแก้วพลังใส คุ้มครองกาย คุ้มครองวาจา และใจของเราอีก เช่นเดียวกัน

คือ พลังอำนาจแห่งการรักษาศีล จะช่วยให้บุคคลผู้รักษาศีล มีพลังงานเหล่านี้ครอบกายเอาไว้ และ คลื่นพลังงานเหล่านี้ ก็ยัง..

มีอยู่กับสิ่งที่อยู่ในโลกทิพย์

มีอยู่กับธรรมชาติ

มีซ่อนอยู่ โดยที่ถ้ามองด้วยตาเปล่า ก็อาจจะมองไม่เห็นว่าเป็นแก้วใสอย่างไร แต่ถ้าบุคคลที่มองด้วยจิตด้วยใจ ก็ จะเห็นความใสของพลังงานแห่งแก้วนั้น ถ้าพูดกันแบบภาษามนุษย์ทั่วไป ก็คงจะเหมือนกันกับที่พูดกันว่า..

คนมีศีล มีธรรม หน้าตาจะผ่องใส

จะมีแสงสว่าง ที่ทำให้สดใส สดชื่น

ดูมีความสุข ดูแล้วน่าอยู่ใกล้ อยู่ร่วม ดูแล้วเย็นตาเย็นใจ

นั่นอาจจะเป็นสิ่งที่มนุษย์มองเห็น และสัมผัสได้ แต่ในความเป็นจริงแล้ว ลูกเอ๋ย..

เราก็ได้เรียนรู้กันว่าพลังงานจากการรักษาศีลนั้น ไม่ว่าจะด้วยกาย วาจา หรือว่าใจ ก็จะเป็นคลื่นพลังงานที่เป็นแก้วใส คลุมกาย จิต และวาจาของเราเอาไว้ ทีนี้ให้เราทุกคน ผู้ที่มีความตั้งใจที่จะทำกรรมฐานกองนี้ ลองทำเช่นนี้ดูก็แล้วกันลูก

ให้นั่งหลับตา เอามือทั้ง 2 ข้าง วางไว้ที่หัวเข่า แขนมือเข้าไว้ แล้วก็ทำให้ผ่อนให้คลายในร่างกายของตน เมื่อทำให้ร่างกายนั้นคลายแล้ว ค่อยๆ ปล่อยมันให้เบา ให้สบาย เหมือนตอนที่เราจะนอนหลับ

แล้วก็มานึกถึงความคิด มาตั้งจิตตั้งใจอย่างนี้ว่า ตอนนี้อยู่กำลังจะนั่งสมาธิ เราจะไม่สนใจอะไรอื่นใด นอกจากเรื่องของสมาธิ

ทีนี้ให้เราเอาความรู้สึกบนฝ่ามือ จับไว้กับพลังที่เย็นๆ พลังเย็นๆ ที่ตะบนฝ่ามือของลูก น้อมสัมผัสถึงพลังเย็นๆนั้นก่อน แล้วก็ค่อยๆ เห็นได้ด้วยจิตของเราว่าพลังงานที่เย็น เกิดการมีพลังงานเพิ่มขึ้นมา คือการเริ่มมีแสงสว่าง จากที่เย็นเยือกๆ ลงมาแตะที่ฝ่ามือของเรา ก็เริ่มกลายเป็น แสงสว่าง เล็กๆ ละเอียดระยิบระยับ อยู่บนฝ่ามือของเรา

แล้วถ้ามันรวมพลังแสงสว่างขึ้นมา มันก็จะเป็นคล้ายกับว่ามีดวงแก้วใสๆ ลูกขนาดเท่ากำปั้นของเราที่หละดวงแก้วนั้นหนา ใส ลอยอยู่บนฝ่ามือของเราทั้งฝั่งซ้าย ทั้งฝั่งขวา แล้วเราก็ดูลูกแก้วนั้นไป..

ลูกแก้วนั้น ส่งแสงสว่าง ปรากฏออกมา ส่งแสงสว่างมาคลุมแขนของเรา คลุมไปที่ไหล่ของเรา และคล้ายคลึงกันกับว่า มันค่อยๆ เป็นแก้ว จากฝั่งซ้าย และฝั่งขวามาคลุม ซีกของร่างกายฝั่งซ้าย ซีกของร่างกายฝั่งขวา คลุมรวมพลัง คลุมห่อหุ้มกายของเราเอาไว้

เมื่อห่อหุ้มกายของเราเอาไว้แล้ว เราก็จะรู้สึกว่าตัวแข็ง ขยับเขยื้อนไม่ได้ รู้สึกถึงพลังที่เย็น รู้สึกถึงเกราะแก้วที่ใส ที่เป็นรูปลักษณ์ รูปร่างตามร่างกายของเรา แล้วก็คลุมตัวของเราเอาไว้ เราก็นั่งอยู่เช่นนั้น ทำสมาธิเช่นนั้นไปเรื่อยๆ จนเราก็เห็นดวงแก้ว ก่อเกิดขึ้นอีกดวงหนึ่งบนฝ่ามือซ้าย

พลังงานแห่งดวงแก้วนั้น ค่อยๆ ก่อตัวขึ้นมา จากพลังที่เย็น เราก็ดูที่ฝ่ามือขวา พลังที่เย็นนั้น ก็ค่อยๆ ก่อตัวขึ้น เป็นดวงแก้วสว่างวาบ สว่างไสว แล้วมันค่อยๆ วิ่งขึ้นมาตามแขนของเรา

ของฝั่งซ้าย ก็วิ่งซ้ายขึ้นมา

ของฝั่งขวา ก็วิ่งขวาขึ้นมา

วิ่งขึ้นมา จนขึ้นมาบนศีรษะของเรา

แล้วก็วิ่งลงไปอยู่ตรงกลางหน้าอกของเรา

เป็นพลังงานที่ใส จะว่าคล้ายกระจก ก็ไม่อาจเทียบเช่นนั้นได้ เพราะว่ามันใส แวววาว และนุ่มนวล และยังมีแสงสว่าง สว่างไสวอีก กลุ่มอยู่ในกายของเรา คือหมายถึงว่า..

แก้วชั้นที่ 1 - กลุ่มกายข้างนอก รอบตัวเราทั้งหมด

แก้วชั้นที่ 2 - กลุ่มอยู่ตรงหน้าอก ตรงลำตัวของเรานะลูก เป็นแก้วใส ใส

ที่นี้เรา ก็นั่งทรงสมาธิธรรมไว้เช่นนั้น มีเกราะแก้ว แสงพลังแก้วที่ใสสว่าง กลุ่มกายของเราชั้นที่ 1 ก็เบาสบายแล้ว แต่ก็มีเกราะแก้ว มีดวงแก้ว มีพลังงานดวงที่ 2 มาคลุม ตรงลำตัว ตรงกายของเรา เราก็เริ่มรู้สึกเบาตัวขึ้นมาอีก และจะว่าสว่างมาก ก็ยังไม่ขนาดนั้น ก็แค่เป็นแก้วใสๆ ที่มีแสงสว่างเรือง ที่มีแสงสว่าง ที่มีการเรืองแสงออกมา

เหมือนแก้ว ก็ไม่ใช่

เหมือนหยดน้ำ ก็ไม่ใช่อย่างนั้นอีก

แต่คล้ายคลึงกันกับแก้ว หรือหยดน้ำอย่างนั้นละ แต่เราต้องสัมผัสด้วยตัวเราเอง นะลูกนะ

ที่นี้ เราก็โน้มพลังที่เย็นบนฝ่ามืออีกที ฝ่ามือของเรา จะมีพลังงานที่เย็นสบาย รวมตัวกันมา อย่างรวดเร็ว นะลูกนะ เพราะนี่เราสามารถรวมพลังจิตเข้าสู่สมาธิที่ลึกขึ้นแล้ว ที่นี้เราก็รวมพลังแห่งดวงแก้วที่ 3 นั้น อย่างรวดเร็ว

ดวงแก้วทั้ง 2 ดวง ลอยขึ้นไปชนกันอยู่ตรงหน้าของเรา ชนกันแล้วก็รวมพลังกัน อยู่ในศีรษะของเรา ล้างสมองของเรา ปล่อยล้างความคิดต่างๆ แล้วค่อยๆ ขยายตัวใหญ่ขึ้น กลุ่มที่ศีรษะ

และยังส่งพลังวิ่งไปในกายของเรา วิ่งคลุมลงไป ทำงานคล้ายคลึงกันกับว่า พลังงาน ก้อนนั้น มาเก็บกวาดสิ่งต่างๆ ที่มันหนัก มันเหนียว มันรุ่มร้อน ที่ฝังอยู่ในกายของเรา

อาจจะเห็นเป็นดำๆ เป็นเขียวๆ เห็นเป็นหนักๆ เห็นเป็นเพลิงไฟ ไม่เป็นไร พลังงานที่สะอาด และสว่างไสวนั้น ก็วิ่งไล่ ขจัดปิดเป่า สิ่งที่ไม่ดีออกจากร่างกาย

ที่นี้ เราก็ดูดวงแก้วทั้ง 3 ดวงนั้น แก้ว 3 ดวง ซ้อนกันอยู่ในกายของเรา

เราหลับตา ทำกรรมฐาน นั่งขัดสมาธิ โดยการดูแก้วเหล่านั้น คຸ້ມกัณกาย คຸ້ມกัณจิต และใจของเรา กำลังทำงานโดยการขจัดความร้อนต่างๆ ออก

ตอนนี้เราจะเริ่มเห็นแสงสีขาว ไล่ความหนัก ความเหนียว ความทึบ ความยึดติด

ลุ่มหลง สิ่งต่างๆ ในกายออกไป คลื่นพลังงานที่เย็น น้อมแสงสีขาวเข้าไปสู่ ดันสิ่งที่ไม่ดีออก
น้อมพลังแก้วใส ดันสิ่งที่ไม่ดีออกจากกาย ลอกออกไป สู่สีดำ
ลอกออกไป เปลวไฟแห่งความโกรธ
ลอกความวุ่นวาย ที่เกิดจากความโลภ ความหลง ดึงออกไป
ใช้พลังงานแห่งทิพย์นั้น มาปรับจิตปรับใจ ปรับกายของเรา จนเรารู้สึกถึงความ
เย็น ความสว่าง จนเงาแห่งความมืดนั้นหายไป

กายของเรา อาจจะเปลี่ยนสีเป็นแสงสีทอง หรือว่าอาจจะเปลี่ยนแปลง เป็นกาย
แก้วใส นั่งแน่นิ่งคล้ายคลึงกันกับว่าเราเป็นรูปปั้นที่เป็นแก้วใส

ที่นี้เราก็น้อมพลังที่เย็น ที่สบาย เข้าสู่ตัวของเรา แล้วก็ทรงพลังแก้วนั้นเข้าไป จน
เห็นว่า จิตกายภายในของเราที่เป็นแก้วนั้น ค่อยๆ ลอยออกไปๆ สู่ที่ที่มีพลัง สู่ที่ที่มีความ
สุข ที่ที่เย็น ที่ที่สบาย โลกที่มีแต่แสงสว่าง และสีขาว ดินแดนที่ปราศจากความทุกข์ทั้งปวง
เข้าสู่โลกแห่งพระนิพพานเราก็ยังคงมีแก้วสีขาว คลุมเราเอาไว้

ถ้าเรารักษาดี..

ศีล ก็จะทำให้เรา ออกจากกิเลสตัณหา

ศีล จะทำให้เรา ถอยห่างออกจากวัฏสงสาร

ศีล ก็จะทำให้เรา มาอยู่ในที่ตรงนี้

- ที่ ที่ไม่ลุ่มหลง

- ที่ ที่ไม่รักไม่โลภ และไม่โกรธ

- ที่ ที่ไม่เกิด

- ที่ ที่ไม่ต้องตาย ไม่ต้องพลัดพรากจากอะไรอีกแล้ว

ที่นี้ เราก็น้อมรับพลังเย็นๆ นึกถึงแต่แสงสว่าง นึกถึงแต่ความสุข ความเบาตัวเบา
กาย ที่อยู่ในที่ตรงนั้น จนเราอาจจะดูไปๆ ในแสงสว่างนั้น จนเห็นความละเอียดของแสง
สว่างนั้นว่า มันละเอียดแวววาว ระยิบระยับ คล้ายคลึงกันกับอากาศธาตุ เราก็เอาความ
รู้สึกของเรา เข้าไปแตะตรงนั้น แล้วก็ค่อยๆ สลายตัวของเราไป

ตอนนี้เหลือเพียงแต่ความรู้สึก กายแก้วที่เป็นแก้วไม่มีแล้ว เราก็ค่อยๆ จับความ
รู้สึกของกายละเอียด ลึกเข้าไปๆ จนกว่าเราจะดับเข้าสู่ฌานที่ไม่มีรูป หรือว่าเราจะทรง
ฌานไว้เช่นนั้น ตามที่เราต้องการ ตามใจปรารถนาของเรา

พระยารธรรมเอย.. ในแบบที่ 3 ของกองที่ 24 การพิจารณาถึงเรื่องศีล ก็ให้พิจารณา

เช่นนี้ละลูก ให้นึกถึงแก้ว ที่ก่อเกิดจากการรักษาศีล ด้วยกาย วาจา และใจ แก้ว 3 ชั้น ที่
คลุมเราเอาไว้ และนำพาเราเข้าสู่โลกแห่งความบริสุทธิ์ ทำเช่นนั้น อย่างนั้นละ

พระยาธรรม.. ลูกก็จะเห็นพลังพุทธานุภาพ พลังแห่งการรักษาศีล ลูกจะได้สัมผัส
ถึงพลังงาน อันมาจากการรักษาศีล

จะได้อะไร การรักษาศีลดี และดีอย่างไร

ทำไมต้องรักษาศีล รักษาศีลเพื่ออะไร

ลูกเอ๋ย.. ถ้าลูกตั้งใจจะพ้นจากความทุกข์

ทุกข์ ทั้งในโลกสมมุติ

ทุกข์ ทั้งการหลุดพ้นจากทุกข์ที่แท้จริง คือเข้าสู่พระนิพพาน ลูกย่อมต้องมีศีล

หากว่าเราอยู่ในโลก เราเป็นผู้ไม่รักษาศีล คอยแต่จะเบียดเบียนผู้อื่น ย่อมแน่นอน
ว่า ชีวิตไม่มีความสุขหรือลูก มีแต่ความรุ่มร้อน เราร้อน กลัวใครเขาจะมาทำร้าย ทำลาย
เรา มีแต่จิตที่เหมือนเพลิงไฟ แผลดเผาอยู่ตลอดเวลา

ถ้าเรารักษาศีล จิตใจของเราก็จะสงบ ไม่ต้องกลัวใครจะทำร้ายเรา เราจึงควร
รักษาศีล หากเราต้องการจะพ้นทุกข์ ต้องการที่จะหลุดจากทุกข์

ลูกเอ๋ย.. การรักษาศีล จะช่วยให้ลูกหลุดจากความทุกข์ ตามระดับต่างๆ ตั้งแต่
ทุกข์ที่อยู่ในโลกสมมุติ ไปสู่ทุกข์ที่หลุดอย่างถาวร คือ เข้าสู่พระนิพพาน นะลูก

จงตั้งใจพากันรักษาศีล นะลูกนะ ตามที่ตนสมารถเอาไว้ก็ได้ หรือถ้าทำศีล 5
ไม่ได้ ก็ไปไล่ทำทีละข้อ ค่อยๆ ขยับขึ้นมา แล้วเมื่อได้ศีล 5 สมบูรณ์แล้ว ลูกก็จะขยับไป
สู่ศีล 8 เอง

แค่รักษาศีล 8 คือ ต่างจากศีล 5 โดยการถือศีลพรหมจรรย์ ในข้อ 3 แค่นั้นแหละ
ลูก ก็สามารถนำพาลูกเข้าสู่นิพพานได้แล้ว

เมื่อเราทำข้อที่ 1 สำเร็จ ข้อที่ 1 ก็จะดันให้เราทำข้อที่ 2, 3 และ 4 .. 4 แล้วก็ 5
มันก็จะดันให้รักษาศีล 8 ได้เอง เมื่อทำเช่นนั้นแล้ว ลูกก็จะพ้นทุกข์ได้ ลูกเอ๋ย..

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดง
ธรรมนี้ให้ลูกได้ฟังเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 172 **จาคานุสติ แบบที่ 1**

ในเช้าของวันที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์..

ข้าพระพุทธเจ้า ได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านเพื่อเฝ้าฟังธรรม

เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า..

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอทูลถาม ถึงกรรมฐานกองที่ 25 แบบที่ 1 การพิจารณาถึงการบริจาคนั้น หรือว่าทำทานเป็นอารมณ์ เราจะมีวิธีการพิจารณาแบบไหน ยังไง จึงจะนำพาให้เราเข้าสู่ฌานสมาธิได้ละ เจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. การที่เราพิจารณาถึงการบริจาคนั้น การให้ทาน ทำทานของเรา เราควรที่จะทำตาม เช่นนี้ลูก ที่ต้องให้มีกรรมฐานกองนี้ขึ้นมา ก็เพื่อให้เรา

จะได้เข้าใจถึงการให้ทาน

จะได้สื่อถึงอารมณ์ของการเป็นผู้ให้ เพื่อตนเองจะได้คลายความยึดติดลุ่มหลง ยึดมั่นถือมั่น ในตัวตนของตน ในสิ่งของของตน

จะได้ตัดทิฐิ อัตตาของตน ตัดความขี้เหนียว ยึดมั่นถือมั่นในสิ่งของข้าวของ ลุ่มหลงในสิ่งของ

จะได้สร้างความเมตตา รู้จักเสียสละ รู้จักเป็นผู้ให้

จะได้ไม่สร้างกรรม ไม่เบียดเบียนผู้อื่น

จะได้ตัดความโลภแห่งตน ให้มันไม่ต้องก่อเกิด และชำระล้างสิ่งที่มีอยู่ในตนออกไป

เช่นนี้ละ **พระยารธรรม..** กรรมฐานกองนี้ จะทำให้ลูกนั้นเข้าใจ เข้าถึงสิ่งที่กล่าวมานี้ ถึงประโยชน์ของการให้ทาน การบริจาคนั้น

เมื่อลูกค่อยๆ พิจารณา จนสละละสิ่งทั้งหลายที่กล่าวมานั้น ออกจากตัวของลูก จนหมดแล้ว จิตใจของลูกย่อมพ้นจากความรุ่มร้อน ยึดติดต่างๆ ดวงจิตย่อมพบกับ

ความสงบ

คลื่นแห่งความสงบ ย่อมนำพาให้ลูกนั้นเข้าถึงฌานต่างๆ ได้ลูก
เพราะบางคน พอนั่งสมาธิไป ก็มีแต่ความหวัง ความยึดติด ยึดมั่นถือมั่น
ในสิ่งของข้าวของ
ในสิ่งที่ตนได้ทำไปแล้ว
ในตัวในตน ฟุ้งซ่านอยู่นั่นละ

บางคนพอทำทานมากๆ ก็จะผลออกไปหลงยึดว่าฉันได้ทำทานไว้มากแล้วฉันดีแล้ว
แล้วก็ยึดติดอยู่ตรงนั้น เลยไม่ปฏิบัติ เลยไม่นั่งสมาธิ ไม่ฝึกฝนอบรมปัญญาตน จนกลายเป็น
เป็นผู้ที่หลงอยู่กับการทำทาน หลงดี ยึดดีไป

ลูกเอ๋ย.. กรรมฐานกองนี้ จึงมีไว้เพื่อให้เกิดปัญญา รู้แจ้งในการทำความดีที่แท้จริง
เพื่อให้จิตทั้งหลายไม่ตกเป็นทาสแห่งการทำดี และเข้าใจการทำความดีโดยการทำทานนั้น
ให้เป็นอย่างดี ลูกเอ๋ย ว่าทำเพื่ออะไร เพราะอะไร ที่นี้เรารู้แล้ว รู้ เข้าใจ ว่าการทำทาน
ได้ผลอย่างไร

เอาอย่างนั้นะ **พระยาธรรม..** ลองนั่งขัดสมาธิ แล้วพิจารณาตามดู นะลูกนะ
นั่งหลับตา น้อมพลังที่เย็นเข้าสู่กายแห่งตน ปล่อยจิตปล่อยใจให้ว่างๆ

ให้ความคิดจับอยู่กับเสียงธรรม น้อมเสียงธรรม เข้าไปแกะเอาสิ่งต่างๆ ทั้งหลาย
ที่คลุมจิตของตนออกไป จนกว่าจิตของลูกนั้นจะรู้แจ้ง เข้าใจตามความเป็นจริง จะสงบ
สว่าง ไม่มีสิ่งใดปกคลุม

มองดูที่ฝ่ามือของตน

- น้อมพลังที่เย็น เข้ามาหาตน
- ปรับความคิด ให้โล่ง เบาสบาย
- มีอารมณ์เพียงสิ่งเดียว คือตั้งมั่นไว้กับการพิจารณา “การทำทาน”

เมื่อเรานั้นทรงอารมณ์ไว้ ในสิ่งที่เราได้เคยทำ หรือกำลังจะทำ คือการทำทาน
นั้นแล้ว นึกถึงความดีอันนั้น แล้วก็พิจารณาตามเช่นนี้นะลูก

การที่เรานั้นเกิดมา มีกาย มีสิ่งของ ข้าวของต่างๆ ประกอบสิ่งของและกาย สิ่ง
ทั้งหลายเหล่านั้น ไม่ใช่ตัวใจตนของเรา เราเพียงแต่แคื่อยืมมาชั่วคราว ยืมมาเพื่ออะไรเล่า
ยืมมาเพื่อสร้าง เพื่อทำ ในสิ่งที่ดี ที่เกิดประโยชน์แก่เรา และผู้อื่น

ฉะนั้น.. เมื่อเราได้กายนี้มา เราก็ควรจะใช้กายนี้ ให้เป็นผู้มีการเอื้อเพื่อเผื่อแผ่แก่

ผู้อื่น สละตน เพื่อที่จะทำความดี สิ่งที่เกิดประโยชน์แก่สังคม แก่ผู้อื่น คนที่อยู่ด้วย อยู่ร่วมกับเรา เป็นผู้รู้จักเสียสละ

เมื่อเราได้สิ่งของข้าวของมา เราก็ควรที่จะนำเอาส่วนหนึ่ง ไปบริจาคทาน ไปทำในสิ่งที่จะ

ช่วยคนอื่นที่เขาเดือดร้อน

ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

ช่วยเหลือสัตว์เล็กสัตว์น้อย

ช่วยเหลือคนอื่น ๆ ดวงจิตอื่น ๆ เท่าที่เราพอจะทำได้

นั่นก็จึงจะถือว่า เราเกิดมา ทำตามเป้าหมายที่เราตั้งใจเกิดมา เพราะว่าได้ทำประโยชน์ให้กับผู้อื่น และแน่นอนว่าผลประโยชน์นั้น ย่อมต้องกลับมาหาเรา เราย่อมมีความสุข เป็นผู้ไม่ขัดสน

เรานั้นเป็นผู้ช่วยเหลือผู้อื่น การได้รับความช่วยเหลือย่อมกลับมาก่อเกิดแก่เรานั้น เป็นแน่แท้ เพราะว่าการกระทำกรรมที่เรามีไปลงทุน คือ “การทำอะไร ย่อมได้สิ่งนั้นมา”

เมื่อเรารู้จักหากำไร แบ่งสิ่งที่มีไปลงทุน

เมื่อเราได้ลงทุนไปแล้ว กำไรย่อมต้องมีก่อเกิด

เมื่อเรานี้ได้เพาะปลูกไปแล้ว ย่อมมีผลกลับมาสู่ตัวของเรา

และเมื่อมันมีเพิ่มขึ้นมา เราก็จะยิ่งแบ่งไปทำให้มันเยอะขึ้นมา จากเล็กไปหามาก เราจะสั่งสมจากการทำความดี โดยการบริจาคเล็กๆ น้อยๆ ให้มากขึ้นเรื่อยๆ แล้วก็ยิ่งทำมาก เราก็ยิ่งต้องนึกถึงการที่เรานั้น สามารถสละสิ่งที่มีมันมากขึ้นเรื่อยๆ ไปได้ เราสามารถทำทานได้ ขยายใหญ่ขึ้นไปเรื่อยๆ ในวงกว้างตามกำลังของเรา

เมื่อเรายังทำทานมาก เราก็จะยิ่งเห็นว่าเราสามารถที่จะสละสิ่งของข้าวของ สละตัวตนของเราได้มากยิ่งขึ้นไป และเราจะปูทางการสร้างบารมีทานของเราให้เข้มแข็งขึ้นเรื่อยๆ จนเรานั้นกล้าทาน แม้แต่ตัวตนของเรา

เรานั้น จะได้ละทิฐิ อดตาตัวตนของเราทิ้งไป

เรานั้น กล้าเสียสละทรัพย์ก้อนใหญ่

ซึ่งถ้าเกิดว่าคนที่ลุ่มหลงยึดติดนั้น เขาไม่สามารถทำได้ การสละสิ่งที่เล็กเป็นเรื่องง่าย แต่วันนี้ เราสามารถฝึกฝนตนให้สละได้ในทรัพย์ก้อนใหญ่ ในอึดตาตัวตนที่ใหญ่ของเราออกไป

เราก็นึกถึง..

การให้ ที่ให้ด้วยความสุขใจ

การให้ ที่ให้ไปโดยที่เราไม่ได้ยึดติดกับสิ่งที่ได้ให้ไปเหล่านั้น

องค์พระพุทธรเจ้า ทำทานทั้งสิ่งของข้าวของ จนถึงการทำทาน ทานอัฐตา ทาน
ตัวตนทิ้งไป จนหมด จึงสามารถที่จะเข้าสู่พระนิพพานได้

ฉะนั้น.. เราก็จะทำเช่นนั้นเหมือนกัน เราจะทานจนกว่า เราไม่มีความยึดติดใน
สิ่งของข้าวของต่างๆ เพราะเราทำไป ได้มา ตามกฎแห่งกรรม ตามกตिका แต่เราไม่ยึดถือ
เอาไว้ เราก็ยังคงทำต่อไป เห็นหมุนเข้ามา เราก็หมุนออกไป จนเรารู้สึกแต่เห็นว่าสิ่งเหล่านี้
นั้น มันคือสิ่งสมมุติที่เราไม่นำมาลงทุน เพื่อสั่งสมบารมี สั่งสมความดีของเราเท่านั้น

เมื่อได้มา เราไม่ได้มีความยึดติดลุ่มหลงกับสิ่งเหล่านั้น ทำออกไป เรานั้นทำอย่าง
ไม่เบียดเบียนตนเอง ได้ช่วยเหลือผู้อื่น ได้สั่งสมบารมีแห่งตน และไม่ยึดติดกับสิ่งที่ทำ ไม่
จมอยู่กับสิ่งเหล่านั้น

ตัวของเรา ก็เสียสละเวลาได้ เสียสละตัวตนของเรา เพื่อนำตัวของเราไปสร้างบารมี
ทาน โดยการใช้ตัว ใช้ร่างกายของเรา ไปใช้ไปทำในสิ่งที่ดี ที่เกิดประโยชน์ ที่ไม่ต้องมีตัว
เราของเรา ทำไปเรื่อยๆ จนกว่าบารมีของเราตัวนี้เต็มขึ้นมา เราก็จะเป็นผู้ไม่หลง ไม่ยึดใน
ตัวเรา ของเรา

เมื่อนั้นแล้ว เราก็จะพบกับมรรคผลนิพพาน และการทำทานนี้ ก็ยังช่วยฝึกจิต
ของเรา เป็นผู้มีเมตตา เห็นใครเขาตกทุกข์ได้ยาก ก็ยังหยิบยื่นการช่วยเหลือให้แก่เขา

เราได้ช่วยเหลือผู้อื่น และการช่วยเหลือผู้อื่น ก็ช่วยให้เรามีเมตตาขึ้นมา การที่เรา
มีความเมตตา ก็ช่วยให้เรานั้นรักษาศีลได้ เพราะถ้าเรามีความเมตตาสูง เราย่อมไม่
เบียดเบียนใคร ไม่ว่าจะด้วยกาย วาจา หรือว่าใจ แล้วเราจะผิดศีลข้อไหนได้เล่า

เราย่อมมีศีล เป็นผู้ไม่เบียดเบียนใคร เมื่อเรามีเมตตา มีศีล มีการให้ทาน หรือสร้าง
บารมีทาน จนเสียสละ ละตัวละตน ละของของตนได้ทั้งหมด และกรรมที่ก่อเพิ่มไม่มี

เรานั้นย่อมเป็นผู้ไม่หลงอยู่ ไม่จมอยู่ ไม่ยึดติดอยู่ กับสิ่งทั้งหลายในโลกนี้

นี่ละนะ คือการทำทาน ที่องค์พระพุทธรเจ้าสอนเราทั้งหลาย ให้ทำทาน

ทำเพื่อละตัวตน

ทำเพื่อละสิ่งของ ข้าวของต่างๆ

ดับความโลภ ความหลง

ดับการโกรธ การที่เราจะไปทำกรรมเบียดเบียนผู้อื่น ด้วยการเพิ่มความเมตตา
นี้แหละ คือการทำทานที่ถูกต้อง คือความคิดที่ถูกต้อง เมื่อเราสามารถพิจารณา
ถึงการสร้างบารมีทานอย่างถูกต้อง และพิจารณาทะลุเข้าไปถึงความเป็นจริงเหล่านี้แล้ว
ถูกทั้งหลายเอ๋ย.. จิตของเรา ย่อมเห็นแสงสว่างปรากฏขึ้น
จิตของเรา ย่อมเบาโล่ง จากการยึดถือ ยึดมั่นในการทำทาน
ที่เราแบกการทำความดีนั้นไป สิ่งนั้นย่อมถูกสลายทิ้งไป
ตัวตนเรา ของของเรา การโกรธ การเพ่งโทษผู้อื่น สิ่งต่างๆทั้งหลายเหล่านี้ย่อม
หายไปจากเรา

จิตที่อาฆาตจองเวรแก่เรา ย่อมพ่ายแพ้ต่อพลังแห่งความเมตตา

จิตของเราก็จะสว่างไสว

น้อมรับพลังที่เย็นสบาย คลุมลงมา เห็นได้ชัดเจนว่า ได้ชำระอดีตตัวตนทิ้งไป
เบาขึ้นมา 1 ชั้น

ได้ชำระการลุ่มหลงในสิ่งของข้าวของ การยึดมั่นถือมั่น การดิ้นรนชวนขวาย ความ
โลภในสิ่งของต่างๆ ทิ้งไป เบาลงไปอีก 1 ชั้น

ย่อมเห็นได้ชัดเจนว่า ความเมตตาที่เราไปปลูกฝังให้ก่อเกิดขึ้นในเรา เลยไม่กล้า
ทำผิดเบียดเบียนใคร สิ่งที่เราทำเช่นนั้นก็หายไป เราก็เบาตัวขึ้นมาอีก 1 ชั้น

เราเห็นแต่ตัวของเราที่เป็นกาย ที่เป็นดวงจิตที่สว่างไสว นั่งอยู่ท่ามกลาง ความ
โล่ง ว่าง เบาสบาย มีคลื่นพลังแก้วใส จากการให้ทาน ครอบตัวของเราไว้ให้สว่าง มีคลื่น
พลังใส จากการที่มีสติ มีปัญญาระลึกได้อย่างถูกต้อง ลอยลงมาครอบเรา อยู่ที่มือของเรา
คลุมที่กายของเรา ส่องแสงสว่างให้เรา เรานั้นก็เพิ่มพลังสว่างไสวขึ้นมา เราก็เห็นคลื่นพลัง
แห่งการรักษาศีล คลื่นพลังแห่งความมีเมตตา สิ่งดีๆ ทั้งหลายที่เราได้ทำ ครอบลงมาคลุม
กายของเราเอาไว้ จนเรานั้นเห็นแต่แสงสว่าง เป็นแก้วใส คลุมตัวของเรา คลุมกายของเรา
เอาไว้

เรารู้สึกเหมือนตัวเราแข็งทื่อ ขยับไม่ได้

รู้สึกเหมือนอยู่ในที่ที่สว่างไสว เบาสบาย ปราศจากความทุกข์ทั้งปวง

เราเห็นแต่ความว่าง โล่ง เห็นแต่พลังงานที่ดี ที่สว่าง

จิตของเราเข้าถึงการละ

ละตัวละตน

นี้

ละการทำบาป

ละความลุ่มหลงต่างๆ

จิตเราหลุดจากวิภังขณนี้ไป อยู่ในที่ที่โล่ง ว่าง กว้างขวาง อยู่บนอกเหนือวิภังขณ

อารมณ์เราแตะ **อารมณ์แห่งพระนิพพาน**

เราก็ตั้งจิตให้เป็นสุขไว้เช่นนั้น

เรานี้ทรงพลังมานไว้เช่นนั้น

อาจจะเกิดสิ่งที่ยากขึ้นกว่านี้ อาจจะสลายตัวของเราเข้าไปในความไม่มี

หรือเมื่อพลังมากแล้ว นำกลับมาพิจารณาเรื่องต่างๆ ให้เห็นความเป็นจริงในวิภังขณนี้ เพื่อให้เกิดปัญญา ที่รู้แจ้งมากยิ่งขึ้น ขึ้นไป อย่างนั้นก็ได้อีก..

พระยาธรรมเมย.. การทำกรรมฐานโดยระลึกรู้ถึง การให้ทาน การบริจาค ก็ให้ทำเช่นนี้แหละลูก

ทำความเข้าใจกับสิ่งที่เราทำ เพื่อไม่ยึดมั่นถือมั่นในสิ่งที่ทำ แล้วค่อยๆ ไปพิจารณาถึงผลที่เราได้รับ ในแต่ละสิ่งที่เราทำแล้ว เกิดผลตามมา

เมื่อพิจารณาถึงสิ่งเหล่านั้น จนเราไม่ความยึดติดในความดีแล้ว จิตเราย่อมว่าง ย่อมสว่าง

เมื่อจิตเราว่างและสว่าง เราปราศจากความยึดติดลุ่มหลง เราย่อมเป็นสุข เข้าสู่**อารมณ์แห่งนิพพาน** เมื่อนั้นจิตเราย่อมเข้าฌานได้ลูก

การพิจารณาธรรมลึกเข้าไปๆ เช่นนี้ ก็เหมือนเราปกเปลือกสิ่งที่ไม่ดี ที่มันคลุมจิตของเราทิ้งไป ทีละอย่างๆ จนเห็นดวงจิตที่ขาว ใส สะอาด และบริสุทธิ์ อย่างนี้ละ

พระยาธรรม.. จงพากันตั้งใจทำ จงตั้ง**อารมณ์แห่งตน** ให้เข้าไปสู่เรื่องราวแห่งธรรมะในแต่ละข้อที่ได้ฟัง ด้วยจิต ด้วยใจ อย่างแท้จริง ทำคล้ายกันกับว่า ลูกนั้นเข้าไปอยู่ในโลกแห่งธรรมะในหัวข้อเรื่องนั้น แล้วประโยชน์ของการฟังธรรมจะเกิดขึ้นกับลูกมากมาย ลูกจะเข้าถึง เข้าใจ และสัมผัส**อารมณ์เหล่านี้**ด้วยการทำตามด้วยจิต กาย และใจ ลูก

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้เข้าใจ แล้วไว้โอกาสหน้า ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่ นะเจ้าค่ะ วันนี้ กราบขอลาก่อนเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 173 **จาคานุสติ แบบที่ 2**

ในเช้าของวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์..

ข้าพระพุทธเจ้าได้กราบขอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านเพื่อเฝ้าฟังธรรม เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้เข้าเฝ้าขอบน้อมต่อพระพุทธองค์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถาม พระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า..

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอทูลถาม ถึงกรรมฐานกองที่ 25 ในแบบที่ 2 คือ การระลึกนึกถึงการทำความ การสร้างบารมี โดยการบริจาคทาน นะเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง ทำความเข้าใจ และนำไปปฏิบัติด้วย พระพุทธเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. ถ้าอย่างนั้น ก็นั่งลงขัดสมาธิ ตรงนั้นะลูก นั่งหลับตา ปล่อยจิต ปล่อยใจให้ว่างๆ ตั้งใจพร้อมที่จะฟังในเรื่องที่ลูกนั้นถามมา..

ลูกเอ๋ย.. การที่เราจะทำอะไรสักสิ่งหนึ่ง เรามัวแต่เอาเรื่องนั้น เรื่องโน้น เรื่องนี้ มาวุ่นวายกับสิ่งที่เรากำลังจะทำนั้น มันทำให้เราทำได้ไม่ดี เข้าใจไม่ชัดเจน และผลที่จะตามมา ก็จะไม่ดีด้วย เพราะเรานั้นปล่อยโอกาสให้มีสิ่งแทรกซ้อนเข้ามารบกวนความตั้งใจของเรา

ก็ไม่ต่างจากมีตัวหนอน ตัวแมลง มากินต้นคุณงามความดี ที่เรากำลังตั้งใจจะปลูก จะสร้างให้มันก่อเกิด

ฉะนั้น.. จึงควรที่จะพยายามตัดสิ่งอื่นๆ ที่มันไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรากำลังจะทำ ณ ปัจจุบันนั้นควรที่จะตัดสิ่งที่มันรบกวน วุ่นวายเหล่านั้นออกไป แล้วตั้งจิตให้มั่น ในสิ่งที่ตนกำลังจะทำ ถ้าแยกแยะเช่นนี้ได้ ลูกนั้นก็จะเป็นผู้ที่ทำสิ่งใดก็ตาม จะก่อเกิดผลที่ดีตามมา ลูก

ฉะนั้น.. พยายามฝึกฝนพระยารธรรม ไม่ว่าจะทำอะไรก็ตาม จงมีสติ ระลึกรู้อยู่กับสิ่งที่ตนนั้นกำลังทำ หรือว่ากำลังจะทำ จงแบ่งแยกให้ได้ อย่าเอาเรื่องอื่นๆ ที่มันไม่เกี่ยวข้อง เข้ามาวุ่นวาย เข้ามาทำลายสมาธิ ความตั้งมั่นตั้งใจของตน

ลูกเอ๋ย.. ความวุ่นวาย และเรื่องราวหลายอย่างบนโลกนี้นั้นนะ มันมีมากมาย และมันย่อมต้องมีเกิดขึ้นในดวงจิต ที่ยังไม่สามารถอยู่เหนือกิเลสตัณหา หรือกำลังลองเล่น เรียนรู้กับมันอยู่

แต่เราก็ฝึกเอา ฝึกแบ่งแยกเวลา ในช่วงนี้ควรทำอะไร ไม่ควรเอาเรื่องนั้นเข้ามายุ่งเกี่ยว เรื่องนั้นเข้ามายุ่งเกี่ยว แบบนี้ ถึงแม้ว่าเราจะเอาชนะไม่ได้ทีเดียว ถึงแม้ว่าจิตใจของเรายังฟุ้งซ่านอยู่

แต่เราฝึกฝนตัวของเรา โดยการแบ่งแยก เวลานี้ทำสิ่งนี้อยู่ จิตก็ให้อยู่กับสิ่งนี้ เช่น ฟังธรรม ก็ให้จิตของเราอยู่กับเรื่องของการฟังธรรม ไม่ให้เรื่องอื่นเข้ามาวุ่นวาย เราสวดมนต์อยู่ ก็ควรที่จะฝึกฝนจิตของเราให้อยู่ในการสวดมนต์ เราทำอะไรก็ตามลูก ให้จิตเราอยู่กับสิ่งนั้น แล้วเราจะทำมันออกมาได้ดี เช่นนี้ อย่างนี้ล่ะ

พระยาธรรม.. เอาละนะ ที่นี้ก็ตั้งใจฟังแล้วนะลูกนะ ตั้งใจดีแล้ว ปรับจิตปรับใจได้แล้ว ก็ลองพิจารณาตามเช่นนี้ก็แล้วกัน

ลูกเอ๋ย.. กรรณฐาน การพิจารณาถึงการบริจาคตาน การสร้างบารมีทานนั้น เราสามารถที่จะระลึกนึกถึงประโยชน์ คุณงามความดี สิ่งที่ทำแล้วได้จากการบริจาคตานนั้น เป็นแบบที่ 1

แต่ในแบบที่ 2 นี้ เราก็สามารถน้อมระลึกถึงพลังความดีที่เราทำ แล้วมันมีพลังของการก่อตัวในคลื่นพลังดีที่เราทำนั้น เป็นอะไรบ้าง แล้วก็น้อมระลึกนึกถึงสิ่งเหล่านั้น เป็นอารมณ์ ลูก

หลับตาแล้ว ตั้งจิตตั้งใจนึกเช่นนี้ว่า..

การที่เราเป็นผู้รู้จักทำทาน เป็นผู้รู้จักการให้ เรายังก็เป็นผู้ที่ไม่ลุ่มหลงในสิ่งของ ข้าวของ ในตัวในตนของเรา เรานี้ได้ทำทานแล้ว เราได้ละสิ่งของ และตัวตนของเราแล้ว

เราทำทานไป ก็เพื่อดับความหลง ในตัวในตนของเราในสิ่งของข้าวของต่างๆ

เมื่อความหลงดับจากเราไป จิตของเราย่อมสว่างไสว เราก็นั่งหลับตานึกถึงภาพของตนเอง ที่สว่างไสว กายของเราคล้ายคลึงกันกับว่าจะเรืองแสงได้ อย่างใอย่างนั้น

เราก็รู้สึกถึงพลังเย็น พลังแสงสว่าง กายของเราที่มันเรืองแสง เบาลสบาย

นี่คือการที่เราออกห่างจากความลุ่มหลง เชื้อแห่งกิเลส เราก็ตัวเบาสบาย

เมื่อเราได้ทำทาน พลังแห่งความโลภ ก็ได้หายไปจากเรา เหลือเพียงแต่แสงสว่าง พลังแห่งความดี ความโลภหายไป

พลังงานที่บริสุทธิ์ ที่สว่าง ก็ดันลงมา สว่างไสวในตัวของเราอีกชั้นหนึ่ง คล้ายคลึงกันกับว่ามีสิ่งปกคลุมเรานั้น คือ ความหลง คือ ความโลภ แต่บัดนี้ เราได้ขจัดความหลง ออกไปจากจิต จากกาย จากใจของเรา พร้อมด้วยการทำทาน เราก็เลยรู้สึกเป็นอิสระ ในจิต รู้สึกเบาสบาย ความสว่างก็เลยก่อเกิดขึ้น ความมีเมตตา ความโง่เขลา ลุ่มหลงในตัว ในตน ในของของตน ก็เลยหายไป

เมื่อเราละความหลงแล้ว ได้ทำทาน การทำทานก็ยังช่วยให้เราละความโลภ ที่นี้ ความโลภของเรา พลังงานแห่งความโลภที่คลุมจิตของเราเอาไว้ ให้ดินร่น ขวนขวาย ให้ยึดติด ยึดมั่นถือมั่นในสิ่งที่มีต่างๆ ได้หายไป พร้อมกับการสร้างบารมีทาน หรือว่าทำทาน คลื่นพลังงานแห่งความโลภนั้นหายไป

กายของเรา ตัวของเรา ก็เบาสบาย และสว่างขึ้น จนเราเห็นว่ากลางกายของเรา ตั้งแต่ท้องขึ้นมาจนถึงหน้าอก มันก็มีแสงสว่างที่สว่างไสว มากกว่าเมื่อกี้ ซึ่งเป็นแค่แสงที่มันเรืองแสงออกจากร่างกาย แต่ตอนนี้มันมีจุดในลำตัวของเรานี้ ที่มันสว่างไสว สว่างชัดเจนขึ้น

เราก็อยู่กับแสงสว่างนั้นไป

ตั้งจิต ทรงอารมณ์มั่นไว้กับแสงสว่าง ที่สว่างไสว เบาสบาย เรืองแสงออกจากร่างกายของเรา แสงสว่างที่มันผุด เกิดขึ้นมากกลางลำตัวของเรา

น้อมพลังที่เย็น อยู่กับแสงสว่างอย่างนั้นไปเรื่อยๆ

ที่นี้ เราก็เห็นคลื่นพลังงานความดีที่เรามีอยู่ ลอยเป็นดวงแก้วใส สว่าง ละเอียดละเอียด ลงมาอยู่ที่ ฝ่ามือของเรา ครอบไปที่ตัวของเรา ตัวของเราสว่างยิ่งขึ้น แวววาว ละเอียดละเอียด สวยงามยิ่งนัก

การทำทาน นอกจากละความหลง ความโลภแล้ว ยังทำให้เรานี้เกิดความเมตตา ซึ่งพลังงานแสงสีขาวสว่างไสว ที่ลอยลงมา แล้วคลุมกายเราอยู่นี้ คือดวงแสงสว่างแห่งความเมตตา ที่มันเกิดขึ้นในดวงจิตของเรา สว่างไสว แวววาว ละเอียดละเอียด ดูแล้ว ช่างมีความสุข ปีติใจยิ่งนัก

แสงสว่าง สว่างเจิดจ้า ตัวของเรานั่งขัดสมาธิแน่นิ่ง กายเนื้อหายไป มีแต่เพียงร่างกายที่สว่างไสว แวววาว และแสงสว่างจากตัวของเรา สว่างจ้าลงสู่พื้นที่เรา

ก็ไม่ใช่ที่ที่เราเคยอยู่ เคยนั่ง เป็นพื้นที่นุ่มนวล ขาว สะอาด แวววาว ละเอียดละเอียด คล้ายคลึงกันกับว่า เป็นพื้นที่เป็นแก้วใส ที่มีแสงละเอียดละเอียดออกจากพื้นขึ้นมา และมันก็

กว้างขึ้นๆ ตามพลังของการทรงฌานของเรา

ที่นี่เราก็ภาวนาไปๆ อยู่กับแสงสว่างเช่นนั้นไป จนเราเห็นดวงแก้วสีขาวๆ บางๆ สว่างใส ลอยลงมาคลุมที่กายของเราอีกชั้นหนึ่ง ทำให้เราระลึกได้ว่า การที่เราทำทาน ทำให้ละความหลง ละความโลภ เกิดความเมตตา และยังตามมาด้วยศีล ตามมาด้วยดวงธรรม ดวงแก้วแห่งศีลที่เรารักษา

เพราะบุคคลผู้มีความเมตตา ย่อมไม่ทำกรรมโดยการเบียดเบียน เมื่อไม่เบียดเบียน ศีลย่อมมีอยู่ในตัวของบุคคลผู้นั้น

แก้วใส ลงมาครอบเราไว้ เราก็นั่งทรงอารมณ์ไว้กับแสงสว่าง

ที่มันแวววาว สวยงาม

ที่มันเกิดขึ้น มีอยู่ในตัวของเราในที่ที่สว่างใส

ดูฝ่ามือของเรา ก็ใสเป็นแก้ว แวววาว

ดูตัวของเรา ก็สว่างเจิดจ้า ดูเรานั้นเป็นแก้วใสไปหมด

พื้นที่ที่เรานั่ง ก็สว่างใส สว่างกว้างขึ้นๆ ตามกำลังฌานของเรา

ที่เรานั้นสามารถรวบรวมพลังงานที่ดีมาคลุมจิต กาย และใจ ของเรา และมันก็จะกว้างขึ้นๆ จนเรารู้สึกว่า ตัวของเราลอยขึ้นไป ในกลางอากาศ ในที่ที่ละเอียดอ่อนมาก ค่อยๆ ลอยเข้าไป ในที่ที่เป็นอากาศธาตุ ในที่ที่เป็นแสงระยิบระยับ มีความละเอียดลึกอยู่ในอากาศทั้งหลายเหล่านั้น

เราสามารถเข้าไปสัมผัส ถึงอากาศต่างๆ ความละเอียดอ่อนของเขา คล้ายคลึงกัน กับที่เราลอยไป ล่องลอยไปเรื่อยๆ มีอากาศที่เย็นสบาย มีแสงระยิบระยับเล็กน้อย ละเอียดอ่อนยิ่งนัก เราก็บ่อยๆ จนพ้นจากตรงนั้นไป

เห็นที่ที่หนึ่ง คล้ายกับเมฆก็ไม่ใช่ แต่ที่ตรงนั้น มองไปเป็นสีฟ้าอ่อนๆ เราก็บ่อยๆ ไปสู่ที่นั่น เรารู้ถึงคลื่นบริสุทธิ์ จากดินแดนนั้น

เราก็น้อมพลังงานสีฟ้า ที่เย็น คลื่นพลังที่ช่างมีความสุข และบริสุทธิ์ยิ่งนัก น้อมพลัง ทรงพลังไว้เช่นนั้น เราก็รวมพลัง จนกายของเรานั้นแข็งตัว คล้ายคลึงกันกับน้ำแข็งใสๆ

จิตเราก็ต้งมั่น ทรงอารมณ์ไว้ในอารมณ์เดียว คือ การนิ่งเฉย อยู่กับความรูสึกตรงนั้น

เมื่อใครที่ถึงจุดตรงนี้แล้ว พรารถนาที่จะนำเอาพลังที่ตนทำ ตนได้รับมา ไปพิจารณาเรื่องใด ก็สามารทำได้

เมื่อใครที่จะทรงพลังอยู่ตรงนี้ จนสลายความรู้สึกต่างๆ จนดับเข้าสู่ฌานที่ไม่มีรูป ก็ทำได้

ทำเช่นนี้อย่างนี้ละ **พระยารธรรม..** การพิจารณาทรงอารมณ์ไว้กับการบริจาคทานกับการสร้างบารมีทาน ในแบบที่ 2 สามารถทำได้เช่นนี้ละลูก นึกถึงพลังงานที่ดี ที่เกิดจากการทำทาน ซึ่งได้แก่การละความหลง ความโลภ และได้มาด้วยความเมตตา ได้มาด้วยการรักษาศีล

พลังงานเหล่านี้ ที่เป็นคลื่นพลังงานที่ดี ย่อมมีพลังอยู่ในตัวของมัน คือพลังงานแสงสว่าง ที่บริสุทธิ์ ที่เป็นสีขาว ที่จะนำพาจิตของลูกนั้น เข้าสู่ดินแดนความบริสุทธิ์

คล้ายคลึงกันกับว่า ลูกนั้นมีเพื่อน 4 คน ที่เป็นเพื่อนที่ดี ที่รักลูก ที่ลูกนั้นไปคบหากับเขาที่เขาจับมือของลูก อุ้มลูก พาลูกนั้นไปสู่ ดินแดนที่มีความสว่าง สงบ

อย่างนั้นละ **พระยารธรรม..** เราสามารถทรงอารมณ์ไว้เช่นนั้นได้ลูก เราอาจจะไม่สามารถที่จะเห็นได้ว่า “ไอ้ตัวทาน” เป็นยังไง หมายถึง ตัวบุญของการทำทานมันเป็นยังไง

แต่ถ้าเราจิต ใ้ใจ พิจารณา เราจะรู้จะเห็นได้ ด้วยตัวของเรา จะสัมผัสได้ถึงสิ่งที่ทำทานนั้น ว่ามันมีอะไร รูปลักษณ์หน้าตามันเป็นยังไง เราจะรู้ได้เฉพาะตนเองเรา

ลูกเอ๋ย.. และมันก็มีลักษณะ ดังที่กล่าวมานั้นแหละลูก ทำเช่นนี้ ก็สามารถเข้าถึงฌานสมาธิ ในระดับต่างๆ และยังมีปัญญาก่อเกิดที่รู้ เข้าใจว่า ไอ้ตัวทำทานนั้นนะ มันเป็นรูปลักษณ์ รูปร่างแบบไหน ทำแล้วได้อะไร เพื่ออะไร เพราะอะไร อีกด้วยลูก

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง พิจารณาตาม วันนี้ พระพุทธองค์ทรงเมตตาชี้ทางให้ลูกได้เข้าใจหลายๆอย่าง ลูกจะน้อมไปประพฤติปฏิบัติตาม พระพุทธเจ้าคะ วันนี้ลูกกราบขอลาก่อนนะ เจ้าคะ..

สาธุ

ตอนที่ 174 **จาคานุสติ แบบที่ 3**

ในเช้าของวันที่ 13 กันยายน พ.ศ. 2560 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า ได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านเพื่อเฝ้าฟังธรรม เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อพระพุทธองค์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า..

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอทูลถามถึงกรรมฐานกองที่ 25 ในแบบที่ 3 คือ การพิจารณาการบริจาค หรือว่า ทำทานเป็นอารมณ์ เพื่อเข้าสู่ฌาน นะเจ้าคะ ลูกจึงจะขอพระพุทธองค์เมตตาอธิบายในแบบที่ 3 ด้วยเจ้าคะ ว่าลูกทั้งหลายนั้น ควรจะประพฤติปฏิบัติตนเช่นไร ทำแบบไหน จึงสามารถทำกรรมฐานกองนี้ได้สำเร็จ นะเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. ถ้าอย่างนั้น ก็ลองตั้งใจทำเช่นนี้ดู

หลับตาลง วางมือทั้ง 2 ข้าง เอาไว้ที่หัวเข่า

น้อมพลังที่เย็น ลงมาแตะที่ฝ่ามือซ้าย แตะที่ฝ่ามือขวา

ดูแสงสว่างที่เกิดขึ้นพร้อมกับแสงพลัง ฝั่งซ้าย และฝั่งขวา

เมื่อเรานั้นจับพลังงานที่เย็น และสว่างนั้นได้แล้ว เราก็ค่อยๆ น้อมเข้ามา ให้มันค่อยสว่างๆ ลงมา ส่องเข้ามาที่กายของเรา เราก็จะมองเห็นกายที่เป็นกายหยาบของเรา ที่นั่งขัดสมาธิอยู่ตรงนี้

เมื่อเรามองเห็นกายหยาบของเราแล้ว เราก็ลองพิจารณาเช่นนี้ว่า ร่างกายนี้เป็นสิ่งไม่เที่ยงแท้ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และก็จะดับไปตามกาลเวลา

ฉะนั้น.. เราไม่ควรที่จะลุ่มหลงยึดติดกับมัน สิ่งของ ข้าวของต่างๆ ก็เช่นเดียวกัน เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป มันเป็นธรรมดาของมันอยู่อย่างนั้น เราไม่ควรลุ่มหลงเมื่อได้สิ่งนั้นมา

เมื่อเราได้กายนี้มา เราก็ควรใช้กาย ทำความดี

เมื่อเราได้สิ่งของ ข้าวของต่างๆ มา เราก็ควรใช้สิ่งของข้าวของเหล่านั้น ในการทำความดี ทำสิ่งที่เกิดประโยชน์

เมื่อไม่ได้มา เราก็อย่าลุ่มหลง จนจะต้องเบียดเบียนผู้อื่น

เมื่อเรานี้ได้ลาภ ได้ยศ ได้สรรเสริญ เราก็ไม่ควรลุ่มหลง อยู่กับสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น เพราะแท้ที่จริงแล้ว สิ่งทั้งหลายที่กล่าวมานี้ ไม่ว่าจะป็นร่างกาย สิ่งของ ลาภยศ ตำแหน่ง คำสรรเสริญ สิ่งต่างๆทั้งหลายเหล่านั้น ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ไม่เที่ยงแท้ เป็นสิ่งที่เรานั้น ควรที่จะอยู่กับมันอย่างมีสติ

วันนี้ เราได้รู้และเข้าใจร่างกาย สิ่งของ ข้าวของ สิ่งที่เราไม่ได้มา เมื่อเราเข้าใจแล้ว เราก็ลองพิจารณาดังนี้ดีกว่า การที่เราได้สร้างทาน ได้ทำทาน ทำให้เรานี้ ได้ทำอะไรกลับไปบ้าง

เราก็มาคิดถึงจิตของตน กายอยู่ข้างนอกเป็นตัวหยาบ สมมุติเหมือนกันกับรถคันหนึ่ง จิตก็เหมือนคนขับ ที่ใช้รถคันนั้นทำในสิ่งที่เกิดประโยชน์

หรือว่าจะเปรียบเสมือน บ้านหลังหนึ่งที่เราสร้างขึ้นมา เพื่อให้ผู้คนได้อยู่ได้อาศัย จิตก็อยู่ข้างในกายเช่นนั้น เหมือนกัน

ทีนี้เมื่อเรารู้ในเรื่องของร่างกาย ไม่ลุ่มหลงในสิ่งภายนอกต่างๆ ทั้งหลายแล้ว เราก็ลองน้อมพลังเข้ามาดูกายภายในของเรา

การรู้จักทำทาน ทำให้..

จิตของเรา นั้น อยู่ในภูมิที่สูง

จิตของเราห่างไกลจากกิเลส และตัณหา

การที่เราไม่ลุ่มหลงในตัวตนของตน และสิ่งของข้าวของ จนทำให้ตนเป็นทุกข์ และเบียดเบียนผู้อื่น ก็ทำให้จิตของตน เลื่อนขึ้นอยู่ในภูมิที่สูง จิตของตนย่อมสะอาด บริสุทธิ์

การที่เรานั้นมีเมตตา เลย์รู้จักการไม่เบียดเบียนผู้อื่น ก็เลยได้ ศีล มาด้วย

มีศีล มีเมตตา รู้จักการถอดถอนกิเลสออกจากตน จิตของตนก็เลื่อนภูมิมาอยู่ในภูมิของอริยบุคคล ขั้นที่ 1 บ้าง ขั้นที่ 2 บ้าง ที่ 3 บ้าง ตามกำลังของตน

ทีนี้ เรามาดูกายภายใน คือ จิตที่ซ่อนอยู่ในกายหยาบของเรา เรามาดูพลังบุญบารมีจากการสั่งสมการทำทาน ที่ก่อให้เกิดผลกำไรให้กับกายหยาบ ให้กับกายภายในของเรา เราลองทบทวนดู

ดูคลื่นพลังที่เย็นสบาย

ดูจิต กายภายในของเรา

เราก็จะเห็นกายภายในของเรา เป็นรูปร่าง รูปลักษณะ ที่แตกต่างจากกายหยาบ

ไปมาก

มีรูปร่างหน้าตาที่สวยงาม ผ่องใส

มีเครื่องทรงที่เราแต่งกายนั้น สวยงาม แวววาว

เรานั้นมีผิวพรรณที่ผ่องใส สวยงามยิ่งนัก

มีกลิ่นไอที่หอม สะอาด บริสุทธิ์ คลุมกายภายในของเราเอาไว้

เมื่อเราเห็นกายภายในของเราอย่างชัดเจน ก็จะทำให้เรารู้ว่าคนที่ไม่หลงในกาย ไม่หลงในสิ่งของข้าวของ สิ่งต่างๆ ที่อยู่ในโลกของหยาบเหล่านั้น ที่สละ และละสิ่งเหล่านั้น ก็จะได้มาด้วย ของสะอาด บริสุทธิ์ และละเอียดเช่นนี้ เรานั้นได้สั่งสมทานจากโลก มนุษย์

ก็เลยปรากฏเป็น กายของเทพ ของเทวดา ของนางฟ้า เทพบุตร

ก็เลยกลายเป็น กายของพระอริยบุคคลชั้นต่างๆ สง่า และสวยงามขนาดนี้

เมื่อเรา..

เห็นกายภายใน

เห็นผลของการสร้างบุญ สร้างบารมีทาน

เห็นได้ด้วยตนเอง

เห็นความแตกต่างระหว่าง กายหยาบ กับกายละเอียด

ก็จะยิ่งทำให้เราไม่ลุ่มหลง ในกายหยาบ และสิ่งของต่างๆ บนโลก

เราก็ยิ่งจะเป็นผู้...

ถอดถอนความหลงได้มาก

ถอดถอนความลุ่มหลงในตัวหยาบ คือกายของมนุษย์นี้

ถอดถอนความลุ่มหลงในสิ่งของข้าวของ คำชื่นชม ลาภ หรือยศ ที่มีอยู่ในโลก มนุษย์ได้ เพราะเรารู้แล้วว่ายังมีสิ่งที่ดี ที่สวยงามกว่านั้นอีก

ที่นี่ เราก็ตั้งอารมณ์ทรงไว้ กับผลของการสร้างบารมีทาน ที่ปรากฏมาเป็นกาย ภายในที่สวยงามขนาดนี้ ซึ่งแต่ละคนก็อาจจะไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับว่าแต่ละคน ได้ทำ ทานมากน้อย ขนาดไหนได้ผู้สร้างสั่งสมความดี ให้กับตนมากเพียงใด

ที่นี่ เราก็..

อยู่กับกายภายในที่สวยงาม

อยู่กับความว่าง โโล่ง

อยู่กับโลกทิพย์

เพราะว่าเราเห็นกายทิพย์ ที่ซ่อนอยู่ในกายหยาบของเราแล้ว

กายทิพย์นั้น ก็อาจจะพาเราไปดู ไปรู้ ไปเห็น วิมานแก้ว วิมานทอง เห็นสิ่งที่ซ่อนที่ซ่อนอยู่ ที่เราทำ เราสั่งสมไว้ นอกเหนือจากร่างกายของเราที่สวยงามละเอียดประณีตมากกว่าโลกมนุษย์นั้นเยอะ เราอาจจะเห็นผลทาน ผลบุญ ผลบารมี ที่เราสร้างเราสั่งสมเอาไว้ ก็ทำให้เรารู้ได้ว่าสิ่งที่เป็นของหยาบ บ้าน รถ เงินทอง บุคคลที่รัก สิ่งต่างๆ ทั้งหลายในโลกมนุษย์นั้น คือ สิ่งที่สมมุติไปเท่านั้น

สมมุติ เพื่อที่จะทดสอบให้เรานั้นทำในสิ่งที่ดี เพื่อได้ผลบุญ ผลบารมีมาส่งผลให้ดวงจิตดวงนี้ได้รับในสิ่งที่ดี

ทีนี้เราก็ไปดูอีกทีหนึ่งว่า แล้วกายที่สวยงามละเอียดประณีต บ้านเรือนที่สวยงามละเอียดประณีตเหล่านี้ ที่มาจากผลของการทำทาน สิ่งเหล่านี้ มันเที่ยงแท้หรือเปล่า

เราก็ไปพิจารณาอีกทีหนึ่ง เขาก็ก่อเกิดมาจากการสร้างความดีของเรา เมื่อกาลเวลาผ่านไป สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ ก็จะเสื่อมสลายตามกาลเวลาเหมือนกัน เราจึงไม่ควรลุ่มหลง และยึดติดกับสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ เพราะมันเป็นเพียงแค่ผลของการทำดี ที่เราทำเอาไว้

อย่าหลงกับมันเลย เพราะก็จะเป็นการหลงดี หลงในสิ่งที่ละเอียดประณีต ทำให้จมอยู่ในภูมิของเทวดาเช่นนี้ เราจะไปสู่ที่หลุดพ้นตามคำสอนขององค์พระพุทธเจ้า

เราทำทาน ผลของการทำทานนั้นช่วยให้เราได้รับสิ่งที่ดี ยกระดับจิตของเราให้สูงขึ้น แต่เราก็ไม่จำเป็นที่จะต้องติดอยู่ในสิ่งที่สูง และสวยงามเหล่านี้ เราจะต้องเข้าไปสู่การละ ละทั้งโลกแห่งกายหยาบ ละทั้งโลกแห่งกายละเอียด

ทำดี เพื่อละของหยาบต่างๆ เมื่อละของหยาบต่างๆ ได้แล้ว ความดีที่ละเอียดปรากฏขึ้นแก่เราเราก็ควรที่จะละมันไปด้วย เราเพียงแค่เห็นมัน เป็นอีกย่างก้าวหนึ่งที่ก้าวออกมาจากสิ่งที่ไม่ดี เพื่อสู่สิ่งที่ดีขึ้น และเราก็จะก้าวจากสิ่งที่ดีขึ้น เข้าไปสู่สิ่งที่ดีที่สุดคือพระนิพพาน เราจะไม่หลงอยู่ ติดอยู่อย่างนี้

ทีนี้ เราก็ค่อยๆ ปล่อยวาง สิ่งที่เป็นสิ่งสวยงาม ละเอียดประณีตต่างๆ

ปล่อยให้มันว่าง โลง ไม่ยึดติดมัน

แล้วก็น้อมพลังความสว่าง ความว่างเข้าไปสู่ดินแดนที่ว่างโล่ง

ที่มีแต่ความรู้สึก รู้สึกว่าเราสบายอย่างอธิบายไม่ถูก

รู้สึกเป็นสุข อย่างอธิบายไม่ถูก

เรานั้น ไม่ยึดไม่ถือ ไม่ติดกับอะไรใดๆทั้งสิ้น

เราก็น้อมพลังจากดินแดนพระนิพพาน คือ “ความสุข ความสงบ” สิ่งที่มีมันเกิดขึ้น
ที่อยู่ ณ ที่ ตรงนั้น แล้วก็ทรงมานไว้อย่างนี้ต่อไป

ทำเช่นนี้ อย่างนี้ละ **พระยารธรรมเอย..** การที่เรานั้นจะพิจารณาถึงการทำทาน
เราสามารถพิจารณาถึงผลบุญที่เราทำได้ เช่นนี้แหละลูก

เห็นความจริงในกายหยาบ

เห็นความจริงในสิ่งที่เราทำและได้รับ

และเราก็จะเข้าไปสู่การละสิ่งที่ดี ที่ละเอียดประณีตเหล่านั้น เพื่อเข้าสู่ “ความ
ไม่มี” ทำเช่นนี้ อย่างนี้ละ พระยารธรรม..

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดง
ธรรมนี้ ให้ลูกได้เข้าใจ ลูกเข้าใจแล้วเจ้าค่ะ ว่าเรานั้นควรพิจารณาถึงความไม่เที่ยงแท้ของ
สรรพสิ่งทั้งหลาย และเราก็พิจารณา ถึงสิ่งที่เราได้ทำไป เห็นผลของมัน แล้วก็สลายผลนั้น
เพื่อเข้าสู่พระนิพพานให้ได้เข้าใจแล้ว พระพุทธเจ้าค่ะ

สาธุ

รายนามผู้พิมพ์หนังสือพุทธธรรมสำหรับนักบวช เล่ม 11

1. แม่ชีมลฤดี ปาเส	2,500 บาท
2. ด.ช.ธนพัฒน์ นาคหงษ์ฤดี	2,500 บาท
3. ปู่ชีวกโกมารภัจจ์	25,000 บาท
4. คุณวิบูลย์จันทร์ แสดงหาญ	2,500 บาท
5. คุณวิชาญ จำนงนิตย์	2,500 บาท
6. นางสาวชัชชาญา วัฒนรัฐชฎานนท์	2,500 บาท
7. เด็กหญิงเพชรนภา นาคหงษ์ฤดี	2,500 บาท
8. คุณฉลดา อมรรวศินกุล	2,500 บาท
9. แม่ชีบุญ แม่ชีเมตตา และครอบครัว	2,500 บาท
10. คุณสรรค์ไชย อมรรวศินกุล คุณใหม่ อมรรวศินกุล	2,500 บาท
11. คุณกมลนิตย์ อมรรวศินกุล	2,500 บาท
12. คุณพัสวีสิริ เตมียาเวส	2,500 บาท
13. คุณชาญชิต อมรรวศินกุล	2,500 บาท
14. แม่ชีอภิญญา	2,500 บาท
15. นายชัยรัตน์ ปรัสพันธ์ และครอบครัว อุทิศให้พ่อสัมฤทธิ์ แม่โกศล ปรัสพันธ์	2,500 บาท
16. น.ส.ขวัญฤดี นายสมภาพ นางสุบิน น.ส.นฤทัย น.ส.สุมาพร ชัยชนะ นายสตีเฟ่น ไมเคิล คาร์โดซ่า	2,500 บาท

หนังสือพุทธธรรมสำหรับนักบวช เผยแพร่โดย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

99 ม.9 ต.ชุมพลบุรี อ.ชุมพลบุรี จ.สุรินทร์ 32190

โทร/ไลน์ 087-945-4622 เฟซบุ๊ก : สอนธรรมิกราช สุรินทร์ ,

มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์

ร่วมบุญเผยแผ่ธรรม ธ.กรุงไทย สาขาสตึก ชื่อบัญชี แม่ชีกชพร นาคหงษ์ฤดี

เลขบัญชี 330-0-54568-4

